

REAL EVENT CRIME MAGAZINE

အမည် မထွက်

BURMESE CLASSIC .COM

Sanmyint

LUCKY STAR

သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသူများအတွက်
福星男女不孕不育專科
ဆရာဝန် 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方
သားသားရတနာ

$x + y = \text{♂}$

Girl Baby
生女孩專方
သမီးသားရတနာ

$x + y = \text{♀}$

Twin Baby
雙生兒專方
အမြွှာသားရတနာ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၁)

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်စော
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc. Physics)
ဆော်(သတ္တဗေဒ)၊ အေးအေးခိုင်
ညိုမီအောင် (B.A. Myanmar)
- ★ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးရဲလွင်(ရဲတိုင်းတို)
- ★ ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင်(၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁=၃၄လမ်း။ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဆရုပ်ဖော်
ရဲသူ (ရန်ကုန်အတ္ထုဆိုလီ)၊ မင်္ဂလာဒုံ
★ ဓာပြင် = ဦးဝင်းတင်

ဓာန်မိုး = ၃၀၀
အုပ်ရေး = ၁၀၀၀

ဆောင်းပါး

- ထင်ဇော် (တရားရေး) - - ၁၃
(အိမ်ထောင်ကျဖူးသူမိန်းကလေးနှင့်
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလျှင် သတိထား)
- = ကိုကို (ဇယ်ချစ်) = = ၁၈
(ရုတ်မုခြစ်စာညီလာအေးအရာများ)
- ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်) - - ၂၄
(တူသောအကျိုး)
- = ရွှေမန်း၊ ရွှေခိုင်၊ (ရွှေပန်းထိမ်) = = ၅၂
(အလင်္ကာကျော်ရွာရွှေမန်းတင်မောင်၏
အအင်အက် နှစ်(၈၀)ပြည့်မှ အရေပိတ်ပုံများ)

နိုင်ငံတကာသတင်း ပြည်တွင်းသတင်း
ဆောင်းဟောမန် - - ၆၃ ကျော် - - ၁၅၄
ဗေဒင်
= အဓိကမေတ္တာ ဆရာရွှေမန်း၊ လင်းကျော် = = ၁၅၈
နက္ခတ်ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်

ကွန်ပျူတာစာပိ
နေမျိုးအောင်

ကျော်ကျော်စော
ဒီဘာပျံ့ရင်ခွင်

မူဝင်၊ ဓာပြင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၁၀၁)၊ မိုလ်မင်းရောင်လမ်း။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း-၂၀၅၀၈၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၈

- = မောင်သိန်းနိုင် = = ၂၈
- (ဓာတ်ပုံက ခုခါ ဓာတ်ပုံက ၄၁၁)
- ရှင်လွန်းမယ် = = ၃၈
- (နုလုံးသားအလောင်းအစား)
- = ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း) = = ၄၆
- (အားကောင်းပမ်းဆည့်ကျား)
- ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ငြိမ်း) = = ၇၀
- (အထိန်းမဲ့ဒေါသ)
- = ရေနဂါး = = ၈၃
- (အမှောင်ဆဲကကျား ပြေးမလွတ်ပါ)
- မောင်ချောပွင့် (မန္တလေး) = = ၉၂
- (လူလိမ်နဲ့ကားသမား)
- = ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာဇာ) = = ၁၀၄
- (ညဓာတ်ည၊ ပဟေဠိဓာတ်ပုဒ်နဲ့
မိန်းမချောလေးဓာတ်ပွေကင်)
- မောင်သာမန် (ဖီးကုန်း) = = ၁၁၀
- (ကြမ္မာဆိုး၏ခေါင်ရာ)
- = ထက်ထက်ဦးစေ = = ၁၂၀
- (မြို့ရိုးစေတဲ့အောင်)
- တိုးနိုင် = = ၁၃၃
- (ပိပိအိုအမူတဲ့မှ သက်သေမပြစ်နွှာ)
- = အောင်ကျော်အောင် = = ၁၄၅
- (မိန်းမမဲ့ရင်ခွင်)

ကာဇာနီး

မြေရိုင်း၊ စမ်းချောင်းစမ်းကို၊ ပေါက်ကျိုင်း၊
ခက်ဆစ်လင်း (ပြည့်)၊ သူရိန်၊ မောင်ဇာင်ယု

ကဗျာ

ဒန်းခိုင်အောင်၊ ခိုင်လွမ်းသူစိ (ပေါက်အောင်)
နင်းစက်၊ မင်းအေးနွယ် (ဖီးကုန်း)
အောင်းဦးသူယ် (ညောင်လေးပင်)
လဲမင်းသစ္စာ၊ ခက်လှိုင်းကျော်၊ မန်းစံရွှေ။

၈၈၈

၈၈၈

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြစို့

မန်းစံရွှေ

◎ ခင်ရယ်.....

အချစ်မနည်းမှ အဖြစ်သည်းကြတာမို့
ခင်ငယ်ငယ်အရွယ်တုန်းက အမုန်းတေးမဆိုဘဲ
အပြုံးကလေး
မခွဲမခွာ
လောကကြီးတောင် မေ့လိုပေါ့။

◎ ပျော်လိုက်ကြတာ၊ မိုးမမြင် လေမမြင်လေ။

ဟိုယခင်အတိတ်တွေတောင်မေ့ပြီး
စိတ်တေလေက မင်းအနားမှာ ရစ်ဝဲကာ
အချစ်သည်းစွာ အကဲပိုနေခဲ့တာလေ
အမြဲလိုပင် လက်ချင်းချိတ်
စိတ်ထဲကလည်း ဒီတစ်သက် ဝေးကွာရမယ့်အဖြစ်ကို
မနှစ်မြို့လို မယုံလို မမြင်လိုသော်လည်း
အစဉ်နဂိုကတည်းက သင်္ခါရသဘောရှိတာကို
သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာလေ
အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်က ကွေးကွေးလေး
တောင်စူးတဒေါက်ဒေါက်နဲ့က တစ်ဦးမို့
အချစ်ရူးခဲ့ရတဲ့ကာလ ပျောက်ကွယ်တာကို
အသက်(၆၀)မကျော်ကတည်းက တွေးမိသားမို့
အရှိတရားတွေပဲ ဘယ်သူတတ်နိုင်မှာလဲလေ။

◎ ခုတော့လေ.....

ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး
စိတ်များကို ငြိမ်သက်အောင်ဆောက်တည်
နောက်ဘဝဆိုတာ မမေးနဲ့
ရှေးဘဝကိုလည်း မတွေးနဲ့၊ အတွေးမများဘဲ
အရေးထားရမှာက တရားဘာဝနာမို့
တို့နှစ်ယောက် ရတဲ့အချိန်လေးမှာ
အရှိန်အဟုန်နဲ့ အဓိက တဏှာကို ပယ်သတ်ပြီး
ဝိပဿနာတရားပဲ အားထုတ်ကြစို့နော်။ ။

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါစို့

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
 - အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
 - အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
 - အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
 - အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၆၂
 - အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
 - အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၆၃၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
 - အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
 - အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
 - အထူးအဖွဲ့(ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
 - အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
 - အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
 - အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
 - အထူးအဖွဲ့(စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
 - အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
 - အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
 - အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
 - အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
 - အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
 - UNIAP ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

ကဗျာ

အသံ
စမြင်

ကဏ္ဍ

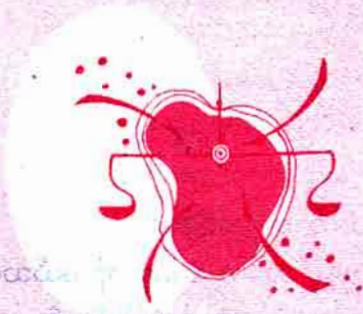
ချိန်ခွင်ထက်တင်၊ ချိန်ကြည့်ပါ

မင်းသွေးစွယ် (ဝေးကုန်း)

● တစ်နေ့တာလုံး
 ရုန်းကန်ခဲ့ကြ၊ အားထုတ်ကြရင်း
 ခေတ္တစည်းခြား၊ အိပ်စက်နားစဉ်
 အမှားအမှန်၊ ပြန်လှန်ရှာဖွေ
 ဝေဖန်သုံးသပ်၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ်များ
 အမြတ်ဘာတွေ၊ ရလိုက်လေသလဲ
 အရှုံးဘာတွေ၊ စွန်းကျန်လေသလဲ
 ဝေခွဲစည်းခြား၊ မြင်လေစ.....။

● မနားတမ်းပင်
 တွယ်ငင်နှောင်ငြိ၊ လွင့်မျောမိသည့်
 မိမိလုပ်ရပ်၊ ရလဒ်အဖြေ
 သေချာတိကျ၊ ထင်ဟပ်ရအောင်
 နှိုင်းဆ ဆင်ခြင်၊ ကြောင်းကျိုးယှဉ်ကာ
 ချိန်ခွင်ထက်တင်၊ ပိုင်းခြားမြင်ရန်
 ချိန်ငင်လျှာထွက်၊ စိစစ်တွက်သော်
 ဘယ်ဘက်အလေးသာအံ့လေ.....
 အကဲဖြတ်ကြည့်ပါ ချစ်မိတ်ဆွေ.....
 ကိုယ့်ရလဒ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြေ.....။ ။

မြိုင်စယ်...
#နတ္ထမြိုင်စယ်

အဖေရဲ့ ချွေးစက်အားဆေး

နှင်းဇော်

- အဖေက ချွေးစက်တွေနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ နေ့ညမအား ရှာခဲ့ဖူးခဲ့ သားသမီးဇောကပ်ခဲ့တယ်။
- အဖေက အိမ်ဦးနတ်ဆိုပေမယ့် နတ်စည်းစိမ်မခံစား အအိပ်ပျက် အစားငတ်ခံကာ ဇရာကို အိုမှန်းမသိ အိုခဲ့တာထောင် အိုမှန်းမသိ အိုမှုတွေ ပြက်ရယ်ပြု ခါးကုန်းလို့ သွားကျိုးတာတောင် ပြုံးတုန်း၊ ပြုံးလို့ ပျော်လို့ပေါ့။
- အဖေက သားသမီးဇောနဲ့ အတောမသတ် ပူလောင်မှုတွေကို အန်တု စိုစွတ်မိုးရေတွေကို အပြုံးဆင်လို့ ခိုက်ခိုက်တုန်တဲ့ ဆောင်းကို လှောင်ပြောင်လို့ လာတဲ့ဘေးဆိုးတွေကို ဟာသလုပ်လို့
- အခုဆိုရင်..... အဖေအသက် ၇၀ ကျော်ပေါ့ သစ်လွင်ဆဲ အဖေ အပြုံးဟန်ချီ မာန်ရှိတုန်း တုံးလုံးလဲတာတောင် ပြုံးလို့ ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်တာတောင် မာန်နဲ့ သားသမီးတွေကို အားပေးဆဲ (အားမလျော့နဲ့ အန်တုထားတဲ့)။ ။

ကဗျာ

ကဏ္ဍ

မော်ဒန်ဇာတက

ခက်လှိုင်းကျော်

- ⊙ မဟောသဓာဇာတ်တော်မှာ
ဆိတ်နဲ့ခွေး မဟာပိတ်ဖွဲ့
လမ်းကြောင်းတည့်သွားခဲ့ကြ။
- ⊙ အဲဒီဇာတက
ပုံတူကူးချလို့
သုခုမသဘင်
ကပြမည့် ပညာရှင်တွေ
ဆင်ခြင်စဉ်းစား
အမဲသားငါး
စားရဖို့ပဲ အလေးထားတဲ့
ဝိသမ အတ္တ အတွေးများနဲ့
ဇာတ်ကောင်နေရာ အရွေးမှားခဲ့ရင်တော့.....။ ။

ကျာ

ကျာ

မျဉ်းတောက်တစ်ကြောင်းရဲ့ လားရာ

- ❶ မဖြောင့် မလောက်ဆိုတော့
ငကောက်ကပြုံးတယ်။
- ❷ ငတုံး ငအ
သုံးမရတဲ့ကောင်တဲ့
ဆုံးမပြန်တယ်။
- ❸ အသိတရား အသိတရားနဲ့
သတိထား
ငါးပိပဲစားရမတဲ့။
- ❹ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ အချောင်လိုက်
လတ်တလော ကံတရားတွေ ခေါင်ခိုက်နေပေမယ့်
စရိုက်မဖြူ
ခံယူချက်လွဲမှား
အမြဲတမ်း အသားချည်းစားရမယ်လို့မထင်နဲ့
ရေတက်ပြီးရင် ရေကျ
အဖြေမလှမယ့် နေ့တစ်နေ့
ရင်ဆိုင်တွေ့မှ
ဘဝနိဂုံး
အဆုံးသတ်မလှမှာမြင်တယ်လေ။ ။

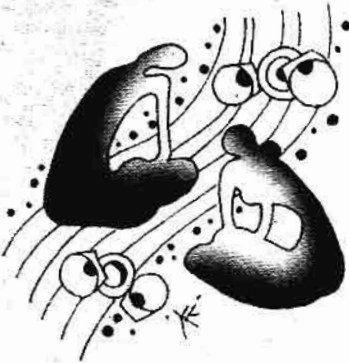

ပုဆိုးသမီး

လမ်းဘေးစုံတွဲများ

● အချစ်ဟာ.....
 အချိန်မဲ့ ခုတ်မောင်းနေတဲ့ ရထားတစ်စင်းလား
 ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေးတဲ့
 မြို့အင်္ဂါရပ် မျက်လုံးတွေ
 မာတင်ဆင်ကြည့်သလို ကြည့်သူကြည့်လို
 အိပ်မက်ထဲက ရောင်စုံမုဒိတာများ
 တစ်ယောက်ရင်ဘတ် တစ်ယောက်ဝင်ပြီး
 သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြတယ်
 စိန်စီထားတဲ့ နေ့ရက်တွေဖြစ်ဖို့
 ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ကြဉ်းကြတာများလား
 ပလက်ဖောင်းပေါ်က အကြင်နာအုံကြွမှုတွေနဲ့
 ဣန္ဒြေတိုးမပေါက်တဲ့နေရာမှာ
 သုဂတိတရားတွေ လောင်းကြေးထပ်နေတာလား
 စိတ်၏ဂနာမငြိမ် ပြကွက်တချို့များ
 ရုပ်နာမ် ပုစုခရု ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ
 ကင်းခြေရာကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ဖားသူငယ်လိုပုံမျိုး
 ထမင်းစားဝါသနာချင်းတူပေမယ့်
 အဖျတ္တ ယဉ်ကျေးမှုတွေက
 အိုးမဲ့အိမ်မဲ့.....
 တောင်အရိပ်ထင်ပြီး ခိုနားမိသူ တချို့တလေ
 အချစ်ဒုက္ခသည်စခန်း ရောက်ကုန်ကြပြီတဲ့လား
 မျက်နှာများစွာကို ဥပေက္ခာပြုရဲတဲ့ သတ္တိ
 စာမျက်နှာကိုတော့ အားနာဖို့သင့်တော်ကောင်းပါရဲ့
 အစဖြစ်တည် ချင်ခြင်းကိုက
 သြဇာသက်ရောက်မှု ကင်းလွတ်ခွင့်တွေနဲ့
 တာဝန်ကိုယ်စီထမ်းပိုးပြီး ရှေ့ဆက်နေကြတယ်။ ။

ကဗျာ

ကဏ္ဍ

အလှမည်သို့ဆင်မည်နည်း

- လိမ်ညာလှည့်ပတ်
ဖြတ်လမ်းလျှောက်လျက် ခိုးလုယက်ကာ
လူ့သက်ကိုသတ် သည်လုပ်ရပ်သည်
မြတ်သည့်လုပ်ရပ် ဘယ်မဟုတ်။
- အချောင်လိုမှု ရယူပြုလျက်
လူမှုဖောက်ပြန် စိတ်သဏ္ဍာန်သည်
မှန်ကန်မှုကင်း လွန်သိမ်ဖျင်း။
- စိတ်ထားမှန်မှန် ရှိအားခွန်နှင့်
ဖွဲ့မာန်လုံ့လ စုစည်းပြုလျက်
ဘဝတက်လမ်း မျှော်ရည်မှန်းကာ
စွမ်းရည်တိုးမြှင့် ခရီးဆင့်မှ
မြင့်မြတ်ဘဝ ပိုင်စိုးရ။
- ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှု ခွဲခြားပြုကာ
လူမှုဘောင်တွင်း စာနာခြင်းဖြင့်
ချစ်ခြင်းဖွဲ့သိ မေတ္တာကြည်သော်
ဂုဏ်ရည်ရွန်းမြ တင့်ပေစွ။
- အသင်လူသား
စဉ်းစားဆင်ခြင် သတိဝင်လော့
နှိုင်းယှဉ်တွေးဆ နှစ်ဝမှားမှန်
ဝေဖန်တိကျ သင့်ဘဝကို
အလှမည်သို့ဆင်မည်နည်း။ ။

သနိုးခိုင်အောင်

တစ်ခါပြန်လည်ခြင်း

- နေ့တွေရက်တွေကြောင့်
လရွက်စုတ်လေးတွေ ဟောင်းသွားခဲ့တာ
အဲ့ဒီလရွက်စုတ်လေးတွေကြောင့်
နှစ်ကလေးတွေ နှစ်မွန်းခဲ့တာ
အဲ့ဒီနှစ်ကလေးတွေကြောင့်
အရိုးတွေ မြေကျခဲ့တာများပြီ။
ဒါပေမဲ့ နေမင်းလမင်းကတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပဲ။
- တစ်ခါ အူဝဲဆိုတဲ့ တစ်ရက်နေ့မှာ
အရိုးနုလေးတွေ သန္ဓေတည်ကြတယ်။
အရိုးနုလေးတွေ ကခုန်ကြတယ်။
အလုပ်လုပ်ကြတယ်။
အားထုတ်ကြတယ်။
ကြိုးပမ်းကြတယ်။
အမြဲတေဖြစ်သွားတဲ့နေ့မှာ
ပြာကျဖို့အတွက် ထင်းပုံပေါ်ကို ရောက်သွားရပြန်တယ်။
နောက်ဆုံး အရိုးနုလေးတွေ
တစ်ရက်နေ့ကို ပြန်ရောက်လာကြပြန်တယ်။ ။

ဆောင်းဦးဦး (၆၃၇၆၈၆၈၆)

ထင်ရောင် (တရားရေး)

**အိမ်ထောင်ကျပြီးသူ မိန်းကလေးနှင့်
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပျဉ်းသင်္ဂြိုဟ်စား**

လူပျို၊ အပျို၊ အပျိုနဲ့ လူအို လက်ထပ် ပေါင်းသင်းရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ပျက် မိန်းကလေးများနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးလို့ သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ လူမှုရေးဆောင်ရွက်တာလို့ဆိုနိုင် ပေမယ့် ဆူးတောမတိုးမိဖို့တော့ သတိထားဖို့လိုပါလိမ့် မယ်။ စေတနာကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်တတ်လို့ သတိထားရမယ့် အချက်ကလေးတွေကို တင်ပြလိုပါတယ်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ မှာ အိမ်ထောင် ရှိသူ မိန်းမနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရင် မယားခိုးမှု မြောက်လို့ ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်အထိ ချမှတ်ခံထိုက်တဲ့ ပြစ်မှုလို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။ ခြွင်းချက်တော့ ရှိ

တာပေါ့။ လင်ရှိမှန်းမသိလို့၊ လင်မရှိဘူးလို့ ယုံ ကြည်ရန်အကြောင်းရှိလို့ လင်ရှိမိန်းမတစ်ဦးနဲ့ ပေါင်း သင်းစပ်ယှက်မိရင်တော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့။ ကိုယ်က ကာမစပ်ယှက်ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ တစ်ရွာတည်းနေသူ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဒီမိန်းမဟာ လင်ဖြစ်တဲ့သူနဲ့ တရား ဝင် ကွာရှင်းမှုမရှိသေးတာကို သိနိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါကို လင်မရှိဘူးလို့ယုံကြည်၍ ကာမစပ်ယှက်မိတာ အပြစ်မရှိပါလို့ မိုးကြိုးပစ်ထန်းလက်ကာမျိုး လွယ် လွယ်ပြောလို့မရဘူး။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ မယားခိုးမှုကျူးလွန်ရာရောက်တယ်လို့ ဦးပဏ္ဍိ ရွှေနှင့်ပြည်ထောင်စု (၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာမျက်နှာ-၄၅)မှာ သတိပေး ထုံးပြုထားပါတယ်။

လင်ရှိမုန်းမသိလို့ ဒါမှမဟုတ် လင်မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိလို့ မိမိမှာ အပြစ်မရှိပါလို့ ပြောလာရင်တော့ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ-၁၀၅ အရ အဲဒီအချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တရားခံဖြစ်သူ ဘက်က သက်သေပြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တရားလို လင် ယောက်ျားဘက်က သက်သေပြရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

လင်ရှိမုန်းမဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာကို အချို့လူမျိုး တို့ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ လက်ထပ် လက်စွပ် ဝတ်ထားခြင်းရှိ၊ မရှိ စတဲ့ လက္ခဏာများ အပေါ် ကြည့်ခန့်မှန်းနိုင်ပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုး သမီးတွေမှာတော့ အပျိုနဲ့ လင်ရှိမုန်းမတို့ရဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံမှာ ကွဲပြားခြားနားတာမျိုးမရှိလို့ လင်ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို ခန့်မှန်းရလွယ်ကူမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေ မဲ့ တရားခံဟာ တရားလိုနဲ့ သူ့ဇနီးတို့ကို သိကျွမ်းနေ သူ ဟုတ်၊ မဟုတ်၊ တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ရွာတည်း နေသူဟုတ်၊ မဟုတ်၊ အခြားသိနိုင်တဲ့အခြေအနေ ရှိ၊ မရှိစတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အထောက်အထားများအပေါ် မှီငြမ်းပြီး လင်ရှိမုန်းမဖြစ်တာကိုသိရန် အကြောင်းရှိ တယ်။ ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိတယ်လို့ ကောက်ယူ

ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။

လင်နဲ့ကွဲနေပေမယ့် တရားဝင် မကွာရှင်းရသေး တဲ့မိန်းမကို ပေါင်းသင်းခြင်းဟာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၄ အရ မယားခိုးမှုမြောက်တယ်လို့ ပြည် ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးတင်ဝင်း၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ်-၃၀(ရန်ကုန်) အမှုမှာ တရားရုံးချုပ်က ၁၃-၃-၂၀၀၅ ရက်နေ့က အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားတာကို တင်ပြ လိုပါတယ်-

“တရားလို၏ဇနီးသည် တရားအားထုတ်ရန် သွားမည်ဟု သားသမီးများကိုပြောပြီး အိမ်မှ ဆင်းသွားရာ ရက်အတန်ကြာသော်လည်း ပြန် မလာသဖြင့် လိုက်လံစုံစမ်းရာ အခြားမြို့နယ်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနေအိမ်၌ တရားခံနှင့် ပေါင်းသင်း နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိရ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၄ အရ တရားခံအပေါ် လင် ယောက်ျားဖြစ်သူ တရားလိုက ဦးတိုက်စွဲဆိုသည်။ အမှုတွင် တရားလိုသည် လွန်ခဲ့သော(၁၁) နှစ်က ကွဲနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း တရားလို၏ဇနီးက ထွက်ဆိုသော်လည်း ၎င်းအား ပြန်လုန်စစ်မေး စဉ်က ၎င်းနှင့်တရားလိုမှာ ယခုထိ တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ကွာရှင်းစာချုပ် ပြုလုပ် ထားခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းနှင့် တရားလိုတို့သည် တရားဝင်ကွာရှင်းမှု မရှိသေး ပေ။ ဤအခြေအနေတွင် ၎င်းမိန်းမသည် တရားလို၏ဇနီးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေ မည်။ ထိုသို့ တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်းမရှိသေးသော လင်ယောက်ျား၏ ဇနီးမယားနှင့် တရားခံ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းမှာ မယားခိုးမှု ကျူးလွန် ရာရောက်သည်။ သို့ပါလျက် မူလရုံးက ပြစ်မှု ထင်ရှားပေါ်လွင်ခြင်းမရှိကြောင်း ကောက်ယူ

**အပျိုနဲ့လင်ရှိမုန်းမတို့ရဲ့
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ
ကွဲပြားခြားနားစာမျိုးမရှိလို့
လင်ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို
ခန့်မှန်းရလွယ်ကူမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ တရားခံဟာ တရားလိုနဲ့
သွေးတိုက်စွဲဆိုတာ၊ မဟုတ်၊
တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ရွာတည်း.....**

ထင်ရှေ့ (တရားရေး)

**ဒါထောင်ကျူးသူ မြန်မာလေးနှင့်
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖျင့်ပါဝါး**

သုံးသပ်ပြီး တရားခံအား အမှုမှလွတ်သည် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း” တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးအမိန့် ကိုပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့ လင်နဲ့(၁၁)နှစ်ကြာ ကွဲကွာနေပါတယ်ဆိုရုံနဲ့ လင်နဲ့ကွာရှင်းပြီး လင်မရှိတော့တဲ့မိန်းမ ဖြစ်တယ်လို့ ပုံယုံလို့ပေါင်းသင်းမိရင် မိန်းမက ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ထောင်နန်းစံ မင်းသား လေးဘဝ ရောက်သွားနိုင်တာကို သင်ခန်းစာယူ သင့်ပါတယ်။

လင်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မယားမှန်းသိပါလျက် အဲဒီ လင်ရှိ ဖူးတဲ့မိန်းမကို သူ့လင်ယောက်ျားကြီးနဲ့ တရားဝင်ကွာ ရှင်းပြတ်စဲပြီး မပြီး မသေချာဘဲ လက်ထပ်ပေါင်း သင်းခြင်း မပြုအပ်ကြောင်း၊ လင်ယောက်ျားနဲ့ တရား ဝင် မကွာရှင်းရသေးရင် မယားခိုးမှုကျူးလွန်ရာ ရောက်လို့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်တာ ခံရမယ်လို့ ပြည်ထောင် စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် စိုင်းညီညီထွေး၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှုအမှတ်-၅ (မန္တလေး) (နေပြည်တော်ရုံးထိုင်)(စုံညီ)အမှုမှာ

စုံညီခုံရုံးက အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်သတိပေးတာ ကို လေ့လာသိရှိနိုင်ဖို့ တင်ပြလိုပါတယ်-

“မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင် မယားကွာရှင်းမှုကို နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ဖြင့် တရားဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသော်လည်း တရားဝင် ကွာရှင်းကြရာတွင် ခိုင်မာသော အပြုအမူ အပြော အဆိုရှိရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆို သော် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးကြောင်း အများလက်ခံ နိုင်သည့် အချက်တစ်ရပ်ရပ်ရှိရန်လိုသည်။ ယခုကဲ့ သို့ အငြင်းပွားရမည့်အချက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော လင်မယားခန်းကိစ္စများတွင် ကွာရှင်းမှုပြုပြီးကြောင်း၊ အများသိသာရန် ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ရပ် လိုအပ် မည်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်မှု၊ လင်မယားအဖြစ် ကွာရှင်းမှုများ သည် လူသိရှင်ကြား ဆောင်ရွက် ကြရသော ကိစ္စများဖြစ်သည်။ လင်မယားအချင်း ချင်း အဆင်မပြေသဖြင့် လင်မယားကဲ့သို့ ပြုမူ ဆက်ဆံခြင်း မပြုသောအချက်နှင့် လင်မယားနှစ်ဦး သဘောတူကွာရှင်းပြတ်စဲမှု ပြုသောအချက်တို့သည် ကွာခြားမှုရှိသည်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တရားလို

နှင့် ၎င်း၏ဇနီးတို့ပေါင်းသင်းနေထိုင်စဉ်က တရားလို၏ ဇနီးနှင့် တရားခံတို့သည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အတူတည်း ခိုကြောင်း ဧည့်စာရင်းတွင် ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားခံအပေါ် မယားခိုးမှုကို တရားလိုက စွဲဆိုခဲ့သည်။ တရားခံအား ဆင့်ခေါ်မရသဖြင့် အမှုပိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တရားလိုက သူ၏ဇနီးနှင့် ကွာရှင်းလိုသဖြင့် အဆိုပါတရားရုံးတွင် လင်မယားကွာရှင်းလိုမှုကို စွဲဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် အဆိုပါအမှုများမှာ ပြီးပြတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရုပ်သိမ်းထားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမှုများမှာ ပြီးပြတ်ခြင်း မရှိဘဲ ရုပ်သိမ်းထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ စွဲဆိုထားမှုများ ရှိနေခဲ့သည့် အကြောင်းကြောင့် တရားလို၏ ဇနီးဖြစ်သူအား တရားခံက လက်ထပ်မည့်အချိန်တွင် မိမိယူမည့် မိန်းမတွင် တရားဝင်လင်ယောက်ျား ရှိမရှိကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသင့်သည်။ တရားလိုနှင့် သူ၏ဇနီးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခေါ် အပြောမရှိတော့သဖြင့် လင်မယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ရကြောင်း ထိုမိန်းမ၏အခေါ်တို့၏ ပြောပြချက်အရ တရားလိုနှင့် ထိုမိန်းမတို့မှာ လင်မယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြီးဖြစ်သည်ဟု သိရှိယုံကြည်ကြောင်း တရားခံ၏ ထုချေချက်မှာ ခိုင်မာသော ထုချေချက် အဖြစ် လက်မခံထိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် တရားခံသည် လင်နှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းခြင်းမရှိသေးသော မိန်းမနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သောပြစ်မှု (မယားခိုးမှု)ကို ကျူးလွန်သည်။”

ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းမဟာ အရင်က

**အမှုများမှာပြီးပြတ်ခြင်းမရှိဘဲ
ရုပ်သိမ်းထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ထိုကဲ့သို့ စွဲဆိုထားမှုများ
ရှိနေခဲ့သည့် အကြောင်းကြောင့်
တရားလို၏ ဇနီးဖြစ်သူအား
တရားခံက လက်ထပ်မည့်
အချိန်တွင်
မိမိယူမည့်မိန်းမဟုတ်.....**

အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးပြီး သူ့ရဲ့လင်က ကိုယ့်အပေါ် ယခင်က မယားခိုးမှုစွဲဆိုခဲ့ပြီး ထိုလင်ယောက်ျားက ထိုမိန်းမအပေါ်ကွာရှင်းလိုမှု စွဲဆိုခဲ့သော်လည်း အဲဒီအမှုများကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီးနောက် ထိုလင်ယောက်ျားနှင့် ထိုမိန်းမတို့ ခေါ်ပြောဆက်ဆံမှု မရှိတော့ဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တို့ကြောင့် အဲဒီမိန်းမဟာ သူ့ရဲ့လင်ယောက်ျားနဲ့ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ရန် ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းများလို့ မဆိုနိုင်ပါ။ အဲဒီအချက်တို့ကို သက်သေပြနိုင်ရုံမျှနဲ့လည်း အဲဒီမိန်းမကို ကိုယ်က လက်ထပ်ပေါင်းသင်းတာ မယားခိုးမှု မမြောက်နိုင်ပါလို့ ခုခံတင်ပြ စောဒကဝင်လို့ မရဘူးဆိုတာကို သိထားဖို့လိုပါတယ်။

အခုလိုတင်ပြနေတာဟာ လင်ရှိဖူးတဲ့ မိန်းမကို မယူသင့်ဘူးလို့ တင်ပြလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ လင်ရှိဖူးတဲ့မိန်းမကို ယူတော့မယ်ဆိုရင် သူ့လင်ကြီးနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီး မပြီးကို သေချာအောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး သေချာမှယူရန် တင်ပြလိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။

လောကီကြောင်းအရ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံအရ တစ်လင်၊ တစ်မယားစနစ်သာ ကျင့်သုံးရသည့်အပြင် လောကုတ္တရာကြောင်းအရလည်း မြန်မာ

ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးကောင်းသား၊ သမီးများအနေဖြင့် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို လုံအောင်စောင့်ထိန်းရ သည့်အလျောက် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုမကျူးလွန်တဲ့ လင်ယောက်ျားကို ကွာရှင်းပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မရှိတာကိုလည်း တစ်ဖက်မှဆင်ခြင်သတိထားရှိဖို့ လို အပ်ကြောင်း တင်ပြလိုပါတယ်။

အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းမကို ယူမယ်ဆိုရင် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ကို တင်ပြနေရုံနဲ့ ဒီဆောင်းပါး ပြီးသွားရင် ဤဆောင်းပါးရှင်အနေဖြင့် တာဝန်ကျန် နေမှာမို့ ဒီလိုအိမ်ထောင်ကျဖူးတဲ့မိန်းမကို မယူမိ ဘာတွေဆောင်ရွက်ရမလဲဆိုတာ နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ဆက်လက် တင်ပြပါမယ်။ ကြိုတင်သတိပြု ဆောင် ရွက်ရန် အချက်တွေကတော့-

- (၁) မိန်းမဘက်က နောက်အိမ်ထောင်ပြု တော့မယ်ဆိုရင် ခင်ပွန်းဟောင်းနဲ့တရား ဝင်ပြတ်စဲ ကွာရှင်းတဲ့ စာချုပ်ကို ချုပ်ဆို ပြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန်၊
- (၂) မိန်းမဘက်မှ လင်မယားကွာရှင်းပေးရန် လင်ကြီးကို တောင်းဆိုပါလျက် မလိုက် လျောလျှင် တရားရုံးတွင် လင်မယား

ဘဏ္ဍာရေးဌာန
အထက်ပါအတိုင်း
ဘဏ္ဍာရေးဌာန
စာတင်စာရင်းနှင့်
စာရင်းအကျမ်း
သေချာအောင်ဖြုတ်ပစ်
ရုံးစမ်းသိမ်းပြီးချိန်အတွက်
အိမ်ထောင်ပြုရန်.....

ကွာရှင်းပေးစေလိုမှု စွဲဆိုဒီကရီ ရရှိပြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန်၊

- (၃) မိန်းမကို ယောက်ျားက သုံးနှစ်ကျော် စွန့်ပစ်ခံရလျှင် မိန်းမဘက်မှ ယင်းသို့ စွန့်ပစ်ခံရသည့်အတွက် လင်မယားအဖြစ် မှပြတ်စဲကြောင်း အများသိစေရန်သတင်း စာမှဖြစ်စေ၊ ရပ်ရွာလူကြီးများ ရှေ့မှောက် တွင်ဖြစ်စေ အတိအလင်း ကြေညာခြင်း (သို့မဟုတ်) ထိုသို့ကြေညာပြီး တရားရုံးမှ ကွာရှင်းခွင့်ဒီကရီရရှိအောင် ဆောင်ရွက် ခြင်းပြုပြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန်၊

- (၄) သတို့သားလောင်းဘက်မှလည်း အထက် ပါအတိုင်း သတို့သမီးဘက်မှ ဆောင်ရွက် ပြီး၍ ယခင်လင်ဟောင်းနှင့် ကွာရှင်းပြီး ကြောင်း သေချာအောင် ပြုလုပ် စုံစမ်း သိရှိပြီးမှ ထိုမိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရန် တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသူ သတို့သမီးနဲ့ လက်ထပ် မယ့် သတို့သားလောင်းတို့အတွက် ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြရာမှာ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဘဝရှေ့ရေး သာယာချမ်းမြေ့စွာ အနာဂတ် ခရီးကို လက်တွဲကြည်ဖြူ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ဤဆောင်းပါးကို ခေတ္တ ရပ်နားပါရစေ။
လူပျို၊ အပျိုလေးတွေ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ် စာချုပ်ပြုလုပ်ချုပ်ဆိုထားရင်လည်း ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုး မျိုးကြုံတွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဆင်ခြင်နိုင် ကြစေဖို့ ဆက်လက်တင်ပြသွားပါမယ်။

နောင်တွေ့ကြသေးတာပေါ့နော်။ ချမ်းမြေ့ကြပါ

စေ။ ။

ထင်ဇော် (တရားရေး)

ကိုကို၊ ငယ်ချစ်၊ ဂုဏ်ပြစ်တည်ဟော ဒါကုပျား

စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟောတည်း။
လူ့စိတ်သည် ထိန်းချုပ်ရန်ခက်ပါ၏။
ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ ဒီလာဆန့်ကျင်ကာ
အရွဲ့တိုက်စိတ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နေ၏။

အချို့စိတ်ကား ပါးနပ်၏။ လက်ခံသဘောတူ
သလိုလိုနှင့် အပျော့ဆွဲ ဆွဲကာ ၎င်း၏အလိုသို့ ဖြား
ယောင်းတတ်ပါ၏။

၎င်း၏ အစွမ်းထက်လက်နက်များဖြစ်သော အာရုံ
(၆)ပါးဖြင့် ညှိငြင်ဖမ်းစား၍ သံသရာခရီးကို
ဆပွားစေပါသည်။ သာမန်လူတို့အဖို့ ထိန်းချုပ်ရန်
မလွယ်ကူ။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် ပါရမီရင့်သန်သော
သူတော်စင် သူမြတ်လောင်းတို့က ထိန်းချုပ်နိုင်ကြ ၏။

စိတ်အာရုံထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ကား သမာဓိစွမ်းအား
ရှိရပေမည်။ သမာဓိရရန် သီလစင်ကြယ်ရပေမည်။
သီလစင်ကြယ်ဖို့ရန် ကျွန်တော်တို့ သီလဆောက်

တည်ရမည်။ သီလစောင့်ထိန်းရမည်။
စိတ်အာရုံထိန်းချုပ်၍ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အမှု
တို့ကို ခွဲခြားသိမြင်ပြီး ကိလေသာအား ပယ်သတ်
နိုင်ပါက အပါယ်တံခါးပိတ်ပေပြီ။

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်ခြင်း
မရှိသော ဤလူ့ဘဝဇာတိဖြစ်တည်ခိုက်၊ ရခိုက်အချိန်
ကာလလေးအတွင်း ကုသိုလ်အလုပ်၊ အကုသိုလ်
အလုပ် ခွဲခြားသိမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေမည်။
သံသရာအတွက် ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းတွင် ပါရမီ
ဖြည့်ကျင့်ရမည်။ ကောင်းမွန်မှန်ကန်သော အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းမှုဖြင့် အကုသိုလ်အမှုတို့ကို ပယ်သတ်
ချုပ်ငြိမ်းစေရာ၏။

လူတို့၏စိတ်သည် မကောင်းမှု၌သာ မွေ့လျော်
တတ်သော သဘောရှိသဖြင့် ကြိုးစားကျင့်ကြံရမ်း
ဖြင့်သာ ကောင်းမှုမြတ်နိုး ကောင်းအောင်ကြိုးစား၍

www.burmeseclassic.com

ကောင်းကျိုးကိုယ့်ဥဒါ တည်စေခဲ့ရာ၏။

သုညဘဝမှ ကိန်းဂဏန်းပေါင်းများစွာ ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရ၏။ ထိုသို့ကြိုးစားရာတွင် လမ်းကြောင်းမှန်ကန်၍ ပေါက်မြောက်အောင် မြင်သည်လည်းရှိ၏။ လမ်းကြောင်းမှား၍ ဖောက်ပြန်သွားသည်လည်းရှိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဣဿာ မစ္ဆရီယစိတ် နည်းပါးအောင် ထိန်းချုပ်ပြုပြင်ရပါမည်။ မုဒိတာစိတ်ပွားများအောင် အမြဲမပြတ် စီးဖြန်းနေရမည်။ ဘာဝနာပွားနေရပါမည်။

လူ့စိတ်၏ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်မှုကား ဩချရ၏။ ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အဂ္ဂံ၊ နေလိုက်၍ အလျင်အမြန်ပြောင်းလဲတတ်၏။ ယနေ့နှင့်မနက်ဖြန်၊ ယခုနှင့် ခဏအကြား မတူညီကြ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ဥပင်အတွင်းအဇ္ဈတ္တနှင့် အပြင်ဗဟိဒ္ဓတို့ မတူညီနိုင်ကြပေ။

အတွင်းစိတ်၊ အပြင်စိတ် ဆန့်ကျင်မှုတို့ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်။ အနောက်တိုင်းစိတ်ပညာရပ်ဝေါဟာရတစ်ခုတွင် ဖတ်မှတ်ဖူး၏။ လူ့ကိုယ်တွင် ID (ပင်ကိုစိတ်)၊ EGO (အလယ်အလတ်စိတ်)နှင့် SUPER EGO (အကောင်းလွန်စိတ်)တို့ ရှိသည်ဆို၏။

ဖြစ်စဉ်တစ်ခုတွင် အသက် ၈၀ ကျော် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကျန်းမာရေးလမ်းလျှောက်ထွက်၏။ အဘိုးအိုလမ်းလျှောက်ထွက်ရာ အနီးအနားရှိ လူအဆက်ပြတ်သော နင်းမှုန်ထဲတွင် အလွန်ချောမောလှပပြီး ခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဆယ်ကျော်သက်မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် ကျန်းမာရေး ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်နေ၏။

ထိုသည်ကိုမြင်သော ID က “ဒီမှာအဘိုးကြီးဟော.....ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း၊ အလွန်လှပ ချစ်စရာ

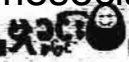
**သုညဘဝမှ ကိန်းဂဏန်းပေါင်းများစွာ ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရ၏။
ထိုသို့ကြိုးစားရာတွင် လမ်းကြောင်းမှန်ကန်၍ ပေါက်မြောက်အောင် မြင်သည်လည်းရှိ၏။
လမ်းကြောင်းမှား၍ ဖောက်ပြန်သွားသည်လည်းရှိ၏။**

ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့လား။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတယ်၊ အဖော်ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ ဒါ အခွင့်အရေးပဲ၊ လက်လွတ်မခံနဲ့၊ ဆွဲလွဲဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်ပစ်လိုက်ပါလား” တဲ့....။

ထိုတွင် “တော်စမ်း၊ အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့လှချည်လား။ ရှက်တတ်ရင် သေပစ်လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုးမှအားမနာ၊ ဇရာအိုနဲ့ ကညာဖျို၊ ဟိုက တက်သစ်စ၊ သင်က သေခါနီး၊ သချိုင်းကုန်း ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေပြီ၊ သေခါနီးရိက္ခာလိုချင်သေးသလား၊ ကိုယ့်မြေးအရွယ်လောက်လေး ရှိတာကို မရှက်ဘူးလား၊ ဒီလောက် တဏှာရမ္မက်ကြီးလှချည်လား” လို့ SUPER EGO က မညှာမတာ၊ ရက်ရက်စက်စက်၊ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး အတော်ရှက်သွားပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိတော့။

သည်အချိန်တွင် သမာသမတ်ကျသည့် EGO က “အဘိုးကြီး၊ လူယဉ်ကျေးတို့ရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါလား” လို့ အကြံပေးသည်။ ထိုအခါ ကျမှ အဘိုးအိုလည်း “ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မိန်းကလေး” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ ID က အမြတ်ထုတ်သည့်အနေဖြင့် အဘိုးအိုက နှုတ်ဆက်နေတုန်း ကောင်မလေးကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သတဲ့။ ဒါကိုလည်း SUPER EGO က မမြင်မဖြစ် မြင်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင် နှုတ်ဆိတ် နေလိုက်သတဲ့။

လူတစ်ယောက်၏ စိတ်နေသဘောထားသည် ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အဂ္ဂံ၊ ဓနံကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲတတ်ကြောင်းကို တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိကိုယ်၌က ပြောင်းလဲတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိက မပြောင်းလဲသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိအပေါ် သဘောထားပြောင်းလဲသွားတတ်တာမျိုး ရှိပါသည်။

မိမိက ထိုပြောင်းလဲခြင်း၏ အကြောင်းအရင်း၊ ပြောင်းလဲတတ်သော သဘောတရားကို သိရှိနားလည်နေမှသာ လူ့လောက၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိပေလိမ့်မည်။ သဘာဝတရားနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေခြင်းသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

အတူနေရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း မိမိက သိန်းထိ ဆုကြီးတစ်ဆု ပေါက်သွားခြင်းတွင် မိမိကိုယ်၌က စိတ် ကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်သွားပြီး စိတ်ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ ယခင်က တန်းတူရည်တူ ရှိနေကြသူများအပေါ် မတူသလို မတန်သလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

အဲ.....မိမိက သိန်းထိဆုကြီးပေါက်သွားပြီး ယခင်ကလို ဘာမှမပြောင်းလဲ၊ ရပ်ကွက်ကလည်း မပြောင်း၊ ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိန်သွား၊ တန်သွားသည်၊ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ မိမိအခြေအနေ၊ အရိပ်အကဲကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာ

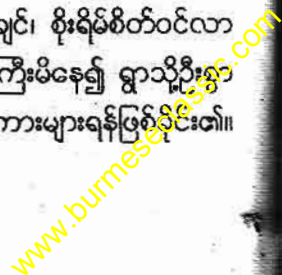
**သိန်းထိဆုကြီးပေါက်သွားပြီး
ယခင်ကလို ဘာမှမပြောင်းလဲ၊
ရပ်ကွက်ကလည်း မပြောင်း၊
ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေသော်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိန်သွား၊
တန်သွားသည်၊ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။
မိမိအခြေအနေ၊
အရိပ်အကဲကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက.....**

က စူးစမ်းနေသည်။ သုံးသပ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မိမိက သဟဇာတဖြစ်ကြောင်း၊ အနေတင့်သွားသော်လည်း အခြေမြင့်ခြင်းမရှိ၊ အညမည သဘောတရားလက်ခံ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ကွက်အတွင်း ဉာတကာနဥသင်္ဂဟောပြုခြင်း၊ စုပေါင်းအင်အားကိုသုံးလျက် အလှူဒါန ပြုခြင်းတို့အပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ မိမိနှင့်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်သားတည်း ပြန်ဖြစ်သွား၏။ ပြောမည်ဆိုလျှင် စုစည်းမှုတွင် ယခင်ကထက်ပင် ပိုမိုကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသွား၏။

ဟိုတုန်းက တံငါလင်မယားရှိ၏။ တစ်နေ့ မြစ်အတွင်း ပိုက်ကွန်ပစ်ရင်း ပြန်ဖော်၍မရဖြစ်နေ၏။ အားစိုက်၍ဆွဲသော်လည်း မရသဖြင့် ရေအောက်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်မိနေသည်ဟု သုံးသပ်မိ၏။

ထိုစဉ် အကြောင်းမဲ့သက်သက် မစွဲမိယစိတ်ပွားလာပြီး ထိုငါးကြီးရလာပါက အပြန်တွင် ရွာထဲမှ ငါးဟင်းစားတောင်းမည်ကို မပေးချင်၊ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူအား ငါးကြီးကြီးမိနေ၍ ရွာသို့ဦးရွာပြန်ခိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် စကားများရန်ဖြစ်ခိုင်း၏။

သို့မှသာ ငါးကြီးရလာပါက စကားများထားသဖြင့် ငါး ဟင်းစားပေးရန် မလိုတော့ကြောင်း တွေးမိ၏။

သို့သော် ရေအောက်ငုပ်၍ တကယ်တမ်း ပိုက် ကွန်အားဖော်သည့်အခါ ငါးကြီးတစ်ကောင် မိနေသည် မဟုတ်။ ရေအောက်၌ရှိနေသည့် သစ်ငုတ်ကြီးနှင့် ငြိ နေခြင်းသာဖြစ်၏။

ဤသည်ကား မိမိ၏ စိတ်ပြောင်းလဲခြင်းသာဖြစ် ၏။

တစ်ဖန် ဖြစ်စဉ်တစ်ခုတွင် ဆင်းရဲသော ဈေး သည်ဘဝတူချင်းတွင် မိသားစုနှင့် ပိုမိုကျပ်တည်းသော သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးအား လူလွတ်တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သော မိမိက ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ သနားကြင်နာ စိတ်တို့ဖြင့် အစစအရာရာ ကူညီပံ့ပိုးပေး၏။ မိမိတို့နှစ် ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကို အခြားသော ဘဝတူတို့က သိရှိနားလည်ထားကြ၏။ မိမိစိတ်တွင် တစ်ချိန် ထို မိန်းကလေးနှင့် လက်တွဲ၍ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်နိုင် ရန်အတွက် လုပ်ငန်းတစ်ခု မဖြစ်မနေလုပ်ရန် ရည် ရွယ်၏။ ထိုအတွက်လည်း လက်ရှိဈေးရောင်းနေသော အလုပ်ကို ပိုမိုကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်း အရင်းအနှီးရအောင်

စုဆောင်းနေ၏။

ထိုမိန်းကလေးကလည်း မိမိ၏သဘောဆန္ဒကို ခိုင်မာသိရှိသည်။ မိမိ၏ ကြင်နာမှု၊ ကူညီစောင့်ရှောက် မှုကို ကြည်နူးနှစ်သက်စွာ လက်ခံ၏။ ထိုစဉ် ထိုမိန်း ကလေး ရုတ်တရက် သိန်းထိထပေါက်ပြီး ငွေကြေး ပြည့်စုံသွား၏။ ထိုမိန်းကလေးက ဘဝတူများအားလုံး ကို လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အရင်းအနှီး များ အလုံအလောက်ထုတ်ပေး၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် များကလည်း အလွန်အမင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြ၏။ မိမိတစ်ယောက်သာ မသွား။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက တိုက်တွန်း၏။ မိမိတို့ ဘာတစ်ခုမျှ ကူညီပံ့ပိုးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သော သူတို့ကိုပင် ထိုမိန်းကလေးက အရင်းအနှီး အလုံအလောက် ထုတ်ပေးနေသေးသည်ဆိုလျှင် မိမိ ကဲ့သို့သော သူမအပေါ် ကျေးဇူးရှိသည့် ကျေးဇူးရှင် အနေဖြင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ဤသည်ကိုသိသည်။ သို့ သော် မိမိစိတ်ကိုက မသွားချင်။ ထိုမိန်းကလေးက မိမိအား လိုက်ရှာနေသော်လည်း မိမိက မတွေ့ချင်၊ ရှောင်ပုန်းနေ၏။

အမှန်ဆိုလျှင် မိမိက ထိုမိန်းကလေး ချမ်းသာ သွားသည်ကို မနာလို၍လော။ ထိုမိန်းကလေးကို မချမ်း သာစေချင်၍လော။ တစ်သက်လုံး မိမိ၏ လက်ဝေခံ ဘဝနှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေစေချင်၍လော။

ထိုသို့လည်းမဟုတ်ပြန်။ ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေ ချင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိ၏ အတ္တနှင့် မာနစိတ်တို့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ မိမိက သနားစိတ်ဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေး နေရသောဘဝကို နှစ်သက်ကြည်နူးနေ၏။ သူမက လည်း မိမိအပေါ် အားကိုးတွယ်တာစိတ်ကလေးနှင့် ပြန်လည်၍ ကြင်နာမှုအရိပ်အယောင်ကလေးများပြကာ နိုင်သလောက် ပြုစုပေးနေသည့် ဘဝလေးများကို မက် မော တွယ်တာနေ၏။

**ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို
ကြည်နူးနှစ်သက်စွာ လက်ခံ၏။
ထိုစဉ် ထိုမိန်းကလေးက အစစအရာရာ
ကို သိရှိနားလည်ပြီး
ငွေကြေး ပြည့်စုံသွား၏။
ထိုမိန်းကလေးက ဘဝတူများ
အားလုံးကို လုပ်ငန်းများ
တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အရင်းအနှီးများ.....**

အခြားသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ယခု အခြေအနေလေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ၊ ပျောက်ပျက် သွားမှာ မလိုလား။ အမြဲစိုးရိမ်နေမိ၏။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် ရုတ်တရက် သိန်းထီပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြင့် သူမက မိမိအပေါ် စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲ သွားမှာလား။ မိမိကို မေ့သွားမလား။ ယခင်က မိမိ အပေါ် အလေးထားခဲ့သလောက် ယခု ပေါ့ပေါ့တန် တန် သဘောထားတော့မလား။

စသည့် စသည့် မိမိတစ်ယောက်တည်း၏အတွေး စိတ်များဖြင့် ယောက်ယက်ခတ် စိတ်မောနေသည်။ သူမ ထီပေါက်သွားခြင်းကိုက မိမိအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာလို ဖြစ်နေ၏။ မိမိတို့ဘဝနှစ်ခုကို ဝေးကွာ သွားစေသော အကြောင်းအရင်းတစ်ခုဟု ထင်မှတ်နေ ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ် တို့ဖြင့် ရှောင်ပုန်းနေခြင်းသာဖြစ်၏။

အမှန်ဆိုလျှင် မိမိစိတ်က မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စား နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွင်လည်း သူမ ဘက်က ဘာမှမပြောင်းလဲ။ မိမိတို့ဘဝတူများအတွက် တိုးတက်မှုလမ်းစရရန် ကုသိုလ်ကံအကြောင်းတရားက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လက်ခံ သည်။

**မိမိတစ်ဦး၏
ကြေကွဲခြင်းနှင့်ပေးပို့ပျိုး
သူ့အတွေးအမည်နှင့် လုံးဝမျိုး
မသုအချိန်တွင်
မိမိကသာ ကျွန်ုပ်တို့ဖြင့်
အတွေးချော်ပြီး
စိတ်ချင်သလို အကျင့်အစား**

သူမ၏ မိဘညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများအပေါ် ပြည့် စုံစွာထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမည့် တာဝန်တစ်ခုအား အလို လိုဖြည့်ဆည်းပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသဖြင့် တာဝန်တစ် ခု ပေါ့သွားပြီး မိမိတို့နှစ်ဦး နီးစပ်ဖို့အရေး ပိုမိုနီးစပ် လွယ်ကူသွားပြီဟုသာ ယုံကြည်ထား၏။

မိမိတတ်တဆိတ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိသလိုမျိုး သူမအတွေးအာရုံတွင် လုံးဝမရှိ။ ယခုအချိန်တွင် မိမိ ကသာ တလွဲမာနဖြင့် အတွေးချော်ပြီး ထိုပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးကို ပေးထားပစ်ခဲ့။ ပြီးလျှင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် မိမိဘဝထဲ ခုန်ဆင်းလာခဲ့ဟု မိမိက ဖိတ်ခေါ်လျှင်လည်း သူမက အပြုံးမပျက် ဝမ်းသာ အားရဖြင့် ခိုင်လုံလာမည့်သူပင်ဖြစ်ပါ၏။

မသေချာ မရေရာသော သံသယအတွေးတို့ သည် လူ၏စိတ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေ၏။ ပူပြင်း လောင်မြိုက်စေ၏။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေလျက် ဆုံးရှုံး နစ်နာမှုကို ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။

ဤသည်တို့သည် မသေချာ မရေရာသော သံသယအတွေးတို့ဖြင့် မိမိစိတ်ကို မိမိလှည့်စားလျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများ၊ နာကြည်းဆွေးမြည့်ဖွယ်ရာ များ၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ၊ အကျည်းတန် ရက်စက်မှုများ ကို ဖြစ်ပွားစေရာ၏။

ထို့အတူ ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အဂ္ဂံ၊ ဓနံလိုက်၍ လူ့ စိတ်ပြောင်းလဲမှုများသည် သတိသံဝေဂရယူဖွယ် ရာများလည်း ဖြစ်စေခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် ဖတ်မှတ် ပူးသော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုအား ကျွန်တော်နားလည်သလို ပြန်လည် ဝေငှလိုပါသည်။

နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ မောင်ခွေးတွင် အလွန်

**ဆရာနှင့်တန်းချစ် နာမည်ကြီးရုံမက ဆရာထက်ပင်
လက်စောင်းထက်ချင်သလိုဖြစ်သော မောင်အေးက
သူ့ဆရာမောင်ဆွေးအား လက်ရှိတွင် “ဆရာခွေး” ဟုသာ
ဘယ့်တပ်ခေါ်တော့သည်။**

**ဆရာမောင်ဆွေးလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းကပြုပြင်သဖြင့် စာပေပျားအား ကြိုးစားရေး၏။
စာကောင်းပေကောင်းများ အများအပြားထွက်လာပြီးသော်လည်း ဝေခင်ကထက်**

တော်သော၊ အလွန်ကြီးစားသော တပည့်မောင်အေး ရှိ၏။ မောင်အေးသည် ဆရာအပေါ်တွင် အလွန်လေးစားသည်။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုသည်။ သူ့ဆရာမောင်ဆွေးအား “ဆရာ” ဟု လေးလေးစားစားခေါ်သည်။

မောင်ဆွေးသည် ကျန်းမာရေးအရ စာများများ မရေးနိုင်။ ရေးအားကျလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အေး နာမည်တက်လာသည်။ ဆရာထက် တပည့်လက်စောင်းထက်လာသည်။ ဆရာမောင်ဆွေးအိမ်သို့လည်း ယခင်လို မရောက်ဖြစ်တော့။ ဆရာကိုလည်း ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုလုပ်ရန် အချိန်မရနိုင်ခဲ့။ ထို့အတူ ဆရာဖြစ်သူအား “ဆရာ” ဟုပင် လေးလေးစားစား မခေါ်နိုင်တော့။

ဆရာနှင့်တန်းတူ နာမည်ကြီးရုံမက ဆရာထက်ပင် လက်စောင်းထက်ချင်သလိုဖြစ်သော မောင်အေးက သူ့ဆရာ မောင်ဆွေးအား လက်ရှိတွင် “ဆရာခွေး” ဟုသာ အမည်တပ်ခေါ်တော့သည်။ ဆရာမောင်ဆွေးလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် စာပေများအား ကြိုးစားရေး၏။ စာကောင်းပေကောင်းများ အများအပြားထွက်လာပြီးနောက် ယခင်ကထက် တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးလာတော့သည်။ အခြားအခြားသော စာရေးဆရာများက လက်ဖျားခါ သြချယူရ၏။

ဆရာမောင်ဆွေး၏ဂုဏ်သတင်း မွှေးယုံကြီးမားနေချိန်တွင် တစ်ချိန်က ၎င်း၏တပည့်ရင်းဖြစ်သူ မောင်အေးက စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားသကဲ့သို့ အခေါ်အဝေါ်လည်း ပြောင်းလဲသွား၏။

“ဆရာ” ဟုလည်း မခေါ်တော့။

“ဆရာခွေး” ဟုလည်း မခေါ်တော့။

ယခုအခါ “အာစရီ” ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့လေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ဆရာ၊ ဆရာခွေး၊ အာစရီတို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတည်းဟူသော တစ်ခုခုသော ပညာရပ်တို့ကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ သင်ကြားပေးသူတို့ကို ခိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိရောက်လေးနက်မှု၊ ဂါရဝတရားနှင့် ယှဉ်လျက် ရင်ထဲမှလာခြင်း၊ မလာခြင်း၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူတို့က အကြည်ညိုခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်တွင် ထားသော လေးစားမှု၊ သဒ္ဓါတရားရှိမှုတို့ဖြင့် ချိန်ထိုးကြည့်ပါက ကွဲပြားခြားနားမှု အများကြီးရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသတည်း။

ကိုကို (ငယ်ချစ်)

2013 AUGUST ၂၃

စုံညွှန်အောင် တူပေးအကျိုး

“ဇနိတ် ပါကံ ဇနေတိ” စာသားပါသော သစ်သားပျဉ်ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ရွှေပန်းထိမ်ဆိုင်အဝင်ဝမှာ အမြဲတမ်း ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတယ်၊ ရိုးသားကြိုးစားမှုလည်းရှိတယ်။ ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက်အကုန်ကင်းတယ်။ လက်ရာလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရွှေဆိုင်တော်တော်များများက လက်ဝတ်ရတနာပေါင်းစုံကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံကြတယ်။ ဒီလိုအပ်ကြတော့ သူ့ဆိုင်မှာ အလုပ်အမြဲတမ်းရှိတယ်။ ဒီလိုအလုပ်များတော့ နယ်ပေါင်းစုံက ပန်းထိမ်ဆရာတွေကလည်း လက်ခစား လာလုပ်ကြသလို ပညာသင်တပည့်တွေကလည်းများလို့ ဆရာကြီးရွှေပန်းထိမ်ဆိုင်မှာ နေ့စဉ် ရွှေထုသံ၊ စက်ကြိတ်သံ၊ တံစဉ်းတိုက်သံ၊ ကက်ဆက်ဖွင့်သံ၊ ဆရာတပည့် စကားပြောသံ စသဖြင့် အသံမျိုးစုံ ဝေဝေဆာဆာ ကြားနေရတာပဲ။

၁၉၉၆ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်က ဆရာကြီးနေတဲ့မြို့

လေးမှာ ရွှေပန်းထိမ်ပြိုင်ပွဲကြီးကျင်းပဖို့ ပန်းထိမ်ဆရာတွေကို ဖိတ်ခေါ်စီစဉ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ကြီးမားတာကတစ်ကြောင်း၊ လက်ရာအင်မတန်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ကျော်စောနေတဲ့သတင်းတွေကြောင့်တစ်ကြောင်းမို့ ပြိုင်ပွဲသူမပေါ်လို့ ပြိုင်ဘက်မရှိ၊ ပြိုင်ပွဲမကျင်းပရပါဘဲ ဆရာကြီးက ဗိုလ်စွဲ “ပထမ” ရသွားတယ်။ မြို့ငယ်လေးမှာ ဆရာကြီး ပြိုင်ဘက်မရှိ ဗိုလ်စွဲ ပထမရသွားပေမယ့် ပြိုင်ပွဲမကျင်းပရဘဲ ဆုရတာ အရသာမရှိဘူးလို့ဆိုတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးမြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ပြိုင်ပွဲကို ဆရာကြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်တယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထဆုပြီး ဆုလေးဆု ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အထဲမှာ ဆရာကြီးက တတိယဆု ဆွတ်ခူးရရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ဆုတွေက မုံရွာပန်းထိမ်ဆရာကြီးက စတုတ္ထ၊ စစ်ကိုင်းပန်းထိမ်ဆရာကြီးက ဒုတိယ၊ မန္တလေးပန်းထိမ်

ဆရာကြီးက ပထမရရှိသွားတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲကြီးက မြန်မာပြည်မှာ နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲဖြစ်တယ်။ ဒီနောက် လည်း မကျင်းပဖြစ်တော့ဘူး။

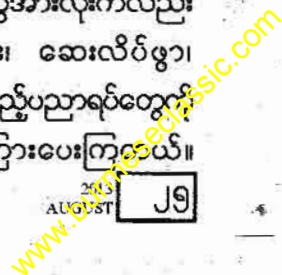
ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဆရာကြီးရဲ့လက် သတင်းက ပိုပြီးတက်လာသလို တပည့်တပန်းတွေ လည်း များသထက်များလာတယ်။ များလာတဲ့တပည့် တပန်းတွေထဲမှာ ကွမ်းစားတဲ့သူ၊ ဆေးလိပ်ဖွာတဲ့သူ၊ အရက်သောက်တဲ့သူ၊ အပျော်အပါးဝါသနာပါတဲ့သူ စသဖြင့် လူပေါင်းစုံတယ်။ လူစုံတော့ စရိုက်မျိုးစုံပဲ။ အဲဒီတပည့်မျိုးစုံတဲ့အထဲမှာ ကွမ်းကြိုက်တဲ့တပည့်က ဆရာကြီးထမင်းစားပြီးတဲ့အချိန်တိုင်း ကွမ်းကျွေးတယ်။ ဆေးလိပ်ကြိုက်တဲ့ တပည့်ကလည်း ဆရာကြီး လက် ဖက်ရည်သောက်တိုင်း ခံတွင်းအချဉ်ပြေအောင်ဆိုပြီး ဆေးလိပ်တိုက်တယ်။ အရက်ကြိုက်တဲ့တပည့်ကလည်း ဆရာကြီး စိတ်ညစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ စိတ်ညစ်ပြေပျောက် အရက်သောက်ဆိုပြီး တိုက်တယ်။ တပည့်တွေကိုချစ် တဲ့ဆရာကြီး တပည့်တွေကို အလိုလိုက်ရင်းနဲ့ တပည့် တွေတတ်ထားတဲ့ပညာတွေက ဆရာကြီးထံ အကုန်

ရောက်သွားတယ်။

လူကိုဖျက်တာ အရက်၊ ဝါးကိုဖျက်တာ ဝါးမျက် လို့ ရှေးလူကြီးသူမတွေက ဆိုခဲ့ကြတယ်။ အင်မတန် မှန်တဲ့စကားတွေပါ။ လူက သူ့အတိုင်းနေရင် ကြည့် ကောင်းပါတယ်။ အရက်နဲ့တွေ့သွားရင် ကြည့်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ လူပုံပျက်သွားပြီး လူမပီသတော့ ဘူး။ ဓားကလည်း သူ့အတိုင်းနေရင် ကြည့်ကောင်း ပါတယ်။ ဝါးမျက်နဲ့တွေ့သွားရင် ကြည့်လို့မကောင်း တော့ဘူး။ ဓားပုံပျက်သွားပြီး ဓားမပီသတော့ဘူး။ အရက်နဲ့တွေ့သွားတဲ့လူက လူပုံပျက်သွားသလို အကျင့် စာရိတ္တပါ ပျက်စီးချို့ယွင်းပြီး အသုံးချမရလို့ ချောင်ထိုး ခံရတတ်ပါတယ်။ ဝါးမျက်နဲ့တွေ့သွားတဲ့ ဓားကလည်း ဒီတိုင်းပါပဲ။ ပုံစံပျက်သွားသလို ပဲ့ခွဲတွန့်လိပ်ပြီး အသုံး ချမရလို့ ချောင်ထိုးခံရတတ်ပါတယ်။ အားလုံးကတော့ သူ့ဘာသာသူနေရင် အကောင်းတွေပါပဲ။

တစ်ရက်ပျော်ချင်လျှင် အရက်သောက်၊ တစ်နှစ် ပျော်ချင်လျှင် အိမ်ထောင်ပြု။ တစ်သက်ပျော်ချင်လျှင် သစ်ပင်စိုက်တဲ့။ ရှေးလူကြီးသူမတွေက ဒီလိုပဲ နှုတ် တိုက်ပြောခဲ့ကြတယ်။ စာသားအနေဖြင့်တော့ မဖတ် ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာသားအားလုံးကို သဘောကျနှစ် ခြိုက်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ရသလဲ ဆိုတော့ အားလုံးက မှန်တယ်လို့ ယူဆမိလို့ပါ။ ယနေ့ ခေတ်လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီး အရွယ်သုံးပါးစလုံး တစ်ရက်ပျော်ချင်တဲ့သူက ခပ်များများပဲလို့ ဆိုရမလိမ့်။ တစ်ရက်ပျော်ချင်တဲ့လူတွေထဲမှာ ပန်းထိမ်ဆရာကြီး လည်း အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တယ်။ ဆရာကြီးတတ်ထားတဲ့ ပန်း ထိမ်ပညာကို တပည့်တပန်းတွေအားလုံးကို သင်ပေး သလို တပည့်တပန်းတွေအားလုံးကလည်း သူတို့တတ် ထားတဲ့ ကွမ်းစား၊ ဆေးလိပ်ဖွာ၊ အရက်သောက်၊ အပျော်အပါး စသည့်ပညာရပ်တွေကို ဆရာကြီးအား ပြန်လည်သင်ကြားပေးကြတယ်။

ယနေ့ခေတ်လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီး
အရွယ်သုံးပါးစလုံး တစ်ရက်ပျော်ချင်တဲ့သူ
ခပ်များများပဲလို့ ဆိုရမလိမ့်။
တစ်ရက်ပျော်ချင်တဲ့လူတွေထဲမှာ
ပန်းထိမ်ဆရာကြီးလည်း အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တယ်။
ဆရာကြီးတတ်ထားတဲ့
ပန်းထိမ်ပညာကို တပည့်တပန်း
အားလုံးကို သင်ကြားပေးကြတယ်။

ဆရာ၊ တပည့် ပညာလှယ်ပွဲကြီးဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့။

ဆရာ၊ တပည့် ပညာလှယ်ပြီးနောက် ဆရာကြီးရဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသလို ရွှေဆိုင်တော်တော်များများကလည်း ယုံကြည်မှုနည်းလာလို့ အလုပ်မအပ်ကြတော့ဘူး။ အလုပ်နည်းလာတော့ နယ်ကပန်းထိမ်ဆရာတွေကို အလုပ်မပေးနိုင်တော့ နယ်ကပန်းထိမ်ဆရာတွေလည်း ဆရာကြီးကို ချစ်ခင်လေးစားပေမယ့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအခက်အခဲကြောင့် တခြားပန်းထိမ်ဆိုင်တွေမှာ ပြောင်းပြီးလုပ်ကြတယ်။ ပန်းထိမ်ဆရာတွေဆိုင်ပြောင်းသွားတော့ ဆရာကြီးဆိုင်က လုပ်အားနည်းလာတယ်။ လုပ်အားနည်းလာတော့ ဝင်ငွေပါလျော့လာတယ်။ ဒီတော့ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဆရာကြီး အဆင်မပြေတော့ တပည့်တွေလည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြလို့ ဆရာကြီးဆိုင်မှာကျန်တာဆိုလို့ သားသမီး၊ ဇနီးနှင့် “ဇနိတ် ပါကံ ဇနေတိ” လို့ ရေးထားတဲ့ သစ်သားပျဉ်ဆိုင်းဘုတ်လေး ကျန်တော့တယ်။

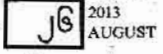
ဆရာကြီးသဘောကျလို့ ပန်းထိမ်ဆိုင်အဝင်ဝမှာ အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ သစ်သားပျဉ်ဆိုင်းဘုတ်လေးမှာ ရေးထားတဲ့ စာသားတွေကို ဘာသာပြန်ဆိုလိုက်တော့ တူသောအကျိုးပေးလိမ့်မည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပါတယ်။ တူသောအကျိုးဆိုတာက ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးခံစားရမည်၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့အကျိုး ခံစားရမည်ဆိုတဲ့သဘောသက်ရောက်ပါတယ်။ ဒီစာသားတွေက ဆရာကြီးလုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း အံဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာကြီး ကွမ်းမစား၊ ဆေးလိပ်မဖွာ၊ အရက်မသောက်ခင်က အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ခဲ့လို့ တပည့်တပန်းတွေများလာပြီး အလုပ်လည်းအောင်မြင်ခဲ့သလို

**ပန်းထိမ်ဆိုင်အဝင်ဝမှာ
အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲထားတဲ့
သစ်သားပျဉ်ဆိုင်းဘုတ် လေးမှာ
ရေးထားတဲ့ စာသားတွေကို
ဘာသာပြန်ဆို လိုက်တော့
တူသောအကျိုးပေးလိမ့်မည်လို့.....**

ဝင်ငွေလည်း ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ ကောင်းတာလုပ်လို့ ကောင်းကျိုးခံစားရတဲ့သဘောပါပဲ။

ကွမ်းစား၊ ဆေးလိပ်ဖွာ၊ အရက်သောက်မိတဲ့ နောက်ပိုင်း အလုပ်လည်း ကြိုးစားရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အရက်စိတ်ပိုရှိနေတော့ အလုပ်လုပ်လည်း ခရီးမပေါက်တော့ဘူး။ အရင်လို သွက်လက်မှုမရှိတော့ အလုပ်တွေက ကြန့်ကြာနေတယ်။ ဒါကြောင့် ရက်ချိန်းပေးပြီး လုပ်ရတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း ဆရာကြီးဆိုင်မှာ မအပ်ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ အလုပ်ကမရှိ၊ အလုပ်မရှိတော့ မိသားစု စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲလာတယ်။ စားဝတ်နေရေး အခက်တွေ့တော့ စိတ်ညစ်တယ်။ စိတ်ညစ်တော့ အရက်သောက်တယ်။ အရက်သောက်တော့ မူးတယ်။ မူးတော့ စိတ်ညစ်တာတွေ ခဏပျောက်ကုန်တယ်ထင်ရတယ်။ အမူးပြေတော့ စိတ်ညစ်ရတာတွေက ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ပြန်ပေါ်လာတော့ ထပ်သောက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အရက်သံသရာထဲမှာ ဝဲနေတော့တယ်။

အရက်သံသရာထဲဝဲနေတဲ့ ဆရာကြီး အတတ်ပညာတော်ပေမယ့် အသိပညာနည်းတဲ့အတွက်ကြောင့် အရက်ကို မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့ သောက်ခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

အရက်က သောက်ပြီးရင် ဖြတ်ဖို့ခက်ခဲတယ်။ ခက်ခဲ တယ်ဆိုတာကလည်း အရက်သောက်၊ အရက်မူး၊ အရက်စွဲတဲ့သူတိုင်း ဖြတ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိတော့တာကို ဖြတ် ဖို့ခက်ခဲတယ်လို့ ဆိုတာပါ။ တကယ်ဖြတ် ချင်လျှင် ဖြတ် ဖို့လွယ်ပါတယ်။ သောက်ချင်တဲ့စိတ်က အဓိက ဖြစ်နေတော့ အဲဒီစိတ်ကို အဦးဆုံးဖျောက်ရ မယ်။ ဒါဟာ အရက်မသောက်မိဖို့ အဟန့်အတားပဲ။ အရက် သောက် ချင်တဲ့စိတ်ကို ဖျောက်လို့ရတယ်။ အာသီသက ရှိသေးတယ်။ ဝမ်းထဲကလည်း တောင်း ဆိုတယ်ဆိုရင် အဲဒါကိုလည်း ရေအောင်ဖျောက်လိုက်ပါ။ ဒါဆို ဖြတ်လို့ရပါပြီ။

ဆရာကြီး အရက်ကြိုက်၊ အရက်စွဲနေတော့ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ထည့်မစဉ်းစားနိုင် တော့ဘူး။ အချိန်တန်ရင် သူ့အရက်သောက်ဖို့ပဲ စဉ်း စားတော့တယ်။ အရက်မသောက်၊ အရက်မစွဲခင်က ရှာဖွေထားတဲ့ စီးပွားရေးလည်း ကုန်သလောက်ရှိနေ ပြီ။ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ ဝင်ငွေကမရှိ၊ ထွက်ငွေက တော့ နေ့စဉ်ပဲ။ ဒီတော့ ရှာထားတဲ့စီးပွားရေးက ဘယ်တောင့်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ကုန်တာပေါ့။ စီးပွားရေးက ကုန်သလို အရက်သောက်တာလည်းများလို့ သွေးသား တွေလည်း ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း

**စီးပွားပျက်သွားတရယ်၊
အလုပ်မလုပ်နိုင်တရယ်၊
ကုန်သလောက်ရှိနေ
မရှိတော့တရယ်၊ ရှာဖွေ
လုပ်ငန်းလုပ်ရုံကတည်း။
အလုပ်မလုပ်နိုင် တော့တဲ့
နောက်ပိုင်း.....**

အရိုးနဲ့အရေပဲ ကျန်တော့တယ်။
စီးပွားပျက်သွားတာရယ်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တာ ရယ်၊ လက်ဝတ်ရတနာအပ်သူ မရှိတော့တာရယ်တွေ ကြောင့် လုပ်ငန်းရပ်လိုက်ရတယ်။ အလုပ်မလုပ်နိုင် တော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဆရာကြီး အရက်ပိုပိုသောက်လာ တယ်။ အစားလည်းမဝင်တော့ဘူး။ အစားမဝင်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ခြောက်ခြောက်နဲ့ ကြည့်ရဆိုးသွား တယ်။ ဘယ်မှလည်း မသွားနိုင်တော့ဘူး။ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်တယ်။ သောက်တယ်။ ဆရာ ကြီး အခြေအနေဆိုးနေတယ်ဆိုတာကို သိတဲ့တပည့် တွေက လာမေးကြတယ်။ လာမေးတဲ့တပည့်တွေ လည်း ကန်တော့ပြီးသာ ပြန်သွားတယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ လာကန်တော့တယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ တချို့တပည့်တွေလည်း ကိုယ်ကန်တော့တာကို ဆရာ ကြီးမှ မသိတာပဲဆိုပြီး မကန်တော့တဲ့တပည့်လည်း ရှိတာပဲ။

တပည့်တွေစွန့်ခွာသွားတာ၊ စီးပွားပျက်တာ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တာ၊ လက်ဝတ်ရတနာအပ်သူ တွေ ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သွားတာ စတာတွေက “ဇနိတံ ပါကံ ဇနေတိ” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တူသောအကျိုး ပေးသွားခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းဆိုရသော် မိမိ ပြုလုပ်တာ မိမိသာ ခံစားရခြင်းဖြစ်တယ်။ အရက်သေ စာသောက်စားတာ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် မကောင်း တာကိုလုပ်မိလို့ မကောင်းတဲ့အကျိုးသက်ရောက်တာ ခံစားရတာကို “ဇနိတံ ပါကံ ဇနေတိ” လို့ ခေါ်တာပါ ပဲ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ဆရာကြီး အသည်းရောဂါနဲ့ကွယ် လွန်သွားရှာတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာအမွေကို သူ့ သားကြီးက ဆက်ခံယူတယ်။ ပညာအမွေဆိုပေမယ့် ပန်းထိမ်ပညာတော့မဟုတ်ဘူး။ အရက်သောက်တဲ့ ပညာအမွေပဲ။

မောင်သိန်းနိုင်

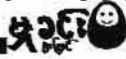
တစ်ခွဲကလေး

တစ်ခွဲကလေး

TK
THU

၂၀

တစ်ဦးက ၃၈၀၊ တစ်ဦးက ၄၁၁

မောင်သိန်းနိုင်

အခင်းဖြစ်နေရာတွင် လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်များ ခရီးသွားခိုက် အိမ်စောင့်ထားခဲ့သူကို လိုအပ်သည်များ မေးမြန်းသည်။

“ညီလေးနာမည်က ဘယ်သူ.....”

“ကျော်ကြီးပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်မှာနေတာ ၆ နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ သားသမီးတစ်ဦးလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မိသားစုဝင်တစ်ဦးလိုတောင် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဘာနဲ့ မေမေကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အထူးယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကို လုပ်ငန်းကိစ္စမှန်သမျှခိုင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်ပေးလို့ အောင်မြင်သွားတာတွေလည်းရှိတယ်၊ ပွဲရုံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငွေသိန်းနဲ့ချီပြီးလည်း သွားထုတ်ခိုင်း

တယ်၊ သိန်းနဲ့ချီပြီးလည်း ပို့ခိုင်းတာရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဖူးဘူး၊ မွေးထားတဲ့ နိုင်ငံခြားခွေးတွေကလည်း ကျွန်တော်မှကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်

ပဲ ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ ရေချိုးပေးရနဲ့ ဒီနှစ်ကောင်ကို ညဘက်မှာလွှတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်ရှိလျက်နဲ့ အခိုးခံရတယ်လို့များ၊ ဘာကြီးပြန်လာရင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ခြောက်.....မေ့လို့

တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူဆီက ဖုန်းလာလို့ ခဏသွားတွေ့ လိုက်တာတော့ ရှိတယ်၊

ညနေ ၃ နာရီလောက်များ နေဆိုတော့ ခွေးတွေကို လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဘယ်လောက်မှ မကြာဘူးများ၊ အိမ်လည်း သော့ခတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ခြံတံခါးလည်း ဝိတ်ခဲ့တယ်၊ တစ်နာရီလောက်ပဲကြာပါ တယ်၊ ချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာတာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာမျိုး ကြိုက်တာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ (၇)ရပ်ကွက်ထဲကပါ၊ နာမည်က ချစ်ချစ်ချိုတဲ့၊ သိပ်သနားဖို့ကောင်း

တာ၊ သူက အိမ်အကူလုပ်တာပါ”
“-----”

“အိမ်ရှင်က ဦးကြီးမောင်တဲ့၊ အဒေါ်ကြီးက တော်တော်ဆိုးတယ် ပြောတယ်၊ တစ်အားခိုင်းတာတဲ့၊ သူနဲ့ကျွန်တော်က သူ့ဈေးဝယ် ထွက်တုန်း တွေ့ကြတာ၊ ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေး သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ စမ်းချောင်း လေး မြင်ဘူးတယ်မဟုတ်လား၊ တငြိမ့်ငြိမ့် တသွင်သွင်လေး စီး ဆင်းနေတာလေ၊ ဣန္ဒြေရရလေး ပေါ့၊ မြစ်တွေ၊ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒ ရာတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ လှိုင်းတံပိုး မထန်ဘူး၊ အဲ့ဒီစမ်းချောင်းလေးက မြေပြန့်မှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတွေ့ ရတာတတဲ့ စမ်းချောင်းမျိုးမဟုတ် ဘူးဗျ၊ တောင်ကြိုတောင်ကြားက နေ အသံလွင်လွင်လေးနဲ့ ကွေ့ ကာ၊ ဝိုက်ကာနဲ့ စီးဆင်းတတ်တဲ့ စမ်းချောင်းလေးမျိုး”

“-----”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် သူ့ အကြောင်းပြောနေရင် ဆရာတို့ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင် နား ထောင်ရသလို ဖြစ်သွားမယ်၊ ဖြစ် ချင်လို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဖြေ ပေးတဲ့နေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လည်း ခြေထောက်နဲ့မြေကြီးတောင် မထိဘူးထင်တယ်၊ မိုးမမြင် လေ မမြင်ပေါ့၊ အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို

ဘာဆိုဘာမှကို သတိမထားမိဘူး၊ ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့ပါတယ်ဆို၊ မပိုပါဘူး ဆရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့် အိမ်လေ၊ ကျွန်တော်က သူ့စိမ်းဆို ပေမယ့် မိသားစုလိုပါပဲ၊ ပျောက် တဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေပဲလို့ ကျွန်တော် ခံစား ရတယ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်မကျေ တာပါ ဆရာရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီးမှ ကျွန် တော့်အိပ်ခန်းကို ရောက်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကို ခုန

က ပြောခဲ့သလိုပဲလေ၊ ချစ်သူဆို က အဖြေရတဲ့နေ့ဆိုတော့ အပျော် ကြီးပျော်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာလည်း ငယ်ငယ်က ဒီလိုဖြစ် ဘူးမှာပါ၊ တီဗွီကြီးလား၊ ဟုတ်ပါ တယ်၊ အပြင်သွားတုန်းတော့ ရှိ တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဖုန်းဝင်လာမှ တီဗွီ၊ အောက်စက်ပိတ်ပြီး အပြင် သွားတာ၊ အပြန်ကျတော့ သတိ မထားမိဘူး ဆရာ၊ အိပ်ခန်းထဲဝင် ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မေးခနဲ အိပ် ပျော်သွားတယ်”

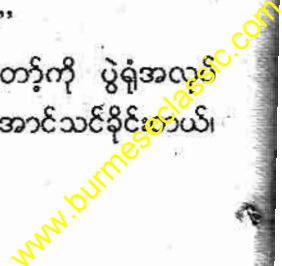
“-----”

“ခဏပါ၊ နာရီဝက်လောက် ပါပဲ၊ မနက်ဖြန် ဈေးမှာ သူနဲ့တွေ့ ဖို့ ချိန်းထားတယ်လေ၊ ဘာဘကြီး ကို ဖွင့်ပြောမယ်၊ ဘာဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာဗျ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာ သေချာ တယ်၊ ကောင်မလေးပါ အိမ်ပေါ် ခေါ်ထားမှာ၊ သူတို့က သားသမီး တွေရှိပါတယ်၊ သားကြီးသမီးကြီး တွေဆိုတော့ အလုပ်အကိုင် ကိုယ် စိနဲ့ဗျ၊ အကြီးဆုံးသားက နိုင်ငံခြား မှာ၊ ငွေတွေ ခဏခဏပို့တယ်၊ ကျွန်တော်က သားသမီးလိုဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ပွဲရုံကိုလည်း သွား ပြီးကြီးကြပ်ရတယ်”

“-----”

“ကျွန်တော့်ကို ပွဲရုံအလုပ် တွေ တတ်အောင်သင်ခိုင်းတာပဲ”

**အိပ်ပိုင်က
ဦးဖြိုးမောင်တို့၊
အဒေါ်ဖြိုးက
ခေါ်ခေါ်ခိုင်းတယ် ပြောတယ်၊
တစ်အားခိုင်းတာတဲ့၊
သူနဲ့ကျွန်တော်က
သူ့ဈေးဝယ် ထွက်တုန်း
တွေ့ကြတာ၊
ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေး
သူ့ကိုကြည့်ရတာဗျာ....**

ကျွန်တော်ကလည်း လေ့လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူယုံပါ။ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကိုတောင် ဘာဘကြီးက လွှဲပေးမယ်လို့ ပြောပြောနေတာ။ ကျွန်တော်က ငြင်းနေလို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်အောင် သင်ရဦးမယ်လေ။ ကျွန်တော်က လုပ်ပြီးဆို ပိုင်မှလုပ်တာ။ လုပ်ငန်းကိုပြောတာ။ လုပ်ပြီးဆို အများအယွင်းမရှိအောင်။ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို အရင်ထက်သာအောင်။ အဲ့ဒီလိုဆိုလိုတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အတွင်းပစ္စည်းတင်မကဘူး။ တီဗွီရော၊ အောက်စက်ရော၊ ဘာဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဝိမ်းစက်လေးပါ ပါသွားတယ် ဆရာ၊ သူ့ခိုးက အချိန်ရ/မရတော့ မသိဘူး။ ချွတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် နာရီလည်း ပါသွားတယ်။ အတော်ရက်စက်တဲ့လူဗျာ”

“တီဗွီကြီးကိုလား၊ သူ့ခိုးက ဒီလိုမမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ သန်သန်မာမာလူဆို မနိုင်တာပေါ့။ သိပ်

အလေးကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဘာလိုသိလဲဆိုတော့ တီဗွီကို ဘာဘကြီးက ဟိုနေရာရွှေခိုင်းလိုက်၊ ဒီနေရာရွှေခိုင်းလိုက်နဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရွှေရွှေပေးနေရတာ။ အဲဒါကြောင့်

သိတာ၊ သူ့ခိုးကလား။ ဆရာကလည်း အမှုစစ်လုပ်နေပြီး နည်းနည်းပါးပါး တွေးဦးမှပေါ့။ အကုန်လုံး လျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီလိုမတယ်လေ”

ဟုလက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်လုပ်

ပြသည်။
အမှုစစ်က.....
“ဒီလိုမတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီအတိုင်းမသွားရင် လူမြင်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ထင်တာပြောတာပါ”ဟု ငတုံး၊ ငအပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မျက်လုံးလေးပေကလတ်ပေ ကလတ်နှင့်လုပ်ပြီး မေးနေရာ.....

“ဟောဗျာ.....ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆရာ အိမ်နောက်လည်း ကြည့် ပြီးပြီမဟုတ်လား။ အိမ်နောက်ဖေးနဲ့ ခြံစည်းရိုးနဲ့ ကပ်နေတာပဲလေ။ အိမ်ထဲအတိုင်း နောက်ဖေးကို မသွားမယ်ဗျာ၊ ခြံစည်းရိုးနား ကပ်ချထားမယ်ဗျာ။ အလွယ်တကူ မမြင်ရအောင် အမှိုက်တောင်းနဲ့ ကာထားလိုက်မယ်ဗျာ။ မှောင်မှ အပြင်ကိုထုတ်မယ်ဗျာ။ နောက်ဖေးဘက်က အိမ်မှမရှိတာ၊ မှောင်မှ ထမ်းသွားမယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ဘယ်သူမြင်မလဲ”

ကိုကျော်ကြီးက အမှုစစ်ကို ညှိပါသော်ကောဆိုပြီး အားတက်သရောဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။
“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုကျော်ကြီးကမှ ကျွန်တော့်ထက်သာသေးတယ်။ ခင်ဗျားပဲ အမှုစစ်လုပ်တော့ဗျာ”

အမှုစစ်က ရှက်ရှက်နှင့်ဖြင့်

ကျကျလုပ်ပြီးပြောရာ ကိုကျော်ကြီးက.....

“ကျွန်တော်က ရှားလော့ဟုန်းစာအုပ်ဖတ်တယ်၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေလည်းဖတ်တယ်၊ ဆရာတို့အလုပ်က စာဖတ်နည်းလို့မရဘူး၊ ဒါ ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အကြံပေးတာပါ”

“အေးဗျာ၊ ကိုကျော်ကြီးပြောမှ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကို သတိထားမိတော့တယ်၊ ဒါနဲ့ ဗီရိုသော့တွေက ဖျက်ထားတဲ့အနေအထား မတွေ့ဘူးနော်၊ သော့မဖျက်ဘဲနဲ့ အထဲကပစ္စည်းကို

ဘယ်လိုယူလဲမသိဘူး၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် ဉာဏ်မရှိတော့ဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ဘာလဲ”

ကိုကျော်ကြီးက သော့တွဲကို ဟန်ပါပါဖြင့် လက်နှင့်ယမ်းပြရင်းဖြင့် ပြောခဲ့ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်မရှိတုန်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ခန်းထဲ အိပ်နေတုန်း သူခိုးက သော့တွဲတွေ့သွားတယ်ဗျာ၊ သော့ရုံမှတော့ ဗီရိုကို အလကားနေရင်း ရိုက်ဖွင့်နေပါမလားဗျာ၊ ကျွန်တော်က အိပ်ရင်တောင် ကြက်အိပ်၊ ကြက်နိုးဗျာ၊ အိပ်ပျော်သောကျား၊ နိုးသောလား

ဆိုလားဗျာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကိုကျော်ကြီးရယ်၊ သူခိုးက အိမ်ထဲ ဘယ်လိုရောက်တယ်ဆိုတာ ခုထိ မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

အမူစစ်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ညည်းညူသည်။

“ဒါလွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အပြင်သွားမှာ သူခိုးက ကြိုသိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အပြင်မထွက်ခင်ကတည်းက ငတိက အိမ်ထဲ ရောက်နေပုံရတယ်၊ လိုချင်တာတွေ ဖိန်နဲ့ရှာဖွေပြီး စည်းရိုးဘက် သွားပုံထားတာနေမှာပေါ့ဗျာ”

ကိုကျော်ကြီးက ဆက်လက်၍ သမားဂုဏ်ပြလျက် ရှိပါတော့သည်။

“အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့က လွယ်တယ်လေ၊ ကန့်လန့်ဖြုတ်ပြီး ထွက်သွားရုံပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကိုကျော်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေပျောက်တာ သိတာလဲ၊ ရှားလော့ဟုန်းကြီး လင်းစမ်းပါဦး”

ကိုကျော်ကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်.....

“ဒီမှာ ကွက်လပ်ဖြစ်မနေဘူးလား”

တီဗွီစင်ပေါ်မှ တီဗွီမရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို နောက်ပြန်လက်မ

www.burmeseclassic.com

နှင့် ညွှန်ပြသည်။

“တီဗွီမှမရှိတော့တဲ့နောက် အိမ်ကို သူ့ခိုးဝင်ပြီဆိုတဲ့အချက် ထိုင်တွေးနေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ကျန်တာ အကုန်လိုက်စစ်ကြည့်တော့တာပေါ့ဗျ”

ကိုကျော်ကြီး၏ မခိုးမခန့်နှင့် အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်လိုလက်ရ ထထိုးပစ်စရာ ကောင်းနေတော့၏။

အမှုစစ်က အအဇာတ်ထုပ်ကို ဆက်ကနေသည်။

အမှုစစ်က.....

“ကိုကျော်ကြီး ကျွန်တော့်ကို လျှာရှည်တယ်လည်း မထင်နဲ့ဦး။ ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းအတိအကျကျတော့ ကိုကျော်ကြီး ဘယ်လိုသိလဲ”

အနူးအညွတ် ခါးလေးညွတ်ပြီးမေးရာ ကိုကျော်ကြီးသည် ဟူးခနဲ လေမှုတ်ထုတ်ပြီး စိတ်မရှည်တော့သည့်လေသံဖြင့်.....

“ကိုယ့်ဆရာ ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပါလို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ဘယ်နား ဘာရှိတယ်ဆိုတာလောက်မှ မသိရင် ဒီအိမ်ရဲ့လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုတာဝန်ယူမလဲဗျ”

“အမှုစစ်ပညာများ သင်ပေး

နေသည့် နည်းပြချုပ်ကြီးပေပဲ” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးပြောမိသည်။

“ကဲ.....ကဲ အမှုစစ်ကြီး။ ကျွန်တော်ရှင်းပြတာတွေ နားလည်ရင် ဆက်လုပ်ပေးတော့”

အမှုစစ်က.....

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကျော်ကြီး”

ဟု လက်ကမ်းပေးရာ ကိုကျော်ကြီးကလည်း အမှုစစ်၏ လက်ကို ဟန်ပါပါဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ချောက်.....”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုယ့်လူကို ကျုပ်မေးနေတယ်၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ အခုပြန်ဖြုတ်စမ်း”

“----”

“ကျုပ်ကို နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထိတ်နဲ့နောက်ရင်လည်း ကျုပ်က သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မိနစ်အတွင်း လက်ထိတ်ပြန်မဖြုတ်ပေးရင် ကျုပ်ကို အပြစ်မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကံပဲ။ အမှုစစ်လုပ်စားမနေပါနဲ့၊ ဒီလောက်တုံး၊ ဒီလောက်အနေတာ၊ ကြာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လက်ကလက်ထိတ် အခုဖြုတ်”

“----”

“ကျုပ်က တိုင်တဲ့လူဗျ၊ ကြုံဘူးပေါင်ဗျာ၊ တိုင်တဲ့လူကို ပြန်ဖမ်းတယ်လို့၊ ခင်ဗျား သူ့ခိုးကို မဖမ်းနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

ကျုပ်ကို
နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး၊
လက်ထိတ်နဲ့နောက်ရင်လည်း
ကျုပ်က
သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊
တစ်မိနစ်အတွင်း
လက်ထိတ်
ပြန်မဖြုတ်ပေးရင်.....

ကိုကျော်ကြီး၏ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပေပြီ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်။

“ဆောရီး ကိုကျော်ကြီး။ ကျွန်တော် သူ့ခိုးဖမ်းပြီးပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုလုပ်တာ ဘာကြီးသိသွားရင် ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး”

ကိုကျော်ကြီးတစ်ယောက် လှိုင်းတံပိုးထန်သည့် မြစ်ပြင်လို၊ မုန်တိုင်းထန်သည့် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာလို ဆောက်တည်ရာမရ ရုန်းကန်နေသဖြင့် တစ်ဖွဲ့ဝင်များ

က ကိုကျော်ကြီးကို ညှပ်ထိန်းထားရသည်။

“ဘဘကြီးက ခင်ဗျားကို အလုပ်ပြုတ်အောင်ကို လုပ်လိမ့်မယ်”

ဆက်လက်ကြိမ်းဝါးနေစဉ်...

“အလုပ်ပြုတ်မှာက မင်းကွ၊ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ကောင်ရဲ့၊ မဘက်လိုက်၊ မိုက်ဘက်ပါဆိုတဲ့ကောင်မျိုး၊ မင်းကိုယ်မင်း ဟုတ်လှပြီ ထင်နေလား”

“ဟင်.....ဘဘကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက် လာတာလဲဟင်၊ သားကိုကြည့်ပါဦး ဘဘကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပါဦး၊ သားကို ဒီလူဖမ်းနေတယ်”

“မင်းကို ဖမ်းရုံတင်မကဘူး၊ ထောင်တောင်ကျဦးမှာ ခွေးမသားရဲ့”

ဦးစွမ်းအင်မိုးက ကျော်ကြီး၏ မျက်နှာနားထိ သူ့မျက်နှာကြီးကိုကပ်ပြီး အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဘဘကြီး မှားနေပြီ၊ ဒီလူတွေပြောတာ မယုံပါနဲ့၊ သူတို့ ရမ်းလုပ်နေတာ”

ကျော်ကြီး သွေးရူးသွေးတန်း

ဖြစ်နေပေပြီ။

ဦးစွမ်းအင်မိုးက.....

“မင်းနားလည်အောင် ငါတစ်ခုပဲ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ မင်းနဲ့ မင်းကောင်မလေးရဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ ဖုန်းပေကျာ(ဖုန်းခေါ်ဆိုမှု နံပါတ်များ)၊ မင်းခိုးပေးထားတဲ့ ရွှေထည်၊ ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလက်ခံထားတဲ့ မင်းကောင်မလေးကိုလည်း ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံမှုနဲ့ဖမ်းပြီးပြီ၊ ပစ္စည်းတွေလည်းသိမ်း

ပြီးပြီ၊ ထွက်ချက်လည်း ရပြီးပြီ”

“ဟင်.....”

“ကဲ.....မင်းဘာဆက်ပြောဦးမလဲ”

ကိုကျော်ကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပေပြီ။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ချစ်ချစ်ချိုရယ်၊ ကားငှားပြီး ချက်ချင်းလစ်

တော့လို့ မှာထားလျက်နဲ့၊ အခုတော့.....အခုတော့.....”

ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ “ငှက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ကိုင်းတည်း နားရပါစေသား”လို့ ဆုတောင်းခဲ့ကြလေသလား ကိုကျော်ကြီးနဲ့ ချစ်ချစ်ချိုရယ်။ အမှုရင်ဆိုင်ကြတော့လည်း အတူတူ၊ ရုံးထုတ်တော့လည်း အတူတူ၊ နောက်အကျဉ်းထောင်မှာလည်း အတူတူပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဘဝတစ်ခုကို ခဲရာခဲဆစ်ကြိုးကြိုးစားစား မထုဆစ်ချင်ဘဲ ဖြတ်လမ်းက လိုက်မိသည့်အဖြစ်။

ကိုကျော်ကြီး၏ ပုံရိပ်သည် ချစ်ချစ်ချိုရဲ့ လောဘကြောင့်လား၊ ကိုကျော်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အပေါ် ကျေးဇူးစွပ်မိသည့် အပြစ်ကြောင့်လား။

လောလောဆယ် မသိတောင်မှ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးဖြင့် ဆပ်ပြီး တဲ့နောက်တော့ ဒီလိုအမှားမျိုးနဲ့ ထာဝရ ဝေးကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း.....။

မောင်သိန်းနိုင်

ဂွင်လွန်းမယ် နှာပုံးသား ဒဂောင်းဒစား

နုလုံးသားအလောင်းအစား

ရှင်လွန်းမယ်

“မီးငယ်...ဧည့်သည်လာတယ်”

“လာပြီ မေကြီး”

ပန်းသခင် စာကြည့်နေရာမှ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ဆိုသူကို မြင်လိုက်ရသော အခါ အံ့သြစိတ်က ထိန်း၍ မရချေ။ ပန်းအတွက် လာခြင်းကောင်းသော ဧည့်သည်မဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ နှင်းသဇင်”

မေးသာမေးလိုက်ရသည်။ ပန်းသူနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။ အို.....ရင်မဆိုင်ချင်ရုံသာကံမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောကထဲမှာ ပန်းသခင်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် နှင်းသဇင် တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှသာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မတွေးကောင်း

သော အတွေးကိုလည်း တွေးမိတတ်သည်။

“နှင်နဲ့ငါ ပြိုင်စရာရှိတယ်” ထင်တော့ထင်သားပဲ။ နှင်းသဇင်သည် အလောင်းအစားမလုပ်ရလျှင် မနေတတ်သော

ညှပ်ပါလာခဲ့ဟန်တူသည်။ နဂိုကမှ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတတ်သော ပန်းကို လာဆွသည်။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပန်းသခင်ဘက်က လက်ခံလိုက်ရတာချည်းပင်။ အခုတော့.....

“မပြိုင်ဘူး နှင်းသဇင်၊ နှင်နဲ့ ဘယ်လိုပြိုင်ပွဲကို မပြိုင်ဖို့ ငါစိတ်မဝင် စားတော့ဘူး”

“ဘာလဲ ကြောက်နေတာလား”

နှင်းသဇင်ရဲ့စကားကြောင့် ပန်းခပ်ဟက်ဟက်ရယ်လိုက်သည်။ နောက် အနိုင်ပိုင်းပြုံး၍ နှင်းသဇင်အား မျက်လုံးမှေးကြည့်ပြီး.....

“အဲဒီမေးခွန်းမျိုး

ငါကမေးရမှာပါ နှင်းသဇင်ရယ်၊ ဘာလဲနင် မကြောက်သေးဘူးလားလို့လေ၊ ပြိုင်ပွဲတိုင်းလိုလို ငါနိုင်ခဲ့တာတွေကို နင်မမေ့လောက်သေးပါဘူးနော်”

လှပချောမောသော နှင်းသဇင်

www.burmeseclassic.com

သဇင်၏မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာကာ.....

“အခုပြိုင်ပွဲကို နှင်စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ အရှင်းဆုံးပြောမယ်ဟာ၊ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ နှင်နိုင်ခဲ့ရင် ငါ အမြဲတမ်း နင့်ကို ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုမယ်။ ငါနိုင်ခဲ့ရင် တော့ နှင်ငါ့ကို နိုင်ခဲ့ဖူးပါလား ဆိုတဲ့အတွေး ဘယ်တော့မှမရှိရဘူး”

ပန်းသခင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒီလောက်စကားကုန်ပြောရအောင် ဘာပြိုင်ပွဲလို့လဲ။ ပန်းကိုယ်တိုင် အကြောင်းမဲ့ပြိုင်ပွဲတွေမလုပ်ချင်တော့ပေ။

“မော်ကွန်းတင်ရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူဖို့”

“ဘာရယ်.....မဖြစ်နိုင်တာ”

ပန်း အလန့်တကြား ငြင်းဆိုမိပေမယ့် နှင်းသဇင်က ပန်းကိုတွန့်ပြီး မထိတထိပြုံးကာ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြုသည်။

“သုံးလအတွင်းနော်”

ပန်းသခင် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ နှင်းသဇင်ရယ်..ဒီပြိုင်ပွဲဟာ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ ပြိုင်ပွဲဆိုတာ နှင်ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။

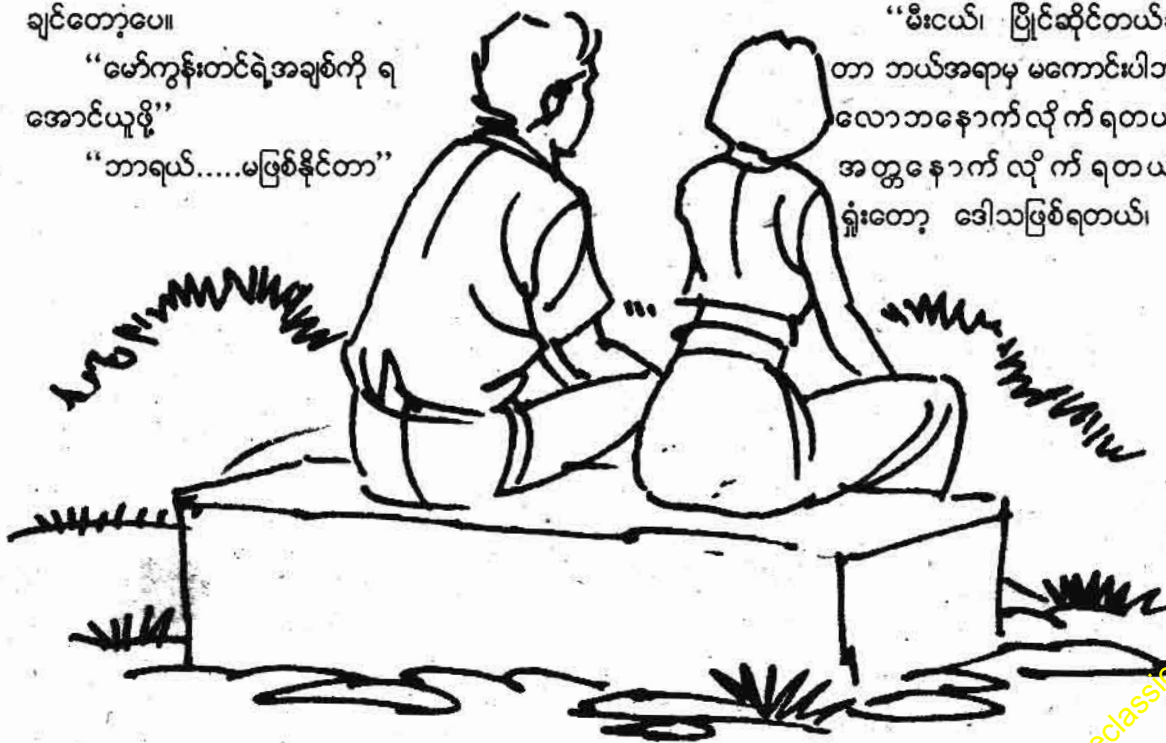
ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ် မုန်းတီးနေသော နှင်းသဇင်သည် အရာရာတိုင်းကို လိုက်ပြိုင်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ဖိနပ်အသစ်စီးလျှင် ဖိနပ်

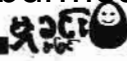
ချင်းပြိုင်သည်။ ဘောလ်ပင်အသစ် ဝယ်လျှင် သူ့ဘောလ်ပင်က ဘယ်လိုတန်ဖိုးကြီးကြောင်း ပြိုင်သည်။

အဆုံးစွန် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသို့ ထမင်းချိုင့်ထည့်လျှင် ထမင်းဘူးကအစ၊ ထမင်းဟင်းအဆုံး ပြိုင်သည်။ တရားသော နည်းလမ်းတွေနဲ့ ပြိုင်ကြတာဖြစ်ပေမယ့် နှင်းသဇင်က အလိုဆန္ဒကြီးသူရယ်။ အမြဲတစေ အနိုင်ရချင်သည်။ ပန်းနိုင်သည့်အခေါက်များဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲထိပင် လဲသွားတတ်သည်ဟု သိရသည်။ စိတ်ကတော့ တော်တော်ကြီးသည်။

အမေကြီးက.....

“မီးငယ်၊ ပြိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်အရာမှ မကောင်းပါဘူး။ လောဘနောက်လိုက်ရတယ်။ အတ္တနောက်လိုက်ရတယ်။ ရှုံးတော့ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ ပူ

လောင်တယ်ကွဲ့”တဲ့။

အဖေကြီးကလည်း.....

“သူကဘယ်လောက်ပြိုင်ပြိုင် ကိုယ်ကလိုက်မပြိုင်နဲ့၊ ကြာရင် သူ့ ဘာသာမောပြီး နားသွားလိမ့်မယ်”

မိဘတွေ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးမ ဆုံးမ ပန်းဟာလည်း လူထဲက လူ တစ်ယောက်ပေမို့ လှုပ်ပါများ ယိုင် နဲ့လာတဲ့ ကျောက်တိုင်လို့ နှင်း သဇင်ကို နိုင်ကိုနိုင်ရမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။ မြို့လေးက ကျဉ်းသလို အထက်တန်းကျောင်း နည်းတဲ့ မြို့ဖြစ်သဖြင့် ပန်းနဲ့ နှင်း သဇင်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို အထက် တန်းကျောင်းတိုင်းသိသည်။

ပန်းအို၊ စာပေ၊ သုတ၊ ရသ ဘယ်လိုပြိုင်ပွဲမဆို ပန်းသခင်ရှိလျှင် နှင်းသဇင်ရှိသည်။ နှင်းသဇင်ရှိလျှင် ပန်းသခင်ရှိသည်။

ဘယ်လိုပဲ ယှဉ်ပြိုင်ယှဉ်ပြိုင် ပန်း ထာဝရအရှုံးပေးနေရသည်က ရုပ်အလှ။

နှင်းသဇင်က မော်ဒယ်လ် ကိုယ်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ခေတ်ပေါ် ဖက်ရှင်အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်ပေါ်တင်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလှအောင်ပြင် တတ်သလို မျက်နှာကလည်း ပုရိသတို့အား ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ပန်းကတော့ မိန်းကလေးတွေ ထဲမှာ သာမန်အရပ် (၅)ပေမပြည့်

တပြည့်။ ဒါ့အပြင် အနည်းငယ် ၀ လိုက်သေးတော့ ပုပုလုံးလုံးလေး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဆံပင်ရှည်ကို အမြဲတမ်းဖြစ်သလိုစည်းထားပြီး စာ ကြည့်မျက်မှန် အမြဲတပ်ထားရ သည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကြည့် ပျော်ရှုပျော် မရှိတာ သေချာသည်။ မော်ကွန်းတင်နဲ့ နှင်းသဇင် ဟာ လိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲပါ။ မိုဝေယံ နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူပေမယ့် သူ့ အသားအရေက ဖြူဝင်းသည်။ ပြီး တော့ ဓာတုဗေဒ(King) ဖြစ် သေးသည်။

မေဂျာချင်းတူပေမယ့် သူနဲ့ ပန်း တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးပါ။ ပန်းကိုယ်တိုင် ထင်ပေါ်တဲ့နေရာမှာ မနေတတ်ခြင်းကြောင့်ထင်တယ်။

အတန်းမကြာခဏလစ်ပြီး လူ မသိ၊ သူမသိ နောက်ဘက်နံရံ ထောင့်နားမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ငေးချင်ရာငေး။ တွေးချင်ရာတွေး သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်သည့် နှစ် နှစ်တာကာလအတွင်း နှင်းသဇင် ဘက်က ပြိုင်ပွဲသတ်မှတ်ခဲ့သည်မှာ ဒါပထမဆုံးပင်။

အနုလက်နဲ့ရွှေခွက်နှိုက်တယ် လို့ပဲဆိုဆို၊ ကိုယ့်အိုးနဲ့ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံမမှန်းဘူးဘဲ ထင်ချင်ထင်၊ ဘာတွေဘယ်လိုပဲပြောပြော လူ မသိ သူမသိ ဝန်ခံရလျှင် ပန်း ‘မော်ကွန်းတင်’ကို သဘောကျပါ

ပြာရွှေ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးမ ဆုံးမ ပန်းဟာလည်း လူထဲက လူ တစ်ယောက်ပေမို့ လှုပ်ပါများ ယိုင် နဲ့လာတဲ့ ကျောက်တိုင်လို့ နှင်းသဇင်ကို နိုင်ကိုနိုင်ရမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။ မြို့လေးက ကျဉ်းသလို အထက်တန်းကျောင်း နည်းတဲ့ မြို့ဖြစ်သဖြင့် ပန်းနဲ့ နှင်း သဇင်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို အထက် တန်းကျောင်းတိုင်းသိသည်။

သည်။ သူဟာ ရုပ်ချော၊ အပြော ကောင်းရုံတင်မက စိတ်ဓာတ် လည်း ကောင်းသည်။ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်နဲ့ စိတ်ဓာတ်သိမ် နုတ်သော ယောက်ျားအများစုရှိ သော်လည်း လူနည်းစုဖြစ်သော ယောက်ျားကောင်းတွင် ပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တစ်ရက် အချိန်က လည်း အကုန်ပြန်လှသည်။ အခုဆို

www.burmeseclassic.com

တစ်ပတ်တောင်ပြည့်ပြီ။ ပန်းက
ဘာအကောင်အထည်မှ မဖော်ရ
သေးချေ။ အမှန်တကယ်ပြောရ
လျှင် ဤကိစ္စနှင့် ပန်းသည်
ခပ်စိမ်းစိမ်းသာဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
မဆိုစလောက် အနည်းငယ်ရှိသော်
လည်း စကားသိပ်မပြောတတ်ချေ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပြိုင်ဘူးဟုပြောလျှင်
နှင်းသဇင်က သွေးကြောင်သည်ဟု
ထင်မည်။

ကျောင်းဆောင်ရဲနောက်ဘက်

**မနေ့က ခေါ်ချိန်းစင်နဲ့
နှင်းသဇင်
ဆရာတို့စုံစုံလင်လင်
လေ့ရှိ၏။
ဤနေရာ၌
မင်းစာတစ်ခု
ရှိသေးသလို
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပန်းတို့ဖြင့်ပုံချပြီး
သူတို့နှစ်ယောက်ကြား
ရုတ်တရက်ချွတ်ချွတ်
စကားပြောသလို**

အုတ်ခုံမှာထိုင်ပြီး တွေးချင်ရာတွေး
နေမိသည်။ မနေ့က မော်ကွန်းတင်
နဲ့ နှင်းသဇင် အတူတူတွဲထိုင်နေ
တာ တွေ့ရ၏။ ဤနေရာ၌ မရှင်း
တာတစ်ခု ရှိသေးပါရဲ့။ ဘာလို့
နှင်း သဇင်က ပန်းကို ပြိုင်ပွဲဆိုပြီး
သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဇွတ်အတင်း
ဆွဲသွင်းရသနည်း။ တမင်သက်
သက် ရုပ်ဆိုးသောပန်းကို နှိမ်ချင်
လို့လား။ ပြီးတော့ မတော်တဆ
ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မော်ကွန်းတင်က
ပန်းကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်ဆိုပါ
တော့ သူပဲခံစားရမည်။

“ဟင်း.....”

အခြားအမျိုးသမီးများကိုတော့
မသိ။ သူမအတွက်တော့ယောက်ျား
တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလာ
အောင် ညှဉ်း ခရာပြရမှာတော့
ရွံ့စရာ အကောင်းဆုံးအလုပ်ပင်
ဖြစ်သည်။ တော်ပြီ။ ဒီပြိုင်ပွဲ
ရှုံးချင်ရှုံးပါစေတော့။ သိက္ခာထက်
အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိချေ။

“အ.....”

ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှအထ ဗိုက်
ထဲထိုးအောင့်လာသည်။ ခုံပေါ်ပြန်
ထိုင်ကာ လွယ်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆေး
ကိုရှာသည်။ အထပ်ထပ်အခါခါရှာ
၍ မရတော့မှ ဗိုက်ထဲက ပို၍ပို၍
အောင့်အောင့်လာသည်။

ပန်းသခင်တွင် အစာအိမ်ရော
ဂါရှိသည်။ အခုတလော အစား

အသောက်မမှန်သဖြင့် အစာအိမ်
ပြန်ထခြင်းဖြစ်မည်။ ဇောချွေးတွေ
ပြန်ကာ ခေါင်းတွေတစ်ပိတ်ပိတ်ဖြစ်
လာသည်။

ဘုရားရေ.....ပန်း ဒီအတိုင်း
ပဲ လဲကျရတော့မှာလား။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကူအညီရလိုခြင်း ကြည့်
မိလိုက်သည်။ ဝိုးတဝါးမျက်ဝန်းတွေ
ကြား စာကြည့်တိုက်ဘက်ကထွက်
လာသော ကျောင်းသားနုစစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာ
နောက်ဆုံးပင်။

“ပန်းသခင်.....ပန်းသခင်”

ခေါ်သံတွေက မကြားတစ်
ချက်၊ ကြားတစ်ချက်၊ နီးလိုက်၊
ဝေးလိုက်နဲ့။ အမှောင်ထဲမှာ စမ်း
တဝါးဝါးလျှောက်ရင်း အလင်း
ရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ထို
အလင်းရှိရာ အားကုန်ပြေးလွှား
စဉ်.....

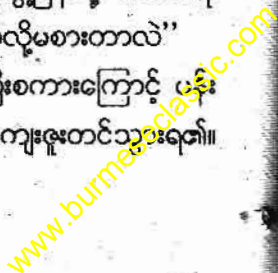
“မီးငယ်”

အမေကြီးရဲ့ခေါ်သံကြောင့်
ပန်း မျက်လုံးတွေပွင့်သွားရသည်။

“အမေကြီး”

“ကံကောင်းလိုက်တာအေ
ရယ်၊ တော်သေးရဲ့၊ ဟိုဘက်လမ်း
က ဥက္ကာစိုးနဲ့ ကျောင်းသားတစ်
ယောက် အတွေ့မြန်လို့ အစားကို
မှန်အောင်ဘာလို့မစားတာလဲ”

အမေကြီးစကားကြောင့် ပန်း
ဥက္ကာစိုးကို ကျေးဇူးတင်သွားရ၏။

အတန်းကျောင်းသားဘဝကနေ တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်အထိ မေဂျာတူ၊ အတန်းတူသော်လည်း ပန်းနဲ့ ဥက္ကာစိုးက မေးထူးခေါ်ပြော အဆင့် ပဲရှိခဲ့သည်။ ဥက္ကာစိုးကို တွေ့လျှင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရဦးမည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါရယ်၊ မော်ကွန်းတင်ရယ် နင့်ကိုပို့ပေးတာ၊ ဘယ်လိုလဲ သက်သာရဲ့လား”

ဥက္ကာစိုးရဲ့အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ အတန်းထဲဝင်လာသည့် မော်ကွန်းတင်ကိုသာ ကြောင်ရွံကြည့်နေမိ၏။

“ဟိတ်...ပန်း၊ ကြားလား”

“ဟင်..ဪ..ကြားပါတယ်၊ ဥက္ကာ ငါ သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်တယ်၊ ခေါ်ပေးပါလား”

“ရတယ်၊ ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

ဥက္ကာစိုးက မော်ကွန်းတင်ကို လက်ခုပ်တီးပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ စမတ်ကျကျနဲ့ချောသောသူသည် ပန်းနဲ့ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်မှန်း ဝမ်းနည်းစွာသိနေခဲ့သည်။

မော်ကွန်းတင် ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရှင့်အချစ်ကို မလိုချင်တော့ပေမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ထာဝရခင်မင်မှုမျိုးကိုတော့ လိုချင်တယ်။

“စောလှချည်လား ဥက္ကာ၊ ဒါနဲ့ သူက.....”

“ပန်းသခင်လေ”

“ဪ...သက်သာပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအတွက် မော်ကွန်းတင်နဲ့ ဥက္ကာတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလို ပါးစပ်နဲ့ပဲ ကျေးဇူးတင်တာ ဘယ်ရမလဲ”

“ရှင်.....”

အတည်ပေါက်နှင့်ပြောလိုက်သော သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ပန်းအံ့အားသင့်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူဟာ ဟန်ပန်တစ်ခွဲသား မရှိဘဲ ရိုးသားပွင့်လင်းသူဟု အလိုလို မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါ့မယ်၊ ဥက္ကာလည်း လိုက်ခဲ့နော်”

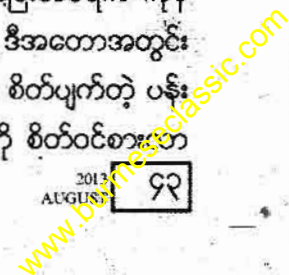
“ဟာ..ဆောရီ၊ ငါက ခင်လို့ စတာပါ”

“မဟုတ်တာ၊ ပန်းက ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ မလိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း လိုက်သွားမယ် မော်ကွန်း”

ပန်း ဥက္ကာကို ဒုတိယအကြိမ် ကျေးဇူးတင်မိပြန်သည်။ သူ့ဆီက ‘ခင်လို့’ဆိုတဲ့စကားကတော့ ရှေ့ဆက်ရမယ့်လမ်းမှာ အထောက်အကူဖြစ်ခဲ့သည်။ ကင်နီတင်းသွားလိုက်ခြင်းရဲ့အကျိုးက သူနဲ့ပန်းကို ပိုပြီးခင်မင်ရင်းနှီးစေခဲ့သည်။

နေ့ရက်တွေရဲ့ တိုက်စားမှုကြောင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာခဲ့တယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ အလှအပကို စိတ်ပျက်တဲ့ ပန်းဟာ အလှအပကို စိတ်ဝင်စားတာ

သည်။ ပြီးတော့ ပန်းရဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲ
ထဲတွင် မော်ကွန်းတင် လက်ဆောင်
ပေးတဲ့ ခေါင်းစည်းကြီးများကလစ်
များက နေရာယူလာသည်။ အစား
လျှော့စားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်မိသည်။
ထူးခြားချက်တစ်ခုအနေနဲ့ သူ

က ရံဖန်ရံခါလမ်း
လျှောက်ထွက်ဖို့
ပန်းကိုညာခေါ်တတ်
သေးသည်။
နောက်ပြီး ဘယ်
လို အစားအစာ
မျိုးက လူကိုဝစေ
တတ်ကြောင်း
လက်ချာပေး
တတ်သေးသည်။

တစ်နေ့.....
ပန်းနဲ့မော်
ကွန်းစကားပြော
နေရာသို့ နှင်း
သဇင်ရောက်လာ
သည်။ ကြည်လင်

နေသောစိတ်တွေ နောက်ကျသွား
ရသည်။

“ဟယ်..ငါ့မှာတော့ ရှာလိုက်
ရတာ မော်ကွန်း၊ နင်ကတော့...”

“ဟာ...ဘာတွေပြောနေတာ
လဲဟာ၊ လာ.....ထိုင်”

“ဟယ်...ပန်းသခင်၊ ငါလုံးဝ
မထင်ဘူး”

ပန်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်

သွားရသည်။ နှင်းသဇင်ကအထင်
သေးတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပန်းကိုစိုက်
ကြည့်နေသည်။ နှင်းဘယ်လိုအထင်
သေးသေး ပြိုင်ပွဲက မဆုံးသေးဘူး
နှင်းသဇင်။ ပန်းတို့နှစ်ယောက် မျက်
လုံးချင်း အားပြိုင်စကားပြောလိုက်

သည်။

“ဪ...ပန်းနဲ့သိကြတာ
လား”

“ဟင်...တစ်ရပ်ကွက်တည်း
လေ”

“အိမ်လိပ်စာမပေးချင်တဲ့
နှင်း သဇင်ဆီ ပန်းကိုလိပ်စာမေးပြီး
လာ လည်ရမယ်”

“လည်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆီလာ

ပြီးမှ ဟိုအိမ်သွားလည်၊ ဒီအိမ်သွား
လည် မလုပ်ဘူးနော်”

“ကြီးကျယ်လို့”
“ထားပါ၊ ကဲ...ပရက်တီကယ်

ရိုလို့ နင့်ကိုလှူခေါ်တာ၊ လာ.....
သွားမယ်”

ပန်းကို ဖုတ်လေသည့်
ငါးပိရိုသည့်ဟန်မထင်။ မော်
ကွန်းကိုဖုတ်ဆွဲခေါ်သွားသည်။
မော်ကွန်းရယ် ခွင့်လွှတ်ပါ။
ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ နင့်ကို အသုံး
ချချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။

“ပန်းသခင် နင့်ကို ပြော
စရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ၊ သတ်မှတ်ရက်
မရောက်သေးဘူး နှင်းသဇင်၊
ဒီ ကြားထဲမှာ နင်နဲ့ငါ ပြော
စရာ အကြောင်းလည်းမရှိဘူး။
စကားလည်းမရှိဘူး”

ပန်းခပ်မာမာပင်ပြောလိုက်
သည်။ ကိုယ့်လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ကိုယ်
တောင် ပန်းအနားကနေ မော်ကွန်း
ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတဲ့မိန်းမကို
ပန်းက ကြည့်ဖြူနေရဦးမှာလား။

“နင် အခုတလော ပိုလှလာ
တယ်၊ ပြီးတော့ ပိုစွာလာတယ်”

“-----”
“နင့်ကိုယ်နင် မော်ကွန်းရဲ့

www.burmeseclassic.com

အချစ်ကို ရမယ်လို့များ ထင်နေ သလား”

“ဒါ နှင်ဆုံးဖြတ်ပေးခွင့်မရှိဘူး နှင်းသဇင်၊ နှင်သွားစမ်းပါဟာ”

“မသွားနိုင်ဘူး”

“ကျွတ်.....”

စိတ်တော်တော်ရှုပ်မိသည်။

ကျောင်းနောက်ဘက်မှာပို့ လွတ် လပ်စွာ ပြော ဆိုနေရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိ တော့ချေ။

“ဒီပြိုင်ပွဲကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ သူက ငါပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ.....”

“အဲဒါ နှင့်ရဲ့ဖြစ် ချက်ပဲ နှင်းသဇင်၊ ငါက ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မော် ကွန်းကို သိတယ်၊ သတိထားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ထင်ပေါ်အောင် ငါမလုပ် ခဲ့ဘူး၊ ငါလူလုံး ပြခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အဓိက နှင့်ကြောင့်ပဲ”

“နှင်နိုင်မယ်ထင်လား”

“စောင့်ကြည့်ပါ၊ ငါ့ကိုနှင် ဘယ်လောက်နှင်ကွက်များများရလို့ လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲကို ငါရုပ်

သိမ်းတော့မယ်”

“ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိဘူး”

အသံလာရာသို့ ပန်းနှို နှင်း သဇင် ကြည့်မိလိုက်တော့ နှစ် ယောက်စလုံး စိုးထိတ်သွားရသည်။ မော်ကွန်းတင်။ သူ့မျက်နှာက အံ တကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

တော့ ရှင်းပြနေလည်း အပိုပင်။ ဒါ ပေမဲ့ မော်ကွန်းက ပန်းကို ဆွေး ဆွေးကြီးကြည့်ပြီး.....

“နှင်က အဲဒီလိုမိန်းကလေး လား”

“ဘာကိုလဲ”

သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ ဘဲ မျက်နှာလွဲသွား သည်။ ပန်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှု များ ထိန်းထားရသည်။

“ပန်း.....”

ပန်းလှည့် မကြည့်တော့ပါ။ ဘာ လို့လဲ။ ဘာခံစားနေ ရမှာလဲ။ အစက တည်းက အရှုံးကို ကြိုတင် သိခဲ့ပြီး သားပဲ။ မျက်တောင် မခတ်မိအောင် ထိန်း ထားရသည်။ ငါမငို ဘူးမော်ကွန်းရယ်။

“ငါ့ကိုခုတုံးလုပ်ပြီး နှင်တို့ အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး၊ ငါ တော်တော်ညံ့တယ်၊ ဒါကိုဘာလို့ မရိပ်မိတာလဲ”

“ငါ.....ငါတောင်းပန်ပါတယ် မော်ကွန်း”

“တော်တော့.....”

ပန်း ဘေးထွက်ပဲရပ်နေလိုက် တော့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိနေမှ

နှင်ဘယ်လို မေးခွန်း မေးလိုက် တာလဲ။ နှစ်ဦးသား ခံစားချက် ချင်းနားလည်သော်လည်း နှလုံး သားကို အလောင်းအစားပြုခဲ့၍ နှလုံးသားက ပန်းကို ဒဏ်ခတ် လိုက်လေတော့သည်။

ရှင်လွန်းမယ်

www.burmeseclassic.com

ခင်ဦး (ပုစားကုန်း)
သားကောင်ဖမ်းသည့်
ကျား

သားကောင်ဖမ်းသည့်ကျား

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆင်ခြေပုံးမြို့နယ်လေးအတွင်း မမကြူဆိုသည့် ဘဏ်စာရေးမလေးအိမ်သည် ရှမ်းခေါက်ဆွဲရောင်းခြင်းကြောင့် နာမည်ကြီးလှသည်။ မမကြူတို့အိမ်ဟု ရပ်ကွက်၌မေးလျှင် မသိသူရှိသေးသည်။ 'ရှမ်းခေါက်ဆွဲအိမ်'ဟုဆိုလျှင် လူတိုင်းသိသည်။

စားသုံးသူတို့မှာ ညနေပိုင်း၌ လူပို၍စည်ကားသည်။ သို့သော် ယနေ့ညနေ မမကြူတို့ဆိုင်မဖွင့်ချေ။ ထူးခြားနေ၍ ဒေါ်စပ်စုကြီးဟု ခေါ်လေ့ရှိသော ဒေါ်သီရိကြီး ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့...မမကြူတို့ဆိုင် ဒီနေ့ ဘာလို့မဖွင့်သလဲဟဲ့”

အိမ်ပေါ်အတက် အသံဆုံးသည်နှင့် မမကြူ၏တူလေး 'ကိုသားသား'နှင့် ထမင်းချက်

အသစ် ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမခပ်ကြီးကြီး တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့...သားသား၊ နင့်အမေနဲ့ အဒေါ်တွေရော”

၆ နှစ်အရွယ် သားသားက ခေါင်းခါပြသည်။ ထိုအခါ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက ရိုးရိုးသားသားပင်

ပြန်ဖြေသည်။

“ရဲစခန်းသွားကြတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ့.....”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသော ဤအိမ်သည် အဘယ်ကြောင့် ရဲစခန်းသို့ သွားရသနည်း။

“ဘာအကြောင်းရှိလိမ့်မည်နည်း”ဟူသော သိချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် ဒေါ်သီရိရင်တွင်း၌ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးနေမိသည်။ သို့ဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ပြန်လာပြီး စပ်စုချင်သည့် စိတ်ရင်းကြောင့် ဒေါ်သီရိသည် သူမ၏အိမ်နီးချင်းများထံ တစ်အိမ်ဆင်းတစ်အိမ်တက် ဝင်ပြန်သည်။

“အသေအချာတော့ မသိဘူး မသီရိရဲ့၊ နေ့လယ်တုန်းက ကြားတာ

www.burmeseclassic.com

တော့ အိမ်ဖော်မလေး ပျောက် လို့ဆိုလား။ ပြေးလို့ဆိုလား လိုက် ရှာနေကြတာလို့ကြားတယ်”

“ဟယ်.....ဟုတ်မယ်၊ ဒါ ကြောင့် ရဲစခန်းကိုသွားတာဖြစ် မယ်၊ မတွေ့ဘူးထင်တယ်”

ဒေါ်စပ်စုကြီးမှာ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၊ လုံချည်ကိုမလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“အမယ်လေးတော်...သူ့အပူ တစ်ပြားမှမပါဘဲ ဟိုအိမ်ကူး၊ ဒီ အိမ်ကူးနဲ့၊ ထမင်းတောင် လက် နဲ့ခူးမစားရတဲ့သူတွေမို့ထင်ရဲ့”

ရပ်ကွက်ထဲမှ သူ့ကိုအမြင်

ကတ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် က မဲ့ကာရွဲကာ ခနဲလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ညမိုးချုပ်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်း လျှင် မမကြူမှာ အဝတ်အစား အသစ်များဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲ ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို ဒေါ် စပ်စုကြီး မြင်လိုက်ပြန်သည်။

“ယူနီဖောင်းမဝတ်ဘူး၊ တခြားဝတ်စုံနဲ့ဆိုတော့ ဒီနေ့ ရုံး မတက်တာဖြစ်ရမယ်”

ထိုသို့တွေးပြီး မမကြူတို့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေသည်။

“မဖြူဖြူ...ဟေး...မဖြူဖြူ ရေ”

“ရှင်.....အကြီးသိရိပါလား။ လာလေ အကြီး”

အိမ်ရှေ့ရှိဆိုင်မှ အိုးခွက်များ ကိုတိုက်ရာ ရေစင်၌ စဉ့်အိုးကို ရေ ဖြည့်နေရင်း မဖြူဖြူက ဒေါ်သိရိ ကြီးကို ကြိုလိုက်သည်။

“အကြီးရယ် မျှော်နေတာ အတော်ပဲ၊ အကြီးက ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက်ရှိတယ်၊ စပ်စပ်စုစု လည်းရှိတယ်ဆိုတော့ အိမ်က မဝါ ဝါလေးပျောက်လို့၊ ကူညီပါဦး”

“ဟယ်.....စောစောစီးစီး ရှာမှဖြစ်မယ်၊ ရက်ကြာသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ရဲစခန်းရော တိုင် ပြီးပြီလား”

“အင်း.....ဓာတ်ပုံပေးခဲ့ရ တယ်၊ လူပုံသဏ္ဍာန်လည်း အား လုံးပြောပြခဲ့တယ်”

“ကြူကြူရော၊ ဘယ်သွား တာလဲ”

“ကြူကြူက သူ့မိတ်ဆွေ တွေအကူအညီနဲ့ မြို့ထဲဘက်ထွက် ရှာမယ်ပြောတာပဲ”

ဒေါ်စပ်စုခေါ် ဒေါ်သိရိကြီးမှာ အကြောင်းအကျိုးမေးပြီး ကလေး မလေး၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတောင်းကာ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်သွားပြန်သည်။

ညနေမိုးချုပ်စတွင် ဒေါ်သိရိ

ကြီးရော မမကြူပါ ကောင်မလေး
၏လက်ကိုဆွဲ၍ မောပန်းကြီးစွာဝင်
လာကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများမှာ
လငပုပ်ဖမ်းသကဲ့သို့ ညှိမည်းနေကြ
သည်။ မဝါဝါလေးမှာ အဝတ်အစား
များ ကြေမွစုတ်ပြတ်ကာ မျက်နှာ
လေး၌ ကုတ်ရာခြစ်ရာများဖြင့် ငို
နေရှာသည်။ ပန်းပွင့်လေး ညှိုးနွမ်း
နေပုံမှာ ပွင့်ဖတ်များ ကြွေကျလျက်
ဝတ်ဆံများ ကျိုးကျေလျက်ရှိပုံမျိုး
ဖြစ်သည်။

“အကြီးရယ် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့အကြီးရယ် ရှက်စရာ
အဖြစ်မျိုးမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့
အကြောင်းစုံ မပြောပြလိုက်ပါနဲ့
အကြီးရယ်”

“အေးပါ၊ ငါ သားသမီးချင်း
စာနာစိတ်ရှိပါတယ်”

ဒေါ်သီရိပြန်သွားပြီး ညီအစ်မ
နှစ်ဦးမှာ ဝါဝါဆိုသည့် အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးအား နှစ်သိမ့်ရင်း အငို
တိတ်စေရန် အားပေးနေကြသည်။
သူမ၏ ဝတ်လက်စလုံချည်ကိုသိမ်း
လိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မလေးကား မပွင့်ခင်
ညှိုးနွမ်းကြေမွခဲ့ရသော ပန်းလေး
တစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့ရပုံကို ညီအစ်မနှစ်ဦး
မှာ တွေးရင်း ရင်နာခြင်း၊ ဒေါသ
ထွက်ခြင်း၊ သနားခြင်းစသည့် ရသ
ပေါင်းစုံခံစားပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်
နိုင်ရှာတော့ပေ။

“ခွေးလိုကျင့်တဲ့ကောင်.....”

“တဏှာရှူး၊ တဏှာဘီလူး”

“မုန်းတယ်.....မုန်းတယ်”

“သတ်ပစ်ချင်တယ်.....”

မမကြူမှာ ဒေါသထွက်လွန်း။
ခံပြင်းလွန်း၍ အဆက်မပြတ် ရေ
ရွတ်ပြောဆိုရင်း ထခုန်မိတော့၏။

“မင်းက တဏှာဘီလူးပဲကွ”

မဖြူဖြူ၊ မမကြူ၊ ရပ်ကွက်လူ
ကြီးများနှင့် စခန်းမှူး၊ အမှုစစ်အရာ
ရှိတို့ငရု၌ နယ်ထိန်း ဒုရဲအုပ် စစ်
နိုင်က တရားခံ “စံထူး”အား မုန်း
တီးစက်ဆုပ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဖြူ
ဖြူက မဲ့ရွဲကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ
သည်။

အမှုစစ်အရာရှိက မဖြူဖြူ
အား အရင်စစ်မေးရာ ဝါဝါအား
မိမိတို့လမ်းထိပ်ရှိ တစ်ဆစ်ချိုး
အကွေ့မှ ကုန်စုံအိမ်ဆိုင်လေးထံ

**အမှုစစ်အရာရှိက
မဖြူဖြူအား
အရင်စစ်မေးရာ
ဝါဝါအား မိမိတို့လမ်းထိပ်ရှိ
တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့မှ
ကုန်စုံအိမ်ဆိုင်လေးထံ
ကြိုက်သွန်နီ
ဝယ်ခိုင်းရိုက်ခြင်း....**

ကြက်သွန်နီ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်မလာ၍ လိုက်စုံ စမ်းရာ ကြက်သွန်နီဝယ်ပြီး ပြန် သွားသည်ဟုသိရကြောင်း၊ ညမိုး ချုပ်သည်ထိ ပြန်မလာဘဲ နောက် နှစ်ရက်ကြာမှ ရန်ကုန်--သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ဖြေကြားသည်။

ဝါဝါအားခေါ်၍ စစ်မေးရာ

အသက် ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်ရှိ အပျို ပေါက်မလေးဝါဝါမှာ ကြောက်လွန်း ၍ အတော်အတန် ချောမော့မေး ယူရသည်။ ဖြေတိုင်းငိုနေ၍ စိတ် ရှည်ရှည် စစ်မေးရသည်။

“သမီးအသက်က ဆယ့် လေးနှစ်ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ၊ ရှိ သေးလား”

“အဖေက အဝတ်လိုက်လျှော် ပါတယ်၊ အဖေက မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒီက ဒေါ်ဖြူဖြူအိမ်မှာနေ ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်၊ အဒေါ်က ရော၊ ဒေါ်လေးကပါ အရမ်းကောင်း ပါတယ်”

“သမီးကို စံထူးဆိုတဲ့လူက ခေါ်သွားတာမှန်ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီလူကြီးပါ”

“သမီးကို ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်တာလဲ”

“နင့်အမေနဲ့ငါက သူငယ် ချင်းတဲ့၊ နင့်အဖေမသေခင်က ငါ နဲ့ ဆိုက်ကားအတူနင်းတာတဲ့၊ အဖေက မသေခင် ဒီသားအမိကို စောင့်ရှောက်ပါလို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့၊ အဝတ်နဲ့မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးဖို့ ခု လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဦးမှာ အချိန်မရှိလို့ပါ၊ ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်ဆိုပြီး ညာခေါ် သွားပါတယ်”

**သူငယ်ချင်းဆို၊
နင့်အဖေမသေခင်က ငါနဲ့
ဆိုက်ကားအတူနင်းတာတဲ့၊
အဖေက မသေခင် ဒီသားအမိကို
စောင့်ရှောက်ပါလို့၊
ပြောခဲ့တယ်တဲ့၊ အဝတ်နဲ့မုန့်တွေ
ဝယ်ကျွေးဖို့ ခုလိုက်ခဲ့ပါ၊
ဦးမှာ အချိန်မရှိလို့ပါ၊
ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်ဆိုပြီး....**

အမူစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် မျိုး ကြည်က ဂါတ်စာရေးကြီး တပ် ကြပ်ကြီး စန်းမြင့်ထံမှ ဆေးစာ တောင်းယူလိုက်သည်။ အသေ အချာ စစ်ဆေးပြီး ဝါဝါလေးအား သနားကြင်နာလွန်းသော မျက်ဝန်း များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နောက်ပြီးဆက်ပြောပါဦး သမီး”

“ကျွန်မကို သူ့အိမ်ကိုလား ဘယ်နေရာမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒီကို ခေါ်သွားပြီး အီး.....ဟီး.....ဟီး”

ကလေးမလေးမှာ ရှက်လွန်း ၍ မျက်နှာကိုအုပ်ကာ ငိုချလိုက်ခဲ့ တော့သည်။ ရင်ထဲမှစကားပေးများ

ကို နှုတ်မှထွက်ဝံ့ရှာ။ သို့သော်
ဘေးမှလူများ သိနေပါသည်။

“လူမဆန်သော မုဒိမ်းမှု”
ပင်တည်း။

နောက်တစ်နေ့
တရားခံ စံထူးအား
အချုပ်ခန်းမှထုတ်
ကာ စစ်ဆေးခဲ့
သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
လို လိုလားလား
ဖြောင့်ချက်ပေး၍
စခန်းမှူးနှင့် ဒုရဲအုပ်
မျိုးကြည်မှာ ကျေ
နပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မှား
ပါတယ် ဆရာ၊
သားသမီးအရွယ်လေး
ကို ဇော်ကား မိပါ
တယ်၊ အရက် သေ
စာ သောက် စားမှု
ကလည်း မကောင်း
မှုကို ဆွဲဆောင်နေ
ပါတယ်၊ နှစ်ရက်
ပေါင်းပြီး ဆိပ်ကမ်းက တံတား
ပေါ်မှာ ချော့ပြီးထားခဲ့တာပါ”

“မင်းနဲ့သူ့မိဘ သိတယ်ဆို
တာကရော”

“ဘာမှမသိပါဘူး၊ သူ့ကြည့်
ရတာ အိမ်ဖော်မလေးနဲ့တူလို့ပါ၊
အိမ်ဖော်ဆိုတာ သိကတည်းက
စိတ်ကူးခဲ့တာပါ”

“မင်းက မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်ပဲ
ကွ”

အမှုစစ်အရာရှိမှာ လူသား
ချင်းစာနာသောစိတ်ဓာတ်ကြောင့်

ခြင်းဟု အမှုစစ်ရင်း ယူကျုံးမရ
ဖြစ်နေမိသည်။

“အေး.....ဆေးစာလည်းရ
ပြီဆိုတော့ အမှုကို အခိုင်အမာ
တည် ဆောက် ပြီး
တရားစွဲ တင် မယ်၊
တရားခွင်မှာ ပြစ်ဒဏ်
ခံစားဖို့စောင့် နေပေါ့
ကွာ”

အမှုစစ်အရာရှိက
လိုအပ်သည့် စစ်ဆေး
မှုအားလုံးကို ပြည့်
စုံအောင် စစ်ဆေး
ဆောင်ရွက်ပြီး နောက်
မြို့နယ်တရားရုံးသို့
အမှု ကိုတင်ပို့လေ
သည်။ မြို့နယ်တရား
ရုံးက စံထူးအား
အလုပ်နှင့်ထောင် ဒဏ်
(၇)နှစ် ချမှတ်လိုက်
လေ၏။

ဝါဝါအား ဆေး
ကုသပေးပြီး သူမ၏

မိခင်ကြီးရှိရာသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။
မိခင်ရင်ခွင်နှင့် ဝေးကွာနေရန်
မသင့် သောအရွယ် လေးမို့
ပြန်ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဒေါသကို မနည်း
ချုပ်တည်းထားရသည်။ ရေနစ်သူ
ဝါးကူထိုးဆိုသကဲ့သို့ မရှိလွန်း၍
သူတစ်ပါးအိမ်၌ အိမ်ဖော်သဘော
လုပ်နေပြီး ထမင်းတစ်လှုတ်စားရ
ရေးကို ဖန်တီးနေရသူ ကျောင်းနေ
အရွယ် အမျိုးသမီးလေးအား သား
သမီးချင်း မစာမနာ လုပ်ရက်လေ

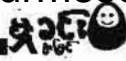
ရွှေမန်းထွန်းထွန်း

အလင်္ကာကျော်စွာ

ရွှေမန်းတင်မောင်၏

သားလက်နှစ်(၈၀)မှ

အရုပ်ပုံကဏ္ဍများ

“တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်” ဟု ဝိသေသပြု
ကမ္မည်းထိုးရလောက်သည့် အနုပညာရှင်ကြီးများမှာ
သူ့ခေတ်နှင့်သူ ထွန်းတောက်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြစမြ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပညာရှင်ကြီးများသည် မိမိတို့နှင့်ဆိုင်
ရာ အနုပညာလုပ်ငန်းတွင် ကျင်လည်လှုပ်ရှားရင်း
အနုပညာလောကတွင် သူမတူ စံမမီလောက်အောင်
ပညာစွမ်းထက်မြက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ကမ္မည်းထိုးအပ်သော၊ မှတ်တမ်းတင်အပ်သော၊
ခံစားသူပရိသတ်တို့ စွဲငြိစေအပ်သော အနုပညာရသ
အသီးသီးကို ထိုပညာရှင်ကြီးတို့က အစွမ်းကုန် ကြိုး
စားတင်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ခေတ်မှာတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ကျော်
ကြား လွန်စွာမှပင် ထင်ရှားချေသော ထိုပညာရှင်
ကြီးများသည် သူ့ခေတ်သူ့အခါ၊ သူ့အသက်သူ့
အရွယ်နှင့် သူ့ဇာတိဘဝကံ ပေးနေချေသမျှ (ဝါ)
အသက်ရှင်ခွင့်ရရှိနေသမျှ ပြောဆိုကြ၊ ကပြကြ၊ ဆို
တီးကြ၊ ရေးသားခဲ့ကြသည်။ လူ့ဘဝတွင် အသက်
ရှင်နေထိုင်ခွင့်ကုန်ဆုံး၍ အသက်ခန္ဓာပျက်ကြွေပြုန်း
သွားကြသောအခါ သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်မိစရာ၊
တမ်းတစရာ၊ မှတ်တမ်းပြုစရာဟူ၍ ၎င်းတို့ပြုလုပ်
စွ်ဆောင်ခဲ့ကြသော အနုပညာလုပ်ရပ်များသာ ကျန်
ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူ၏ဘဝ၊ သူ၏သက်တမ်းကုန်သည်နှင့်
လူ့လောကမှ ကွယ်ပျောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မှေး
မှိန်လွင့်ပါးလာကြသောအခါ လူတို့၏မေ့ပျောက်ခြင်း
ကို လူ့လောကနိယာမအရ ကြုံတွေ့ကြရသည်မှာ

မြခြေကျင်းဒေါ်ငွေမြိုင်နှင့်ရွှေမန်းတင်မောင်

လည်း ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါသည်။
ယခုတင်ပြမည့် အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း
တင်မောင်ကို ၁၂၈၀ ပြည့်၊ နတ်တော်လဆန်း (၅)
ရက်၊ စနေနေ့တွင် သစ်ကုန်သည် ဖခင် ဦးပြား၊ မိခင်
ဒေါ်မေတို့မှ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။ အလင်္ကာ
ကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်၏အမည်သည် မြန်မာ
ဇာတ်သဘင်သမိုင်း၏ စာမျက်နှာများထက်တွင် မှတ်
တမ်းတင်၍ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သဘင်အနုပညာ
ရှင်အဖြစ် မော်ကွန်းထိုးခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်
သည်။

ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ ဆိုလိုပြော၊ အကပညာ
များနှင့် တီထွင်ဆန်းသစ်မှုအမြင်များသည် နောင်
လာနောက်သား သဘင်ပညာသည်များ စံနမူနာထား

အတုယူစရာ မြန်မာ့ရိုးရာဓလေ့ သမားစဉ် စံတင်
လောက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် စွမ်းရည်ရှိသူ
ဖြစ်သည်။ နောင်လာနောက်သား ဇာတ်သဘင်ပညာ
သည်တို့ အားကျအတုယူ လိုက်နာရသော ပြည်သူ
ချစ်သော အနုပညာရှင်လည်းဖြစ်သည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည် ဇာတ်ကဟူသော ဇာတ်
၏ဓလေ့ထုံးစံ သမားစဉ်အနှစ်သာရများကို လူတန်း
စားအသီးသီးတို့က နားလည်ကြိုက်နှစ်သက်၍ လက်
ခံလာသည်အထိ ထုတ်ဖော်တင်ပြနိုင်စွမ်းသူဖြစ်သည်။
အလင်္ကာကျော်စွာဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်ဆီလျော်စွာ
လောက၊ ဓမ္မ၊ ရာဇအကြောင်းများကို အခြေခံပြီး
ပညာပေးဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းများကို မှတ်တမ်းတင်
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော သဘင်ပညာရှင်ဖြစ်သည်။

အသက်(၅၀)သာရှိသေးသောရွှေမန်းတင်မောင်၏
ပင်ကိုယ်အသွင်

ရွှေမန်းတင်မောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့
ဆိုလျှင် (၄၅)နှစ်ပြည့်၍ သဘင်သက် (၈၁)နှစ်ခန့်အထိ
ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးတင်မောင်လို ထူးထူး
ချွန်ချွန်၊ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် သဘင်ပညာရှင်
မျိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖြစ်ထွန်းမလာသေးပေ။
နောင်လည်းဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု စာရေးသူ
အတွေးတွင် အရိပ်ထင်နေမိသည်။ သူ၏ပုံရိပ်များက
ပြည်သူနှင့်ကွာလှမ်းလာသကဲ့သို့ သူ့ဇာတ်၊ သူ့အထာ၊
သူ့ပညာ၊ သူ့အက၊ သူ့အလှ၊ သူ့စာပေ၊ သူ့သဘင်
ပညာ စည်းကမ်းစနစ်နှင့် ပြည်သူအပေါ် ထားရှိသော
မေတ္တာစေတနာတို့ကို မျိုးဆက်သစ်အနုပညာရှင်များ၊
လူငယ်လူရွယ်များအဖို့ စိမ်းသလိုဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနက အလင်္ကာကျော်စွာ
ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ဇာတ်စာ၊ ဇာတ်စကား၊ ဇာတ်
ထုပ်၊ ဇာတ်လမ်းများကို မျိုးဆက်သစ်အနုပညာသည်
များထံ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေပေးရန် စေတနာမှန်ဖြင့်
ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ စာရေး
ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမုံညင်း ရေးသားသော မြန်မာ့
ဇာတ်သဘင်ပညာရှင်ကြီးများစာအုပ်တွင်လည်းကောင်း၊
ဆန်းညွန့်ဦး ဘာဦးလှခင်တို့ကလည်းကောင်း ရွှေမန်း
တင်မောင် ကပြသော ပြဇာတ်နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်
များကို မှတ်တမ်းတင်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပြီးဖြစ်
သည်။ လူထုဒေါ်အမာကလည်း ပြည်သူချစ်သော
အနုပညာရှင် ရွှေမန်းတင်မောင်ဟု ထုတ်ဖော်ရေးသား
ခဲ့သည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ငယ်ဘဝဆရာတော် ရွှေမန်း
ဦးကေသရသည် ပထမကပြသော ရတနာပုံတင်မောင်
အမည်ကို မကြိုက်၍ ဗေဒင်ပုဏ္ဏားပညာရှိ ဦးကဝိနှင့်
ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ဇာတာကိုတွက်ချက်ပြီး အမေဒေါ်
ငွေမြိုင်နှင့် တိုင်ပင်ကာ ရတနာပုံတင်မောင်မှ ရွှေမန်း
တင်မောင်ဟု ပြောင်းလဲကပြစေခဲ့သည်။ ရွှေမန်းတင်

www.burmeseclassic.com

မောင်ဘဝသည် အထူးပင် နာမည်ရ ကျော်စောလာ ခဲ့သည်။

လောကုတ္တရာဆရာရင်းမှာ မိုးကောင်းတိုက်ဆရာ တော် ဦးနန္ဒဝံသဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မှ ဆယ်စောင် တွဲ၊ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ဓမ္မပဒ၊ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော် တို့ကို သင်ကြားပေးသည်။ မန္တလေးမြို့အနောက်ပြင် စကုတိုက်အုပ်ကျောင်းဆရာတော်၊ ဓမ္မကထိကအကျော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဦးကေသရက သူ့ ကပည့်ကို အဆိုအက နှစ်ဝနှစ်လီ သဘင်သည်ဖြစ် ရန် ဆရာကြီးဦးထွန်းရထံ အပ်နှံခဲ့သည်။

အမေမြခြေကျင်း ဒေါ်ငွေမြိုင်ကတော့ သူ့တပည့် မောင်တင်မောင်ကို တူမဖြစ်သူ ခင်ရီ၊ ခင်ကြည်တို့နှင့် တွဲဖက်ပြီး ဆိုင်းမင်းသားလေးအဖြစ် ပွဲထုတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် မင်းသားတို့တတ်အပ်သော အဆို၊ အငို၊ အပြောကို စွယ်စုံတတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပေး ခဲ့သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်သည် ဆယ့်တစ်နှစ်သားက စတင်ပြီး မင်းသားဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပထမဆုံး ဇာတ်ခုံပေါ်မှ "ဗိုလ်ချေမင်အောင်...ကိုရွှေတင်မောင်... မင်းသားလေး.....အေးအေး.....စားလောက်အောင်..... စားလောက်အောင်.....ကပြရာမှာပင်.....ထင်ထင်ပေါ် ပေါ်.....ကြော်ငြာကမ်းလို့...မန်းမြို့ဘွဲ့ထူးအောင်..... ဂုဏ်ထူးဆောင်.....သော်တာရောင်.....ပေါ်လာတာ မောင်.....ဆယ့်တစ်နှစ်သားက.....မင်းသားလုပ် တဲ့ကောင်" သီချင်းဖြင့် စတင်နာမည်ကျော်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲ၊ ကြိုးစားမှုတို့ကို ပရိသတ်က လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ငယ်ခေတ်မှာတစ်ယောက် ထွန်းတောက်စေရန် ဘဝ အစမှာ စတင်ပြီး နာမည်ရခဲ့ပါသည်။

ထိုခေတ်ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ မင်းတို့မင်းသားက နဖူးကကျယ်ကျယ်၊ ဖင်ကကောက်ကောက်၊ အရပ်က ပုတက်တက်နဲ့၊ အသံကလည်း အော်ငေါက်ဆိုတာ၊

ခွဲကုန်သည်ပြဇာတ်မှ ဦးတင်မောင်

လှည်းသားငါးရာ အော်ပရာမှ ပိန်မအသွင် ဦးတင်မောင်

မဟန်ပါဘူးကွာဟု ဝေဖန်နေသည့်အချိန်တွင် မင်းသားလေးက ဇာတ်ခုံပေါ်က စကားကို တတွတ် တွတ်ပြော တာနားထောင်ရင်း မိုးလင်းသွားတာတောင် ထမပြန်ကြသေးသူများကို တွေ့ရပါသည်။ သဘင် ပညာကို အစဉ်အလာကြီးစွာ အလင်္ကာကျော်စွာ ဆိုသည့်ဘွဲ့နှင့်အညီ သမိုင်းမော်ကွန်းထိုးရလောက် အောင် အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲဟေ့လို့ စကား တစ်ခွန်း တွင်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေမန်းသည် ပွဲစပွဲဆုံးကို စတင်ကပြခြင်း၊ မင်း သားစဖြစ်သည့်အချိန်မှ ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ တစ် မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် အသစ်အဆန်းများကိုသာ သဘင်ချစ်သူများအတွက် နှစ်စဉ် အော်ပရာပြဇာတ်၊ နှစ်ပါးသွား၊ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးများကို ကပြခဲ့ပြီးဖြစ် ပါသည်။

အပြောကောင်း၊ အပြကောင်းသော ရွှေမန်းတင် မောင်သည် နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်များကို ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ် ထုပ်ကသောအခါ ဖွားတော်မူခန်း၊ လေးတော်တင်ခန်း၊ တောထွက်ခန်း၊ လယ်ထွန်မင်္ဂလာခန်း စသည်တို့သည် စာဖြင့်ရွတ်ဆိုရသည့်စာများကို မန်လည်ဆရာတော်၏ မယဒေဝလင်္ကာမှလည်းကောင်း၊ ကျပင်းဆရာဖီ၏ စာ ပေများမှလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဆရာထွန်း၏ စာပေ များမှလည်းကောင်း အလွတ်ကျက်မှတ်ပြီး ရွတ်ဆိုကပြ သွားသည်မှာ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်မှသည် နောင်နှစ် ပေါင်းများစွာ ကုဋေကုဋာအထိ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ် တော်များကို ရတု၊ ရကန်၊ အဲ၊ အန်၊ လူးတာ၊ တေးထပ်၊ အဆိုအင်္ဂါ၊ အပြောပညာတို့ဖြင့် လွှမ်းထုံ သွားသည်မှာ စွယ်စုံမြောက် တတ်မြောက်သော အနု ပညာသူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ဦးတင်မောင် ၏ ပထမဆုံးအအောင်မြင်ဆုံးဇာတ်ထုပ်မှာ လက်ဝဲ သုန္ဒရဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သဘင်လောကတွင် ရွှေမန်းလက်ဝဲ၊ အောင်မောင်းပန်းပဲ၊ အောင်မင်း

www.burmeseclassic.com

ဖဝေ၊ ကက်နက်သုယောနန္ဒီဟု ကမ္မည်းမော်ကွန်း တင်ထားပေသည်။

အောင်မြင်ခဲ့သော အော်ပရာပြဇာတ်များမှာ အောင်ထူး၊ ရွှေကြေးစည်၊ အောင်ဘာလေ၊ မလှချင်၊ မေမန်းချို၊ ဂီတရူး၊ မုန်းလို့ဟုတ်ဘူး၊ အသစ်စက်စက်၊ မောင်မူ၊ ပြည်သူ့စာဆို၊ ရွဲကုန်သည်၊ ဝဏ္ဏပထ၊ ပုလဲဒေဝီ၊ ရဲရန်အောင်၊ ရဲကြစမ်းပါ၊ ကျားမာယာ၊ သဘင်ရူး၊ ထွက်ရပ်လမ်း၊ ချစ်ပြည်ထောင်စု၊ သပြေ တစ်ခက်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်များမှာ ဗုဒ္ဓဝင်လေးတော် တင်ခန်း၊ ဖွားတော်မူခန်း၊ တောထွက်ခန်း၊ လယ်ထွန် မင်္ဂလာ၊ မင်းညီနောင်၊ မဏိကက်၊ ဝိမာန၊ မယား လိမ္မာပူဖိုကာ၊ မဟောသဒါ၊ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်၊ ဒန်းစီးမောင်နှမ၊ ပန်းထိမ်သည်မောင်သုမန၊ သိမ်၊ မနော်ဟရီ၊ ဗိမ္ဗိသာရ လက်ဝဲသုန္ဒရတို့ဖြစ်ကြပါသည်။

တွဲဖက်ညီသော စာရေးဆရာများမှာ အေဝမ်း ဆရာညွှာ၊ ဆရာထာ၊ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၊ မုံရွာ ကိုလေးခန်း၊ ဦးစံခို၊ စာရေးဆရာ ဦးရွှေမန်းတို့ ဖြစ်ကြ ပါသည်။

တွဲဖက်ညီသော မင်းသမီးများမှာ အောင်သန်း ကြည်၊ စိန်လှကြည်၊ မျိုးချစ်စိန်၊ ရတနာပုံခင်ကြည်၊ ခင်ရီ၊ သုံးပန်လှကျိုက်ထိုသူ မသိန်းညွန့်၊ အောင် သန်းတင်၊ မြို့တော်မူမူ၊ ရွှေမန်းကေသီ၊ နွဲ့နွဲ့ကြည်၊ အဝေရာကြည်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ညဉ့်ဝက်စနစ်ဖြင့် ရွှေမန်းတင်မောင်သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် သိမ်ဖြူကွင်း၌ ရွက်ထည်ရုံသစ်ကြီးဖြင့် သဘင် တစ်ခေတ်မှာ တွင်ရစ်အောင် ကပြခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်ကပြရင်း မအားလပ်သည့်ကြားမှ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။ ၎င်းရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား များမှာ (၁) ဝိမာန၊ (၂) သိမ်၊ (၃) မနော်ဟရီ၊ (၄) အိရွှေစင်တို့ဖြစ်ပါသည်။ ယမင်းသူဇာဇာတ်ကားတွင်

**ရွှေမန်းသည် ပြုစုခဲ့သူ
မောင်ကြည်၊
မင်းသားဖြစ်သည့် အချိန်မှ
ကွယ်လွန်သူအချိန်ထိ
စာပေဖြိုးစာပေမျိုး မျိုးစုအောင်
အသက်အဆန်းများကိုသာ
သာင်ချစ်သူများအတွက်
နှစ်စဉ်အော်ဖျော်စကား၊ နှစ်ပါးသူ၊
နောက်ပိုင်းအော်ဖျော်သူများ... ..**

သားမောင်ဝင်းဗိုလ်နှင့် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်း ရွှေတို့အား ကိန္နရီမောင်နှံကကြီးကကွက်များကို ကိုယ် တိုင်ဦးစီးသင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဝါဝိနစ်သဘင်အဖွဲ့ချုပ်တွင် ရွှေမန်းတင်မောင် သည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တို့တွင် သဘင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ (ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက်) မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးသဘင် ကျင်းပသောနေ့၊ ရွှေမန်းတင်မောင် အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ်တွင် ရရှိခဲ့ပါသည်။ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း တင်မောင်+သုံးပန်လှကျိုက်ထိုသူ ဒေါ်သိန်း ညွန့်တို့တွင် သားသမီး (၇)ယောက်ထွန်းကားပါသည်။ အဆိုပါ သား သမီးများမှာ (၁) အကယ်ဒမီဦးညွန့်ဝင်း၊ (၂) ရွှေမန်းဦးဝင်းဗိုလ်၊ (၃) ရွှေမန်းဦးဆန်းဝင်း၊ (၄) သမီး ဒေါ်ခင်ချစ်ဝင်း၊ (၅) ရွှေမန်းဦးဝင်းမောင်၊ (၆) သမီး ဒေါ်ခင်ဝင်းကြည်၊ (၇) ရွှေမန်းဦးချမ်းသာတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည် အသက် (၁၁)နှစ်အရွယ်

မှ အသက် (၅၁)နှစ်အရွယ်ထိ လုပ်သားပြည်သူများ ကို ကပြအသုံးတော်ခံခဲ့ရာ နောက်ဆုံးကွယ်လွန်သည့် နေ့မှတ်တမ်းကို ဆရာဦးတင်မောင်၏ တပည့်ရင်းဖြစ် သူ ရွှေမန်းထွန်းထွန်းက နောင်လာနောက်သားများ သိရှိစေရန် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆရာသည် ညနေ ၅ နာရီမှ ၆ နာရီထိ ဇာတ် ခုံပေါ်ရှိ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ တရား ထိုင်သည်မှာ တစ်နာရီတိတိကြာခဲ့သည်။ ညနေ ၆ နာရီမှ ၈ နာရီအထိ ခေတ္တပြန်၍ခိုန်းနေသည်။ ည ၈ နာရီမှစ၍ မိတ်ကပ်လိမ်းသည်။ “တေလပတ္တ”အော် ပရာကသည်။ ထို့နောက် သားဖြစ်သူ မောင်ဆန်းဝင်း ကပြသော “အိပ်မက်လေလား ပုံပြင်လား”ပြဇာတ်ကို ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှ ဆင်း၍ကြည့်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့အကူး နံနက် ၁ နာရီခွဲ တွင် နှစ်ပါးသွားထွက်လာသည်။ ထိုညက သူ့နောက် ဆုံးဆိုသော နှစ်ပါးသွားသီချင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိ လှသည်။ ထိုသီချင်းသည် အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ဘဝသမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်၍ ကျန်ရစ်မည့် သီချင်းဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းရေးစပ် ပေးသူမှာ ရွာစားကျော်စိန်လှမြိုင်ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ဆံပင်ဖြတ်ပြီး သူဘာကြောင့် ဆံပင် ဖြတ်ရသည်ကို ရှင်းလင်းပြောပြသော သီချင်းဖြစ်သည်။ ဦးတင်မောင်သည် ခေတ်ကိုအမီလိုက်သူဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုခေတ်ကာလက ခေတ်သီချင်းများ တီ ထွင်စပ်ဆိုကြသော ကာရံဆန်းများကို သဘောကျ၍ သူ့နောက်ဆုံးဆိုမည့် သီချင်းအတွက် စိန်လှမြိုင်အား (အော)ကာရံဖြင့်စပ်ဆိုရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သီချင်း ၏အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ပိုဒ်စီ ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် “မြန် ဇေယျအောင်၊ အေးမယ့်အတိတ်ဆောင်...ကေသျှောင် ပယ်လျှော.....အပြုသဘော”မြန်မာပြည်ကြီး အေး မည့်နိမိတ်ကိုဆောင်၍ အပြုသဘောဖြင့် ဆံပင်ဖြတ်

**ဆရာသည် ဆံပင်ဖြတ်ပြီး သူဘာကြောင့်
ဆံပင်ဖြတ်သည်ကို
ရှင်းလင်းပြောပြသော သီချင်းဖြစ်သည်။
ဦးတင်မောင်သည်ခေတ်ကိုအမီလိုက်သူ
ဖြစ်သည့် အလျောက်
ထိုခေတ်ကာလက ခေတ်သီချင်းများ
တီထွင်စပ်ဆိုကြသော
ကာရံဆန်းများကိုသဘောကျ၍
သူ့နောက်ဆုံးဆိုမည့်.....**

ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုပေသည်။

“မွေးဇာတာ၊ သေချာစစ်ကြော...(သက္ကရာဇ်ဖြူ ကာ၊ ၁၃၀၀ ပြည့်ကျော်စော)၊ နှစ်ရှည်ကြာ...အာယု ၀ဇ္ဈော.....သုခေါ.....တဲ့”မွေးဇာတာကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုစေရာမှာ သက္ကရာဇ်ဖြူလိုက်ပါလျှင် နှစ်ပေါင်း များစွာ အသက်ရှည်၍ ချမ်းသာခြင်းပြည့်စုံမည်ဟု ဗေဒင်ဆရာအဟောထွက်သောကြောင့် သူသည် ငယ် မူပြန်၍ သက္ကရာဇ်ဖြူလိုက်ပြီး ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်မှာမွေး သည့် စိတ်သစ်၊ လူသစ် လူငယ်လေးတစ်ဦးအဖြစ် အသက်သုံးဆယ်အရွယ်သာရှိသေးသည်ဟု ထိုသီချင်း က ဆိုခဲ့ပေသည်။

ဆရာသည် ဆံပင်ညှပ်ပြီး စပို့ရှပ်ဝတ်ကာ သတင်းစာ၌ ဓာတ်ပုံဖြင့် ကြော်ငြာရာတွင် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်သားကလေး မောင်တင်မောင်၊ ပစ်တိုင်း ထောင်လေး မောင်တင်မောင်အဖြစ် ကြော်ငြာခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် အသက်ရှည်မည်ဟု ဗေဒင်အဟောထွက် သည်ကို သူယုံကြည်ခဲ့ပုံရသည်။

“နဝဝီသတိအရွယ်.....ကျော်လွန်သော...ဆယ်

ကျော်ညိုချောကလေးတွေနဲ့.....ချစ်ခြင်းမေတ္တာ.....
အသည်းချင်းနှော.....ပေါင်းရမည့်အဟော...မှန်နေပြီ
ကော”အသက် ၂၉ နှစ်ကျော်လျှင် ဆယ်ကျော်ညို
ချောကလေးတွေနှင့် တွဲဖက်ကပြရမည်ဆိုသည့်
အဟောမှန်နေပြီကောဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆိုခဲ့၏။

“ကိုတင်.....လိုအင်ဆန္ဒ.....ခုမှပြည့်ဝ.....ပြုံးရွှင်
ရယ်မော.....(အချစ်နယ်ကြော)၊ ကိုတင်သဘောကျ
တွေ့နေပြီကော.....မိုးနတ်သို့ချော”(အများဆို)“မြောက်
မနေနဲ့...ဇာတ်ဆရာကြီး ကိုကြီးတင်မောင်...၂၀ ကျော်
ကေသျှောင်ပယ်လှီး.....ရိပ်ကြီးခိုမယ်...သူ့အပြော...
ရှက်ကြောက်အား...ခုများ...မှသားဆိုတာ...မလျော်
စိတ်ပျိုကိုယ်နု အဆိုပြုတာလား ရှင့်သဘော”မင်းသမီး
နှင့် ယိမ်းသမများက ၎င်းအား (မိုးနတ်သို့ချော)ဟုဆို
ခြင်းကို မြောက်မနေပါနဲ့၊ အသက် ၂၀ ကျော်လေးရှိ
သည့် ကိုကြီးတင်မောင်ရယ်၊ ဆံပင်ကိုပယ်ပြီး ရိပ်ကြီး
ခိုမည်ဟု ပြောခဲ့သည့် မုသားစကားများမှာ မတော်ပါ။
စိတ်ပျိုကိုယ်နုလို့ပဲ ရှင့်သဘောက ဆိုချင်တာလားဟု
ပိုင်း၍ပြောဟန်ဖြစ်သည်။ (ရွှေမန်းဆက်ဆို)“ဒီလိုမထင်
ကြပါနဲ့.....တပည့်တွေများအပေါ်.....သနားညှာတာ
ထောက်မျှော်.....(ကိုတင်...ကိုတင်)သံယောဇဉ်မီးက
ကြီးလှပါပကော”မုသားစကားပြောတယ်လို့ မထင်လိုက်
ပါနဲ့၊ တောထွက်မယ်ပြောခဲ့ပေမယ့် တပည့်များအပေါ်
ညှာတာထောက်ထားပြီး သံယောဇဉ်မီး ကြီးလှလို့ တော
မထွက်တာပါဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

ဦးတင်မောင်သည် ထိုသီချင်းကိုဆိုပြီးနောက် နရီ
တစ်ပိုဒ်ကကာ ဆိုင်းက ရေလည်စိမ်တီးပေးသဖြင့်
ဆိုင်းနှင့်အပြိုင် မမောတမ်း ကလေးတော့သည်။ က
နေရင်း ကကြီးကကွက်စုံလင်လှသဖြင့် သေသေချာ
ချာ စူးစိုက်၍ကြည့်နေသော သားငယ်မောင်ဆန်းဝင်း
ကို “သေချာကြည့်နော်၊ အဖေပေးနိုင်တဲ့အမွေက အနု
ပညာပဲ၊ ပစ္စည်းဆိုလျှင် ဂျတ်စုတ်နှင့်ကားလိင်သာ

www.burmeseclassic.com

မင်း တို့ရမှာပဲ” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

လူရွှင်တော်များ ပြက်လုံးထုတ်ပြီး မောင်ဆန်းဝင်း သီချင်းဆို၍ ကပြသည်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ မောင်ဆန်းဝင်း အချိုးကျကျကနေသည်ကို မှန်တင်ခုံမှ ထလာသော ဦးတင်မောင်က ကားလိပ်ကြားမှရပ်၍ သဘောကျကာ တပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်နေသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းကပြီး လူရွှင်တော်များ ပြက်လုံးထုတ်နေစဉ် ဦးတင်မောင်သည် ကားကြားမှထွက်လာပြီး ပရိသတ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးကို သဘောကျစွာ မင်းသားဟန်ဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရင်းက နားထင်ကြောတွင် မြက်ခနဲဖြစ်ပြီး မျက်လုံးထဲမှ ‘ဝင်းခနဲ’ ဖြစ်သွားသဖြင့် အနီးရှိ ယိမ်းသမ မခင်ရီအား “အစ်ကိုမျက်လုံးထဲ ဘာဝင်

သွားသလဲကြည့်ပေးစမ်း” ဟုဆိုကာ ယာဘက်မျက်လုံးကို သူ့လက်ဖြင့်ဖြုတ်ပြရင်းက “မျက်လုံးထဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အဲဒီယာဘက်နားထင်က စူးတူးတူးဖြစ်နေတယ်” ဟု ဆိုပြန်၏။ မခင်ရီသည် ဦးတင်မောင်၏ မျက်လုံးကိုကြည့်ကာ “အစ်ကိုယာဘက်မျက်လုံးကနီ နေတယ်၊ သွေးခြည်ဥနေသလိုပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။ မျက်လုံးက သွေးခြည်မျှင်အနည်းငယ်သန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဟုတ်လှ။ လူရွှင်တော်များ ပြက်လုံးဆုံးသွား၍ မခင်ရီအား “အေး.....အေး” ဟု အဖြေပေးရင်း ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့သည်။

“မြန်ဇမ္ဗူဘောင်.....
မြန်ဇမ္ဗူဘောင်.....
အေးမယ့်အတိတ်ဆောင်

ကိုတင်မောင်၊

ကေသျှောင်ပယ်လျှော.....

အပြုသဘော.....

မွေးဖွားတာ.....” သီချင်းစာသား၏ ထိုနေရာ အရောက်တွင် ခါးတောင်းကျိုက်ရန်ဟန်ပြင်၍ ဦးခေါင်း ကိုငုံလိုက်ရာမှ မူးမိုက်သွားသဖြင့် ခါးလုံးကို လက်မှ လွှတ်လိုက်ပြီး နားသယ်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက် ဖြင့်ဖိကာ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်စဉ် မဟန်နိုင်ဘဲ ယိုင်ထိုး သွားတော့၏။ အနီးတွင်ရှိနေသော လူရွှင်တော် ဦး မောင်က စိမ်းက ဝင်၍ပေးမလိုက်ရသည်။ ဦးတင်မောင် သည် ဦးကျောက်စိမ်း၏ပန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်မို တွယ်ရင်း တံတွေးထွေးလိုဟန်ဖြင့် ဇာတ်ရုံဘေး ပုဏ္ဏားကွယ်ဆီသို့ လှမ်းသွားခဲ့၏။ ဦးကျောက်စိမ်းက တွဲ၍ပို့ပေးရသည်။ ဇာတ်ရုံပေါ်တွင် တံတွေးလှမ်း၍ ထွေးပြီး ပရိသတ်ဘက်သို့ပြန်လှည့်လာကာ ဦးကျောက် စိမ်းပန်းမှလက်ကို ဖြုတ်ချရင်း ဆိုလက်စသီချင်းကို ဆက်ဆိုပြန်သည်။

“သေချာစစ်ကြော.....”

အသံမှာ ပီသစွာထွက်မလာနိုင်တော့။ တိမ်၍ဝင် သွားပြီး ပရိသတ်ဘက်သို့ လက်အုပ်ချီကာ ပါးစပ်မှ “ဘုရား.....ဘုရား” ဟုဆို၍ ယိုင်လဲမည်ပြုစဉ် ဦး ကျောက်စိမ်းက ချက်ချင်းဝင် တွဲလိုက်ရသည်။ ကိုအောင် ငွေကလည်း အပြေးအလွှားလာ၍ တစ်ဖက်မှဝင်တွဲ လိုက်သည်။ အောင်သန်းတင်နှင့် မူမူတို့က ဘေးမှ ဖေးမ၍ လိုက်ပါသွားသည်။

ဇာတ်ဆရာသည် လက်အုပ်ချီလျက်နှင့်ပင် ကား ကြားထဲမှ မှန်တင်ခုံဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သား ကိုဆန်းဝင်းသည် ဖခင်၏အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း နောက် မှကပ်၍လိုက်ပါသွားသည်။ လူရွှင်တော်များက ပွဲကို ဆက်၍ထိန်းရန် တာဝန်ရှိသည့်အလျောက် ပွဲကိုဆက် ၍ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ပြက်လုံးများထုတ်ကာ ပရိသတ်

ကို ဖျော်ဖြေပေးနေသည်။ ပရိသတ်များကား ‘တဟား ဟား’ နှင့် သဘောကျ၍ရယ်မောနေကြဆဲ။ ဇာတ်ဆရာ သည် မှန်တင်ခုံရှေ့အရောက်တွင် လက်အုပ်ချီလျက် အရပ်ကြိုးပြတ် ခူးထောက်လျက် ပုံလျက်သား လဲကျ သွားရှာသည်။

အောင်ငွေသည် သူ့ဇာတ်ဆရာကို ပန်းမှဆွဲထူ ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် မှေးထားလိုက်သည်။ ယိမ်းသမ အချို့နှင့် အောင်သန်းတင်၊ မူမူတို့က ယင်ခတ်သူ ခတ်၊ နင်းသူနင်း၊ နှိပ်သူနှိပ် လုပ်ပေးနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်ဆန်းဝင်းက ဖခင်၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ကျိတ်၍ငိုနေသည်။

ဇာတ်ခုံရှေ့မှ လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးတို့သည် ရှည်လျားပြီး အိုင်၍နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် အောင်သန်း တင်က မောင်ဆန်းဝင်းနားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြော လိုက်သည်။

“ဆန်းဆန်း တစ်ပုဒ် လောက်ဆိုပြီးကလိုက်ဦး”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မကချင်ဘူး”

“မင်းက အစကလေး ဆိုပေးလိုက်၊ ကောင်မလေး တွေက လိုက်ဆိုပါစေ”

ကို ဆန်းဝင်းသည် ဖခင်နားမှ မသွားချင်သွားချင် နှင့် ဇာတ်ခုံရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး မျက်ရည်ကိုသိမ်းကာ မပူရုပ် ဆောင်ကာ သီချင်းဆိုနေရာ တော့သည်။

“တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့... ကျွန်တော့်ဖေဖေလိုသာ... အနုပညာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ တာ.....မောင်ဆန်းဝင်းဝါသနာပါ.....ပညာအမွေ ကို.....ဆည်းပူးစောင့်ထိန်းမှာ.....”

ဦးတင်မောင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းအံ့ဆဲဆဲ တွင် ကြားရသော သား၏သီချင်းသံမှာ ဖခင်အားပေး သော ကတိအဖြစ် ဖခင်ဖြစ်သူက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင် မည်သာဖြစ်သည်။ မူမူသည် သူ့ဇာတ်ဆရာ၏ ခေါင်း ပေါင်းကို ယိမ်းသမများအကူအညီဖြင့် အသာဆွဲချွတ် သည်။ ချွတ်၍မရကြ။ သေအံ့မှူးမှူးဝေဒနာခံစားနေရ သော ဇာတ်ဆရာသည် သူ့လက်ဖြင့်ပင် သူ၏ခေါင်း

ပေါင်းကို ပုံစံမပျက် အသာချွတ်၍ ဇာတ်သမားလက် သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ငါ၏ဥသျှောင်ကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းကြလော့” ဟု မှာကြားခဲ့ဟန်တကား။

ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ အမွန်အမြတ်ဥသျှောင် ကား ရွှေမန်းသဘင် အဖွဲ့ကြီးတည်း။

သူချစ်သော ပြည် သူများ၊ သူချစ်သော ဇနီး၊ သားသမီးများကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ရတ် တရက် အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရဖြစ်အောင် သရက်ခရိုင်၊ လက်ပံ ရွာ၊ မဟာဇေယျဇာတ် ရုံဇာတ်စင်တွင် ကပြရင်း ရှိရင်းစွဲ သွေးတိုးနှလုံး ရောဂါဖြင့် သူ၏ အိပ် ခန်းဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဦးနှစ်ကြိမ်ချပြီး ကွယ် လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘုရားတကာ၊ ကျောင်းတကာ၊ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင် မောင်၊ သဘင်ဥသျှောင် ရွှေမန်းတင်မောင် ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း မဂ္ဂဇင်းဝိုင်းတော်သားများနှင့်အတူ စာရေး သူက သဘင်ဖခင် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေဟု ဆုမွန် ကောင်းတောင်းရင်း အလွမ်းမပြေသေးပါဘူး ဦးတင်မောင်ဟုသာ။ ။

ရွှေမန်းထွန်းထွန်း

www.burmeseclassic.com

ငါးရက်သာ ချစ်သူနဲ့အတူနေခွင့်ရသွားသူ မိန်းကလေးရဲ့ ဖြစ်ရပ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မစ်ချီဂန်ပြည်နယ်တွင် “ကေတီ” အမည်ရှိ ကောလိပ်ကျောင်းသူ လေးတစ်ဦးသည် ပြင်းထန်သော ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရသူဖြစ်သည်။ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသော်လည်း ကျောင်းမှအနားယူရန် စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘဲ သူမ၏ချစ်သူ ကျောင်းနေဖက် ‘နစ် ဝတ်ဝင်း’နှင့် လက်တွဲမြဲလက်တွဲခဲ့သည်။

ဆေးစစ်ချက်ရလဒ်အရ ကေတီသည် အသက်ရှင်ရန် အချိန်သိပ်မကျန်တော့ပေ။ သူမ၏ချစ် သူကလည်း သူမအတွက် သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပေးဆပ်ရန် အသင့်ရှိနေသူဖြစ်၍ သူတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပခဲ့သည်။

နှစ်ပက်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ကေတီ၏ နှစ်ရှည်လများ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြ သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ငါးရက် အကြာတွင် သူမ၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို ကျင်းပခဲ့ရသည်။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကေတီမှာ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: World News; 6.6.2013

2013
AUGUST ၆၃

www.burmeseclassic.com

Slayers ဂီတအဖွဲ့မှ ဂစ်တာသမား ပင့်ကူအကိုက်ခံရလို့ သေဆုံးခဲ့မှု

အမေရိကန် Metal ဂီတအဖွဲ့ တစ်ခုဖြစ်သော Slayers မှ ဂီတ သမား ဂျက်စ်ဟန်နီမန်းသည် ပင့်ကူကိုက်ခံရသည့် အဆိပ်ပျံ့နှံ့မှုကြောင့် သေဆုံးသွားကြောင်း သိရသည်။

ဟန်နီမန်းသည် ပင့်ကူကိုက်ခဲ့သည့် အဆိပ်သင့်ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကာ အဆောတလျှင် ဆေးဝါးကုသမှု မခံယူခဲ့သောကြောင့် ထိုဒဏ်ရာမှ ဆိုးရွားသော နောက်ဆက်တွဲ ဝေဒနာများကြောင့် လက်မောင်းတစ်ဖက်လုံး ဆုံးရှုံးလုနီးပါး အခြေအနေထိ ကြုံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းသက်သာလာကာစဖြစ်နေချိန်မှာပင်

သေ ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်နီမန်း သေဆုံးချိန်တွင် အသက် (၄၉)နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူများ၏ ပြောပြချက်အရ အသည်းပျက်စီး ရပ်ဆိုင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖေမန်

Ref: International News

5.6.2013

ငါးနှစ်သမီးကို အမှိုက်ပုံးထဲက အစားခိုင်းတဲ့ ဆရာမကို အရေးယူခဲ့မှု

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် မူကြိုကျောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်လာသော အသက် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးဖြစ်သူ တဲရစ်က မိခင်ကို ပြန်လည်ပြောပြရာ၌ ဆရာမက အမှိုက်ပုံးထဲမှ အစားအစာများကို ကောက်စားခိုင်းခဲ့သည်ဟု တိုင်ကြားခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူက ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး ဤသို့အရှက်ရစေသည့် အပြုအမူမျိုးကို ကျူးလွန်သည့် ဆရာမအား အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားခဲ့သည်။ မိမိ၏

သမီးဖြစ်သူသည် ပေါင်မုန့်မကြိုက်သဖြင့် မစားဘဲ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာမက သမီးဖြစ်သူအား အမှိုက်ပုံးကိုဆွဲယူလာပြီး ပုံးထဲမှပေါင်မုန့်ကို ပြန်ကောက်စားခိုင်းကြောင်း၊ ကျောင်းသားများအရှေ့တွင် ဤသို့အရှက်ရစေသည့် အပြုအမူကို လုပ်ခိုင်းခြင်းကြောင့် အရေးယူပေးပါရန် မိခင်က တိုင်ကြားခဲ့သည်။

အစပထမတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ကျောင်းသို့ ပထမဦးဆုံးရောက်

ရှိလာကာ ကျောင်းအာဏာပိုင်များကို အရေးယူပေးပါရန် တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း ဆရာမက မိဘများကို မတောင်းပန်နိုင်ကြောင်း မချေမငံ ပြောကြားခဲ့သည့်အတွက် ရဲစခန်းသို့ လာရောက်တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News

-20-6-13

တရုတ်ပွဲတော်တစ်ခုအတွက် သူတောင်းစားတို့ကို

ကျောင်းအိမ်သွင်းထားခဲ့ရမှု

တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း၊ Jiangxi ပြည်နယ်၊ Nanchang မြို့တွင်ကျင်းပသည့် ယဉ်ကျေးမှုပွဲတော်တစ်ခုလုပ်တိုင်း သူတောင်းစားနှင့် အိမ်ခြေရာခြေမဲ့များ အများအပြားလာရောက်၍ တောင်းစားလေ့ရှိကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လာရောက်မှုကြောင့် ယခုနှစ်၏ အထူးခြားဆုံးလုပ်ဆောင်ချက်မှာ လှောင်အိမ်သွင်းထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် နှင့် မလိုလားအပ်သော လုံခြုံရေး

ပြဿနာများ မဖြစ်ပေါ်လာစေရန် သူတောင်းစားများကို လှောင်အိမ်တန်းများတွင် ထည့်သွင်းထားပြီး ၎င်းတို့တောင်းစားသည့် ခွက်များကို အပြင်သို့ထုတ်ပေးထားကြ၏။

ခရီးသွားများအတွက် ရည်ရွယ်၍ ပြုလုပ်ဖန်တီးထားသော်လည်း ကြည့်ရသည်မှာ အရပ်ဆိုးသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သလို ထူးဆန်းမှုလည်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ပွဲတော်သို့ရောက်လာသည့် သူတောင်းစားများသည် သူတောင်းစားဖြစ်ကြောင်း သက်သေ

အထောက်အထားပြသပြီး လှောင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်သည်။ စားသောက်ရန် ထောက်ပံ့ပေးပြီး အိပ်ရန်အတွက် အဆင်ပြေသလို စီစဉ်ပေးကြောင်း သိရသည်။

သူတောင်းစားပပျောက်ရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာထိန်းသိမ်းရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်မှုဟု သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: International News

-11-6-13

ရုပ်ရှင်ချောမောလွန်းတဲ့ ဒူဘိုင်းနိုင်ငံသား ဒါရူပညာရှင်တစ်ဦးဟာ

တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရမှု

ဆော်ဒီအာရေဗျအစိုးရသည် ဒူဘိုင်းနိုင်ငံသား ဖက်ရှင်၊ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်နှင့် ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ Omar Al Gala အား ရုပ်ရှင်အလွန်ချောမောနေသည့်အတွက် သူ့ကို နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြောင်း သိရသည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ဆော်ဒီအမျိုးသမီးများသည် အဆိုပါအမျိုးသားအား တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေသည့်အတွက် သူတို့နိုင်ငံက ချမှတ်ထားသော လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းဥပဒေများကို ချိုးဖောက်မည်ကို စိုးသောကြောင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့အရာရှိများက နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံတွင် အမျိုးသမီးများသည် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းမဟုတ်သည့် သူစိမ်းယောက်ျားများနှင့် စကားပြောဆိုခြင်းကို တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားပြီး အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့လျှင် ကြိမ်ဒဏ်မှ သေဒဏ်အထိ အပြစ်ပေးခံရမည်

ဟု ဥပဒေထုတ်ပြန်ထားကြောင်း သိရသည်။

ထိုဥပဒေများကြောင့် ရုပ်ရှင်ချောမောသူ အမျိုးသားနှင့် တွေ့ဆုံလျှင် အမျိုးသမီးများဘက်မှ ဥပဒေကို ဂရုမပြုတော့ဘဲ ချိုး

ဖောက်နိုင်သဖြင့် အမျိုးသမီးအများစုအတွက် ရုပ်ရှင်ချောမောသူ အမျိုးသားကို တိုင်းပြည်မှ နယ်နှင်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ **ဆောင်းဟေမန်**

Ref: International News

မော်ဒယ်လ်ဖြစ်ချင်သူများ သတိထားရမည့် အန္တရာယ်

အသက် (၂၃) နှစ်အရွယ်ရှိ အချိန်ပိုင်းမော်ဒယ်လ် Winnie Ong ဆိုသူ အမျိုးသမီးသည် မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းအား ဗလာကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့ရာ နောက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်ပုံဆရာမှ ခြိမ်းခြောက်စာပို့ခြင်းခံရသည့်ဖြစ်ရပ် မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က အသက် (၃၇)နှစ်အရွယ်ရှိ အလွတ်တမ်းဓာတ်ပုံဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး သူမအား အတွင်းခံဝတ်စုံနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ပြီး ဟိုတယ်တစ်ခု၏ အခန်းတွင်း၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် အဖိုးအခအဖြစ် ရင်းဂစ် ၆၀၀ နှင့် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာက သူမ၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဗလာချွတ်ပြရန် မတော်မတရား တောင်းဆိုခဲ့သောကြောင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ရန်ပြောသောအခါ သူမက ငြင်းဆိုပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်ပုံ

ဆရာက သူမ၏ ဝတ်လစ်စလစ်ပုံများ မပို့လျှင် ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာပုံများကို အင်တာနက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

ထိုခြိမ်းခြောက်မှုများကို သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် အချိန်ပိုင်းမော်

ဒယ်လ်လုပ်နေသော သူမသည် ရဲစခန်းသို့ တိုင်တန်းခဲ့ရာမှ ခြိမ်းခြောက်မှုလည်း ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ဆောင်းဖော်မန်

Ref: Daily News

-7/6/2013

အိန္ဒိယ ဘောလီးဝုဒ်မင်းသမီးမှာ အလှကြောင့်မဟုတ်ဘဲ စကားကြောင့် ဂုဏ်စက်စွာအသတ်ခံခဲ့ရမှု

အသက် ၂၆ နှစ်သာရှိသေးသည့် အိန္ဒိယ ဘောလီးဝုဒ် မင်းသမီး Meenakshi Tharpan သည် အလွန်ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားကာ ထိုသို့လှပချောမောမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ရက်ရက်စက်စက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

သူမ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေစဉ် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင် နှင့် ဇာတ်ပို့ သရုပ်ဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် Amit Jaiswal နှင့် Preeti Swinတို့မှာ အပြင်တွင် သမီးရည်းစား များဖြစ် ကြသည်ဆို၏။

Tharpan မင်းသမီးက ထိုသမီးရည်းစားစုံတွဲ နှစ်ဦးနှင့် အတွဲများပြီး သူမတွင် ဥစ္စာနေ အိန္ဒိယ ရူပီး ၁ ဒသမ ရွသန်း ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြွားဝါမိ လေသည်။

ထိုသို့သော ကြွားဝါမှုကို ယုံကြည်ခဲ့သည့် Amit တို့နှစ်ဦးက Tharpan ကို ပြန်ပေးဆွဲကာ ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် ဖမ်းဆီးထားပြီး နယ်စပ်တွင်နေသည့် Tharpan ၏ မိခင်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ ရူပီး ၆ သောင်း တောင်းခံခဲ့လေသည်။

ရူပီး ၆သောင်းရရှိပြီးသော်လည်း မကျေနပ် နိုင်သေးသည့် ထို စုံတွဲသည် Tharpan အား ခေါင်း ဖြတ်သတ်ခဲ့ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အား ရေတိုင်ကီတွင် ပစ်ထားခဲ့၏။ ဦးခေါင်းကို စီးနင်းသွားလာသော ဘတ်စ် ကားပေါ်မှ လှမ်းပစ်ခဲ့သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့က လူသတ်မှုကျူး လွန်ခဲ့သူ တရားခံများ ကို Tharpan ၏ Sim Card မှတစ်ဆင့် ရှာဖွေ တွေ့ရှိ ဖမ်းမိခဲ့လေသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref. International Crime News

28.6.2013

www.burmeseclassic.com

ဒုဂဲဟုၤကြီးဝင်းစိုး (ဗုဒ္ဓံ)

အထိန်ပုံကျော

အထိန်းမဲ့ဒေါသ

ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ဖြစ်)

ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်း-
မြစ်ကြီးနားကားလမ်းပေါ်ရှိ ဝါးရုံ
ကုန်းရွာလေးမှာ နံနက်ခင်းနေ့ခြည်
မထွက်ခင် နင်းမှုန်များကြား၌ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

ရွာနေသူများမှာ အများ
အားဖြင့် လယ်ယာ
လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်
ကြပြီး တစ်နေ့ကုန်
အလုပ်နှင့်လက်နှင့်
မပြတ်လုပ်ကြသူများ
ဖြစ်၍ အိပ်စက်
အနားယူသည့်အခါ
၌လည်း အပြည့်အဝ
အနားယူလေ့ရှိကြပါသည်။ နံနက်
၆ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
နင်းမကွဲသေးသဖြင့် မြစ်ကြီးနား-
မိုးညှင်းဘက်သွားသည့် ခရီးသည်
တင်ကားများလည်း ထွက်ခွာမလာ

သေးသည့် အချိန်ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် ရွာမြောက်ဘက်ဖျား
ဆီမှ တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးဟောင်သံ
သဲ့သဲ့ကြားရပါသည်။ အိမ်ခြေက
လည်း ၈၀ခန့်ရှိပြီး ရွာသူရွာသား
အချင်းချင်း တစ်ယောက်

များကတော့ အိမ်ဈေးဆိုင်လေးများ
ဖွင့်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ
ပါသည်။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို
ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အသံတစ်ခုက
နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် ဖြိုခွင်းလိုက်
သည်။

“ရွာမြောက်ဘက်က ချောင်း
ရိုးမှာ လူခေါင်းပြတ်ကြီးတွေ
တယ်ဗျို့။”

ထိုသို့ ရွာလယ်
လမ်းအတိုင်း အော်
ပြီး ပြေးသွား
သည့် လူ
ငယ် အသံ
ကြောင့်
အိမ်များတွင်
အိပ် ဖျော်
နေသော
လူများ နိုး
လာကြပြီး
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်.....

BURMESE CLASSIC

အကြောင်း တစ်ယောက်သိ
နေကြသည့် အိမ်ထောင်စုများ
စုဝေးနေသည့် နေရာလည်းဖြစ်ပါ
သည်။ အချို့ လယ်ယာမလုပ်သူ

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ ဘယ်သူခေါင်းပြတ်လဲ” စသည်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေးသံများပေါ်လာပြီး ထိုလူငယ်အော်သွားသည် ရွာမြောက်ဘက် ချောင်းရိုးဆီသို့ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစက အမြန်သွားနေကြပြီဖြစ်သည်။ တချို့လည်း မျက်နှာကပျာကယာသစ်ပြီး လူများသွားရာနောက်သို့ လိုက်နေကြသည်။ တစ်စတစ်စ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြားကြောင့် ရွာမြောက်ဘက်ကိုက် ၃၀၀ ခန့်အကွာ ရွာချောင်းရိုးကမ်းပါးတွင် လူများအုံ့လျက်ရှိနေသည်။ ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာနှင့် ပြောဆိုနေသည့်အသံများကလည်း ဆူညံနေသည်။ ထိုအချိန် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်မိုင်ရောက်လာပြီး လူအုပ်ထဲတိုးဝင်၍ ချောင်းရိုးထဲရှိခေါင်းပြတ်အား ကြည့်ရှုရာ.....

“ဦးသိန်းမောင်သား မြင့်နွယ်ပဲ၊ ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်လုံးရှိဦးမယ်၊ ဝိုင်းရှာကြဦးဟေ့၊ ခေါင်းပြတ်က ရေစီးနဲ့ မျောလာတာဆိုတော့ အထက်ဘက်မှာရှိနိုင်တယ်”

လူအုပ်စုထဲမှ လူတချို့လည်း ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်မိုင်နှင့်အတူ ချောင်းရိုးအထက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အရောက်တွင် ချောင်းရိုး၏အရှေ့ဘက် ကွင်းပြင်၌ တုံးလုံး

လဲလျက် တစောင်းအနေအထားဖြင့် မြင့်နွယ်၏ကိုယ်လုံးအား တွေ့ရသည်။ ဦးဇော်မိုင်က

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ တို့ရွာမှာ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ရက်စက်ဆိုးရွားလိုက်တာ၊ ကောင်လေးက ဒီနှစ်မှ တက္ကသိုလ်တက်တာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

မကြာမီ သေဆုံးသူ မြင့်နွယ်၏ဖခင် ဦးသိန်းမောင်လည်းအပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး.....

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးရယ် ကျွန်တော့်သားလေးဟာ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူးဗျာ၊ လိမ္မာပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာမထ

ခင်မှာပဲ ကျွဲနွားတွေ စားကျက်ကို လွှတ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ နှင်းတောင်မကွဲသေးဘူး၊ အခုလိုခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး သတ်လိုက်တာတော့ မယုံကြည်နိုင်အောင်ပါပဲ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးရယ်၊ သူ့အမေလည်း သတင်းကြားပြီး တက်နေလို့ မနည်းပြုစုနေရတယ်”

ထိုသို့ ငိုသံပါနှင့် ပြောဆိုနေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်မိုင်ကတော့.....

“စိတ်အေးအေးထားပါ ကိုသိန်းမောင်၊ သတ်တဲ့လူကိုရအောင် ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ အခုလုပ်ရမှာက ပင်းဘောရဲစခန်းကို အမြန်သွားပြီး အကြောင်းကြားရမယ်၊ အလောင်းကိုတော့ နေရပ္တမပျက်အောင် ဒီအတိုင်းထားရမယ်၊ လူတွေကိုလည်း အဝေးကပဲ ကြည့်ခိုင်းတာကောင်းမယ်”

ထို့နောက် ဦးဇော်မိုင်က ကျေးရွာဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညာဏ်ဝင်းအား ပင်းဘောရဲစခန်းသို့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် အမြန်သွားရောက် အကြောင်းကြားရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်မိုင်မှာ အတွေးပေါင်းများစွာ နှင့်ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားလျက်ရှိနေသည်။ သူတို့ရွာတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်

မြန်မာ့အသံ
ရုပ်ရှင်
သစ်ရုံရုံရုံရုံရုံ
တော်ရုံရုံရုံရုံရုံ
အခုရုပ်ရှင်
ပင်းဘောရဲစခန်း
အမြန်သွားပြီး
အကြောင်းကြားရမယ်
အထက်ဘက်မှာ
ရောက်နိုင်တယ်.....

www.burmeseclassic.com

ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမှာ သူ့တာဝန်ယူ စဉ်ကာလအတွင်း အလွန်နည်းပါး ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက် စက် သတ်ဖြတ်ရလောက်သည့် အကြောင်းတရားမရှိ ဟုလည်း ယူဆထားပါသည်။

ယခုတော့ ရက်စက်သတ် ဖြတ်မှုက ဖြစ်သွားပြီ။ ကျေးရွာ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်နေသည့် အလျောက် သတ်ဖြတ် မှုအား မပေါ်ပေါ်အောင် စုံစမ်းရမည်ဟု စိတ်ထဲက ဝိုင်း ဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့တာဝန် ယူသည့် သက် တမ်းတစ်လျှောက် ကျေးရွာအတွင်း စကားများသည် မှုခင်းများကိုသာ ဖြေ ရှင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ဖြေရှင်း ပေး မှုကိုလည်း ကျေးရွာသူ/ရွာ သားများက ကျေနပ်စွာ ခံယူသွား ကြသည်။ ယခုလောက် ကြီးကျယ် ရက်စက်သော သတ်ဖြတ်မှုမျိုး တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ဖူး၍လည်း သူ၏ ရွာတွင် လူတစ်ဦးအား ရက်စက် စွာသတ်ရသည့်လူရှိနေပြီလားဟု စိုးရွံ့တွေးတောနေမိတော့သည်။

သေဆုံးသူ မောင်မြင့် နွယ်မှာ ယခုမှ လူပျိုပေါက် အရွယ်ကောင်း

လေးဖြစ်မှ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ရွာထဲတွင်လည်း ချစ်သူ ရည်းစားထားသည်ဟု လည်း မကြားမိ။

မိဘ၏အုပ်ထိန်းမှုအောက် တွင် ရိုးသားစွာ သွားလာနေထိုင် သူဖြစ်နေသည်။ ယခုနှစ်မှ ဖြစ်

သည်။

ရွာရှိလူများကလည်း မိမိတို့ ရွာတွင် တစ်ခါဘူးမျှ ဤကဲ့သို့ သော အဖြစ်ဆိုးမျိုး မဖြစ်ဘူး သဖြင့် ရွာလုံးကျွတ်နီးပါးမျှ မောင် မြင့်နွယ်၏အလောင်းတွေ့

သည့် နေရာများကို ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် မဝတမ်း ကြည့်ရှု နေကြ၍ အနီး အနားသို့ ကပ်မသွား ကြရန် သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများနှင့် ထိန်း သိမ်းနေရသည်။

ထိုသို့ လူအုပ်စုကြီး ကြည့်နေချိန်တွင် ရဲတွေ့လာ ပြီဟုပြောသံကြောင့် ကြည့် လိုက်ရာ ရွာမြောက် ဘက်အစပ် တွင် ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးဦးလာနေသည်ကို ဦးဖော်မိုင်က လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

ဦးဖော်မိုင်လည်း ရိုးချောင်း အတွင်းရှိ မောင်မြင့်နွယ်အလောင်း တွေ့သည့်နေရာသို့ အမြန်သွားပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား စောင့်နေပါ သည်။ မကြာမီ ပင်းဘောရဲစခန်း များ ရဲအုပ် အောင်သန်း (ယခု ဒု ရဲမှူး၊ ဖားကန်)နှင့် နယ်ထိန်း

ကြီးနားတက္ကသိုလ်တက်ရသည်ဟု သိရ၍ ရွာ၏ပညာတတ်တစ်ဦး ဆုံး ရုံးခဲ့ရသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။ ဦး ဖော်မိုင် စဉ်းစားသည့်အခါတိုင်း မောင်မြင့်နွယ်၏ ကောင်းသတင်း ကသာ စိုးမိုးနေ၍ ဘယ်လိုလူမျိုး ကများ ဒီလောက်ထိ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ရသနည်းဟူသောမေး ခွန်းက ဦးဖော်မိုင်အား ထပ်ခါထပ် ခါ မေးနေသလောက်ရှိနေပါတော့

ရဲအုပ် မင်းစိုးအောင် (ယခုရဲအုပ်၊ ပူတာအိုခရိုင်)နှင့် အခြားတစ်ဖွဲ့ဝင် သုံးဦးတို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဦးဇော်မိုင်က.....

“ဗိုလ်ကြီးရေ ကျွန်တော့်ရွာ မှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါ မှမဖြစ်ဖူးတဲ့ ရက်စက်မှုကြီးတော့ ဖြစ်သွားပြီဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့လည်း ကြီးစားပြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါဦးဗျာ”

ထိုသို့ ခရီးရောက်မဆိုက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်လာရင်တော့ ပေါ်ပေါက် အောင် စုံစမ်းရမယ့်တာဝန်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မွေးရာပါတာဝန်ပဲ လေ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးတို့လည်း မသင်္ကာရရှိတဲ့သတင်းလေးတွေစု

ဆောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောကြ ပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲမှာ အနည်းအကျဉ်းတော့ စုံစမ်းခဲ့ပါ သေးတယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန် တော်တို့ကလည်း ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့ပူး ပေါင်းပြီး ဖော်ထုတ်ကြမှာပါ”

“ကျွန်တော် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးနဲ့ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကို အကြောင်းကြားထားပါတယ်၊ သူ တို့လည်း ရောက်လာကြပါလိမ့် မယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော် ရဲ လုပ်ငန်းလေးတွေ လုပ်လိုက်ပါရစေ ဦး”

ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင် သန်းက ရိုးချောင်းအတွင်းဆင်းပြီး

ကျောက်တုံးငယ်ဘေးနားတွင် မေး တင်နေသော မောင်မြင့်နွယ်၏ဦး ခေါင်းအား စစ်ဆေးနေပါသည်။ လည်ပင်းဒဏ်ရာတွင် ဓားဖြင့် လေးချက်ခန့် တိတိကျကျ ဖြတ် ပိုင်းထားသည့်ဒဏ်ရာများ တွေ့ ရှိရသည်။ ဒဏ်ရာအနေအထား အရ လဲသွားသည့်အခါမှ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူသည် ခေါင်းအား ခုတ် ဖြတ်ထားသည့်သဘော တွေ့ရှိရ သည်။ ခေါင်းပြတ်တွေ့သည့်နေ ရာသည် အခင်းဖြစ်နေရာ မဖြစ် နိုင်ပါ။

ခေါင်းပြတ်သည် ချောင်းရိုး ရေစီးနှင့် မျောလာပြီး ကျောက် တုံးနှင့်ခံနေ၍ တင်နေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်သွား ကြည့်ပါသည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာတွင် ချောင်းရိုး၏အရှေ့ ဘက်ကမ်း ၂၅ ပေခန့်အကွာတွင် မောင်မြင့်နွယ်၏ ခေါင်းမပါကိုယ် လုံးအား ဘေးစောင်းအနေအထား ဖြင့် လဲနေသည်ကို တွေ့ပါသည်။ မောင်မြင့်နွယ်၏ ခြေသလုံးဖနောင့် များတွင်လည်း ပြတ်ရှုဒဏ်ရာများ တွေ့ရှိရပါသည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်း က မောင်မြင့်နွယ်အလောင်းနှင့် ၂၅ ပေခန့်အကွာ ရိုးချောင်းကမ်း စပ်အား စစ်ဆေးရာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်သည့်ခြေရာများ တွေ့ရပြီး

BURMESE CLASSIC .COM

www.burmeseclassic.com

ခြေရာများဘေး ပေါက်နေသည့် မြက်ပင်အချို့၌လည်း သွေးစများကို ထပ်မံတွေ့ရှိရသည်။

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းသည် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်အား အခင်းဖြစ်မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများအား စေ့စပ်သေချာစွာ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ရိုက်ခိုင်းသည်။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် မင်းစိုးအောင်ကလည်း ချောင်းရိုးအတွင်းဆင်းပြီး စခန်းမှူးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံများရိုက်နေသည်။

ခြေရာများစစ်ဆေးရာ မတူညီသော ခြေရာနှစ်စုံခန့်တွေ့ရှိရသဖြင့် ချောင်းရိုးထဲမှာပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတ်ပုတ်ကြတာလားဟု သံသယဖြစ်နေသည်။ စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းကလည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာ မြေပုံကြမ်းအား ရေးဆွဲမှတ်တမ်းတင်နေသည်။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ကျွန်တော့်အထင်တော့ မောင်မြင့်နွယ်ဟာ ကမ်းပေါ်ပြေးအတက်မှာ နောက်ကနေ ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်ခံရတယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီး ဓားကလည်း တော်တော်ထက်ပုံရတယ်ဗျာ၊ ဖနောင့်၊ ခြေသလုံးတွေမှာ ဓားဒဏ်ရာတွေချည်းပဲ၊ သူနဲ့ရန်ငြိုးရန်စရှိသူ၊ ဒါမှမဟုတ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့က မောင်မြင့်နွယ်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စရပ်တွေ ရှင်းပေးဘူး

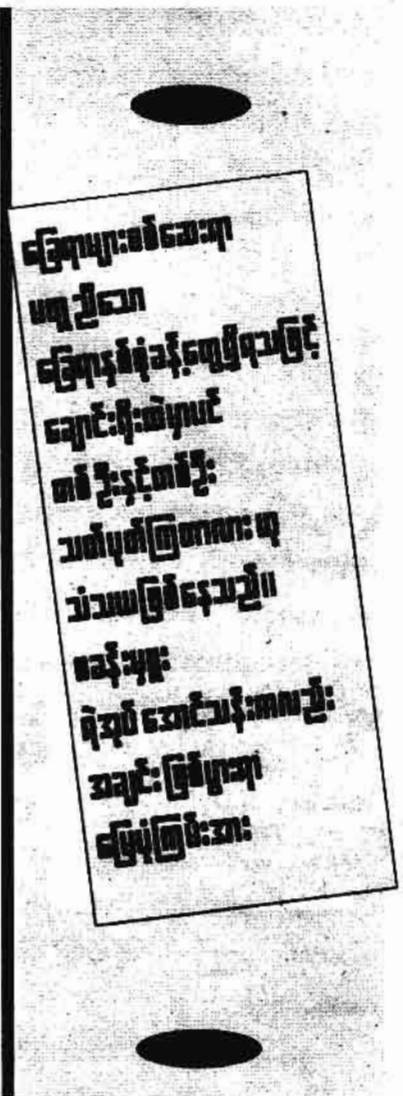
သလား”
“အဲဒါ ကျွန်တော် စဉ်းစားရကျပ်နေတာပေါ့၊ ဒီကောင်လေးက ရွာမှာ အင်မတန်ရိုးအေးတဲ့သူပါဗျာ၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနှစ်မှ မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ် တက်တာပါဗျာ”

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ကြည့်ရှုပြီး.....

“ဒီအနီးအနားမှာ လယ်ယာ တဲတွေမရှိဘူးလား အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး”

“ဒီအနားတစ်ဝိုက်တော့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာအထွက်မှာတော့ ပုဂ္ဂလိကရေအားလျှပ်စစ်ပေးတဲ့တော့ရှိတယ်၊ သူ့နေရာက မြင်နိုင်၊ မမြင်နိုင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အဲဒီတဲမှာတော့ လူအမြဲရှိနိုင်တယ်၊ စုံစမ်းကြည့်ကြတာပေါ့”

ရဲစခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းနှင့် ဦးဇော်မိုင်တို့ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိနိုင်သောသတင်းများ စုဆောင်းနေစဉ်ပင် ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် မိုးညှင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီး ဝင်းဦးနှင့် မိုးကောင်းမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူး၊ ခင်မောင်ဇော်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာသည်ဟု သိရှိရသဖြင့် စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းက ရွာထိပ်သို့အမြန်သွားကြပြီး အခင်း

ခြေရာများစစ်ဆေးရာ မတူညီသော ခြေရာနှစ်စုံခန့်တွေ့ရှိရသဖြင့် ချောင်းရိုးထဲမှာပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတ်ပုတ်ကြတာလားဟု သံသယဖြစ်နေသည်။
ခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အောင်သန်းကလည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာ မြေပုံကြမ်းအား ရေးဆွဲမှတ်တမ်းတင်နေသည်။

ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ခေါင်းပြတ်တွေ့သည့်နေရာ၊ ခေါင်းမပါ ကိုယ်လုံးတွေ့သည့်နေရာများကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်.....

“ကဲ...မြို့နယ်မှူးနဲ့စခန်းမှူး၊ ကျုပ်တို့ ဒီချောင်းရဲအနောက်ဘက်

မှာရှိတဲ့ တောစပ်ထဲ ဝင်ကြည့်ကြ
ရအောင်ဗျာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးက
ကျုပ်တို့ကိုလမ်းပြပေးဗျာ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ပြောပြ
ချက်အရ ထိုတောစပ်အလွန်တွင်
ရွာစားကျက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား
သောနေရာရှိကြောင်း၊ ရွာရှိ ကျွဲ၊
ခွားများကို နံနက်စောစောတွင်
စားကျက်ဘက်သို့ လွှတ်ကျောင်း
လေ့ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ယခုသေဆုံးသူ မောင်မြင့်
နွယ်မှာ ယခုနေ့နံနက်စောစောတွင်
အိမ်မှ ကျွဲ၊ ခွားများကိုမောင်း၍
စားကျက်ဘက်သို့ လွှတ်ခဲ့သည်ကို
ရွာထဲမှ သံတင်းရရှိခဲ့သဖြင့် ခရိုင်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အဖွဲ့က စားကျက်
မြေဘက် ထူးခြားမှု ရှိ/မရှိ စစ်
ဆေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာချောင်းရိုးစပ်မှ အနောက်
ဘက်ရှိ လေးဖာလုံခန့်အကွာ တော
စပ်သို့ရောက်ရှိပြီး စစ်ဆေးရာ စား
ကျက်ဘက်သို့ ကျွဲ၊ ခွားများမောင်း
သည့် လှည်းလမ်းသဖွယ် လမ်း
ကြမ်းကို တွေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းလမ်း
ဘေးတွင် ခြံစည်းရိုးကာထားသော
လယ်ကွက်များတွေ့ရပြီး စပါးစိုက်
ပျိုးထားမှုတွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းလယ်
ကွက်များထဲတွင် တဲငယ်တစ်လုံး

တွေ့ရှိသဖြင့် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်
အဖွဲ့က ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီး ဝင်
ရောက်ကြည့်ရှုရာ တဲငယ်တွင်
မည်သူမှ မတွေ့ရှိပါ။ လယ်စောင့်
တဲသဘော တွေ့ရှိရပြီး တဲပေါ်တွင်
ဖြာထားလက်စနီးများ တွေ့ရှိရ
သဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်မိုင်
အား မေးမြန်းရာ.....

“ဒီလယ်တဲက ဦးထွန်းဝတ်
ပါ။ အသက် ၇၀ နီးပါးရှိပါပြီ အခု
စပါးစိုက်ထားတဲ့လယ်က သူ့လယ်
ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဒီတဲမှာ

**ကျောင်းချိတ်ပွ
အနောက်ဘက်
လေးဖာလုံခန့်အကွာ
တောစပ်သို့ရောက်ရှိပြီး
စစ်ဆေးရာ
ကျွဲ၊ ခွားများမောင်းသည့်
လှည်းလမ်းသဖွယ်
လမ်းကြမ်းကို
တွေ့ရှိပါသည်။
၎င်းလယ်ကွက်များထဲတွင်
တဲငယ်တစ်လုံး**

လာနေတယ်လို့ သိရတယ်။ သူက
အသက်ကြီးပေမယ့် စိတ်နည်းနည်း
တိုတတ်ပြီး ဒေါသထွက်တာမြန်
တယ်။ ရွာထဲကလူတွေကတော့
သူ့ကိုကြောက်ကြံတယ်။ ရွာမှာ
တော့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဖူးပါ
ဘူး။ အသက်ကြီးပေမယ့် သန်
တုန်းမြန်တုန်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ
အပြောဆိုးတာပဲရှိတယ်”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အဖွဲ့က
တဲပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် စစ်ဆေး
ပြီး ရွာဘက်သို့ပြန်လာကြသည်။
ရွာထိပ်ရှိ ရေအားလျှပ်စစ်ပေးသည့်
တဲသို့ ရောက်ရှိပြီး စုံစမ်းရာ
အခင်းဖြစ်သည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်
နင်းများထူထပ်စွာကျနေကြောင်း၊
နင်းမကွဲမီအချိန်တွင် ဦးထွန်းဝ
တစ်ဦးတည်း ၎င်းလယ်တဲဘက်သို့
သွားသည်ကို နင်းမှုန်များကြား ဝိုး
တဝါးမြင်လိုက်မိကြောင်း စုံစမ်းသိ
ရှိရသည်။ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက...

“အဲဒီလူ ခေါင်းပြတ်တွေ့ပြီး
တော့ ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ထူးခြားမှုတော့မရှိဘူး ဆရာ၊
ကျွန်တော်လည်း ရွာကလူတွေ
အော်ပြီးရောက်လာကြမှ ခေါင်း
ပြတ်အသတ်ခံရတယ်လို့ သိရ
တယ်။ ကြောက်တာနဲ့သွားမကြည့်
ပါဘူး။ ကျွန်တော့်တဲမှာပဲ နေနေ
တယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့က အလောင်းဆေး
ရုံပို့ပြီးချိန်လောက်ထင်တယ်။ ကျွန်

တော့်တဲရှေ့က ဦးထွန်းဝ သူ့လယ်
တဲဘက် ဖြတ်သွားပြီး အော်မေး
သွားတယ်”

“ဘယ်လိုမေးတာလဲ”

“ရဲတွေလာစစ်တာ ဘာထူး
လဲကွမေးလို့ ကျွန်တော်က ဘာမှ
မထူးဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ သူ
လည်း သူ့တဲဘက်ကိုသွားတာတွေ
လိုက်တယ်”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက တစ်စုံ
တစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်း
စားနေပုံရသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့
မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့လည်း အတွေး
ကိုယ်စီဖြင့် စဉ်းစားအဖြေထုတ်နေ
ဟန်တူသည်။ ရေအားလျှပ်စစ်ပေး
သည့်တံပိုင်ရှင်အား ဘာမျှဆက်
မမေးတော့ဘဲ ရွာတွင်းသို့ ပြန်ဝင်
လာကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရှေ့လမ်းဆုံ လူပြတ်သောနေရာ
အရောက်တွင်.....

“ကဲ... မြို့နယ်မှူးနဲ့စခန်းမှူး၊
အခင်းဖြစ်နေရာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
စစ်ဆေးချက်အရ ကျုပ်အမြင်
လေးကို ပြောမယ်။ ဒီလူသတ်မှု
ဟာ ရန်ငြိုးကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ သတ်ရလောက်တဲ့အကြောင်း
တစ်ခုခုလည်း ရှိချင်ရှိနေမယ်။ ခုန
ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဦး
ထွန်းဝတဲမှာ နီးဖြာထားလက်စ
တွေ့တယ်။ နီးဖြာတဲ့ခားတွေဟာ
ထက်တယ်။ သေတဲ့ကောင်လေးရဲ့

ခြေသလုံး၊ ဖနောင့်တွေမှာလည်း
တော်တော်နက်တဲ့ ပြတ်ရှုဒဏ်ရာ
တွေတွေ့တယ်လို့ စခန်းမှူးက ပြော
ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ခုနက အုပ်
ချုပ်ရေးမှူးပြောတဲ့ စိတ်တိုတတ်
တယ်ဆိုတဲ့ ဦးထွန်းဝနဲ့များ တစ်
နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်စပ်
နေမလားလို့ လေ့လာရမယ်ထင်

တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘော
ရလဲ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်း
ကလည်း သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထုတ်
လျက် လေ့လာထားသည့်အချက်
များ ထုတ်နုတ်ပြီး.....

“ကျွန်တော်လည်း ခရိုင်ရဲ
တပ်ဖွဲ့မှူးပြောသလို တွေးမိပါ
တယ်။ နောက်ပြီး ဒီဦးထွန်းဝဆိုတဲ့
လူကြီးက သည်းခံစိတ်မရှိ၊ စိတ်
တိုတတ်တဲ့လူလို့ သိရတယ်။
နောက်ပြီး ကျွန်တော် စုံစမ်းထား
တဲ့သတင်းအရ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ
ခန့်လောက်က သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လမ်း
ခင်းနေတုန်း သူက လမ်းကိုဖြတ်
မသွားရဘူးလို့ပြောတာကို ရွာသား
တစ်ဦးက ဖြတ်လျှောက်မိတာ ဓား
နဲ့လိုက်လို့ ထွက်ပြေးရဘူးတယ်လို့
သိရတယ်။ လူငယ်လောက်နီးနီး
သန်မာတယ်လို့ သိရတယ်။ စိတ်
တို၊ ဒေါသထွက်မြန်လွန်းလို့ ရွာ
သူ၊ ရွာသားတွေက သူ့ကိုဆို
စကားကောင်းကောင်းမပြောရဲကြ
ဘူးလို့ ကြားသိရတယ်”

“ကဲ.....ဒီလိုဆိုရင် စခန်း
မှူးက ဦးထွန်းဝဆိုတဲ့လူကြီးကို
ခေါ်စစ်ပြီး အိမ်မှာရှာကြည့်တာပေါ့။
နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခုန
ဖြတ်လာတဲ့ ကျွဲ/ခွားကျောင်းတဲ့
လမ်းအတိုင်း ထပ်ပြီးအသေးစိတ်
ထပ်စစ်ဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ အချိန်ပီပီ

မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း မိုးညှင်းပြန်ရဦးမယ်၊ မြို့နယ်မှူးကတော့ နေခဲ့ပြီး စခန်းမှူးနဲ့ပေါင်းစစ်ဗျာ”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အဖွဲ့လည်း လိုအပ်သည်များ ထပ်မံမှာကြားပြီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့လည်း ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ညွှန်ကြားချက်များအပေါ် မည်သို့ဆက်လက်ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားတွေးတောနေကြပြီးနောက် စခန်းမှူးက စဉ်းစားမိသည်ကို တင်ပြခဲ့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခုနခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနဲ့ ဖြတ်လျှောက်ကြည့်တဲ့ ဦးထွန်းဝတ်ရှေ့လမ်းကို ပြန်ပြီးစစ်ချင်တယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခုခုများ ထူးခြားမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ထပ်စစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်၊ မိုးမချုပ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

ထို့နောက် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့အဖွဲ့သည် ဦးထွန်းဝတ်လယ်တဲခြံရှေ့ရှိ ကျွဲ၊

နွား လွှတ်ကျောင်းသည့် လွှတ်လမ်းဘက်သို့ ထပ်မံသွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရောက်သည့်အခါ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက လှည်းလမ်း၏ယာဘက်၊ စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်းအရာရှိတို့က လှည်းလမ်းဝဲဘက် ချုံများဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားစစ်ဆေးကြသည်။

ဦးထွန်းဝတ်၏ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက် အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်းကျွဲနွားလမ်း၏ ဝဲဘက်ချုံစပ်တစ်နေရာတွင် ရော်ဘာအပြာရောင် ဝဲဘက်စီး ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချုံစပ်

နားတွင် တွေ့ရှိရသည်။ စခန်းမှူးရဲအုပ် အောင်သန်းက.....

“ဗိုလ်ကြီး ဒီမှာ ရော်ဘာဖိနပ်တစ်ဖက်တော့တွေ့တယ်၊ မောင်မြင့်နွယ်ဖိနပ် ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ယူလာပြီး ပြကြည့်ရမှာပဲ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ တို့ရွာထဲပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်မှာ စုရပ်လုပ်မယ်၊ ကောင်လေးအဖေ၊ အမေခေါ်ပြီး ပြကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

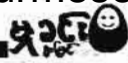
ဒုရဲအုပ် မင်းစိုးအောင်က တွေ့ရှိသော ဖိနပ်တစ်ဖက်အား

ယူ၍ ကြိုးဖြင့်ချည်ပြီး ဆွဲလာသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဇော်ခိုင်အိမ်သို့ ရောက် သည့် အခါ အသင့်တွေ့ရှိပြီး မောင်မြင့်နွယ်၏ ဖခင်၊ မိခင်တို့အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မကြာမီ မောင်မြင့်နွယ်၏ ဖခင်နှင့်မိခင်တို့လည်း မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ.....ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေကြပါနဲ့တော့၊ တရားနဲ့တာဖြေကြပါ၊ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

လည်း သတ်တဲ့လူကို ပေါ်အောင် စုံစမ်းပါ့မယ်။ အခုခေါ်တာက ဦးထွန်းဝခြံအရှေ့ဘက် ကျွဲနွားလွတ်ကျောင်းတဲ့ လှည်းလမ်းဘေးချုံစပ်မှာ ရော်ဘာဖိနပ်တစ်ဖက်တွေ့လို့ ကျွန်တော်ယူလာတယ်။ အဲဒါ ဦးလေးတို့သားစီးသွားတဲ့ ဖိနပ်ဟုတ်၊ မဟုတ် ကြည့်ပေးကြပါဦး”

ရဲအုပ် အောင်သန်းက သိမ်းယူလာသည့် အပြာရောင် ရော်ဘာဖိနပ်တစ်ဖက်အား ယူ၍ပြသရာ သေသူမောင်မြင့်နွယ်မိဘနှစ်ဦးစလုံးက ဖိနပ်အား သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်.....

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မသား စီးသွားတဲ့ ဖိနပ်ပါပဲ။ ကျွန်မကတောင် ကျွဲနွားသွားလွတ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ်စီးသွားမှာလဲလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

ဟု ငိုယိုပြီးပြောသည်။

“ကဲ.....အဒေါ်သားဖိနပ်မှန်ရင်တော့ ကျွန်တော် အဒေါ်တို့ဆီကပဲ သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ရဲအုပ် အောင်သန်းက ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သိလိုသောချက်များ မေးမြန်းပြီးနောက် မောင်မြင့်နွယ်၏ ဖခင်၊ မိခင်တို့အား ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်းက နယ်ထိန်း ဒုရဲအုပ် မင်းစိုး

**ခင်ဗျား ငါ့ချင်ယောင်
ဆောင်မနေပါနဲ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားအရွယ်ဟာ
တကယ်တမ်းတော့
ဘုရား၊ တရားအရိပ်မှာ
ပျော်ပျော်နေရမယ် သူပါ၊
ဒေါ်သိပ်ကြီးလွန်းအင်
မကောင်းဘူးဗျာ၊
ဒါ့ခင်ဗျား ဒဿင်**

အောင်နှင့် အဖွဲ့အား ဦးထွန်းဝနေ အိမ်သို့ စေလွှတ်ပြီး ရဲစခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့ရန် ညွှန်ကြားပြီး မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အတူ ရဲစခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ည ၈ နာရီခန့်တွင် နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့်အတူ ဦးထွန်းဝလည်း လိုက်လာပါသည်။ ဦးထွန်းဝအား ရဲစခန်းရုံးခန်းတွင် ခေတ္တထိုင်ခိုင်းထားပြီးနောက် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့တို့က စစ်ကြောရေးစတင်ပြု

လုပ်ကြသည်။

“ကဲ.....ဦးထွန်းဝ၊ ခင်ဗျားကို ခေါ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားသိလောက်ပြီထင်တယ်”

“ဘာပြောတာလဲ စခန်းမှူး၊ ကျွန်တော် ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအရွယ်ဟာ တကယ်တမ်းတော့ ဘုရား၊ တရားအရိပ်မှာ ပျော်ပျော်နေရမယ့်သူပါ။ ဒေါ်သိပ်ကြီးလွန်းရင် မကောင်းဘူးဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော် အခု ၇၃ နှစ်ထဲရောက်ပါပြီ”

“အင်း...ခင်ဗျားက အသက်သာကြီးတယ်၊ တော်တော်သန်မြန်တုန်းပဲနော်”

ဦးထွန်းဝမှာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့အားစစ်ဆေးနေကြသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုအား စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်းက စတင်မြှီခွင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မောင်မြင့်နွယ်ကို သတ်ရတာလဲ”

ထိုသို့ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ.....

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ရုတ်တရက်ပြောဆိုပြီးမှ သူ့

စကားများသွားသည်ကို သိပြီး ကပျာကယာ ပြန်ပြင်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်သတ်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုအထောက်အထားတွေများ တွေ့ထားသလဲလို့မေးတာပါ”

“ကဲ...ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောပြီးရင်တော့ ခင်ဗျား အမှန်ဝန်ခံရမယ်၊ အခုသေတဲ့သူ မြင့်နွယ်ရဲ့ ရော်ဘာဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ခင်ဗျားလယ်စိုက်တဲ့ခြံတဲရေ ကျွဲ၊ နွားလမ်းဘေးချုံအစပ်မှာတွေ့တယ်၊ အဲဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားတို့ကို နှင်းမကွဲခင် သွားတာကို တွေ့တဲ့လူရှိတယ်၊ နောက်ပြီး အလောင်းကို လူတွေလာကြည့်တော့လည်း ခင်ဗျားက ရေအားလျှပ်စစ်တဲကလူကို ဘာထူးသေးလဲလို့ မေးသွားတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ရွာမှာဆို စိတ်အလွန်တိုပြီး ထစ်ခနဲဆို ဓားနဲ့လိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်ဗျာ၊ အခုလည်း

ခင်ဗျား မောင်မြင့်နွယ်နောက်ကို ဒေါသနဲ့လိုက်ပြီး ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်တာပဲမဟုတ်လား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းလေးကိုပဲ ခင်ဗျားက ဒေါသနဲ့ဖြေရှင်းတတ်တဲ့လူမို့ ခင်ဗျားပဲလို့ ကျုပ်စွပ်စွဲလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျား ငြင်းနေလည်း ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့ ဝင်ရှာရမှာပဲ”

ဦးထွန်းဝမှာ စခန်းမှူးပြောသည့်စကားများကို နားထောင်ပြီး သက်ပြင်းအခါခါချလျက်ရှိနေ၏။

“ကဲ...ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့သွားရှာတော့မယ်”

“နေ.....နေပါဦး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း အိမ်မှာကောင်းကောင်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော် အမှန်ကိုပြောပါတော့မယ်၊ ဆရာပြောသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဒေါသကို ကျွန်တော် မထိန်းသိမ်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ၊ အခုဖြစ်ပြီးမှတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှပြင်လို့မရတော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့

ဒေါသက ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါပြီ၊ အဖြစ်က ဒီလိုပါ ဆရာ.....”

“ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်တိုတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပြီး သတိပြုထိန်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဗီလီဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို မချေမငံ ပြန်ပြောရင်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ကို ထိန်းလို့မရတော့ဘူး၊ အဲဒီပြောတဲ့လူကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တယ်ဆရာ၊ အခုလည်း မောင်မြင့်နွယ်က အပြောအဆိုမတတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“မောင်မြင့်နွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်စိုက်ထားတဲ့လယ်ကွက်ထဲကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်ကျော်လောက်က သူ့ကျွဲတွေဝင်

**ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်တိုတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်၊
ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပြီး သတိပြုထိန်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဗီလီဖြစ်နေပြီ၊
ကျွန်တော်တို့ မချေမငံ ပြန်ပြောရင်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ကို ထိန်းလို့မရတော့ဘူး၊ အဲဒီပြောတဲ့လူတို့
တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရမှ**

စားခဲ့တယ်၊ တစ်ခါလည်း
မကဝင် စားတော့ လယ်
တွေပျက်စီးတာပေါ့ဗျာ”

“အချင်းဖြစ်တဲ့
နေ့က ဖြစ်ပျက်
ပုံကို ပြောပါ
ဦး”

“အဲဒီနေ့
ကကျွန်တော်
လည်း
လယ်တဲကို
မနက်စော
စောသွားခဲ့ပါ

တယ်၊ ခြံစည်းရိုးပျက်နေတာ
လေးတွေ ပြုပြင်ဖို့ နီးဖြာနေတုန်း
မောင်မြင့်နွယ်က သူ့ကျွဲတွေနဲ့အတူ
ခြံရှေ့ကမောင်းသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်
တော်ကလည်း ကျွန်တော့်လယ်
ထဲကို သူ့ကျွဲတွေ နှစ်ခါသုံးခါ
လောက် ဝင်စားထားတာမို့ ‘မင်း
ကျွဲတွေ ငါ့လယ်ထဲဝင်စားတာ
ပျက်စီးကုန်တယ်၊ အဲဒါ မင်း
အဖေကို ပြောပြီး ငါ့သီးနှံဖိုးလေး
လျော် ပေးဦးကွာ’လို့ပဲ အေးအေး
ဆေး ဆေး ပြောခဲ့ပါတယ်”

“မောင်မြင့်နွယ်က ဘာပြန်
ပြောခဲ့သလဲ”

“မောင်မြင့်နွယ်က လူငယ်
ပီပီ ကျွန်တော့်ကို မချေမင် ပြန်
ပြောခဲ့တယ်လေ၊ သူပြောပုံက
‘တိရစ္ဆာန်ပဲဗျာ၊ သူစားချင်ရာ

စားမှာပေါ့၊ မစားစေချင်ရင်
ခင်ဗျားခြံကို လုံအောင်ကာပေါ့
ဗျာ’လို့ မထိတရီ ပြန်ပြောခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်
ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်
တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြော
လျက်သားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မချေ
မင် ပြန်ပြောခဲ့တာကြောင့် ကျွန်
တော့်ရဲ့ဒေါသက အထွတ်အထိပ်
ကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်
လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ပါဘူး၊ ကျွန်
တော် နီးဖြာစားကိုယူပြီး ‘မင်းက
များ ငါ့ကိုဒီလိုပြောတယ်၊ တွေ့
ကြသေးတာပေါ့ကွာ’လို့ပြောပြီး
သူ့နောက်ကို စားနဲ့လိုက်ပါတယ်၊
သူကလည်း လူငယ်ဆိုတော့
အပြေးသန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က

လည်း ဒေါသအရှိန်တက်နေတော့
သူ့နောက်ကို စောနဲ့အပြေးလိုက်
ပါတယ်”

“မောင်မြင့်နွယ်က
ဘယ် ဘက်ကိုပြေး
တာလဲ”

“သူက ရွာ
မြောက်ဘက်
ချောင်းရိုးဆီကို
ပြေးတယ်၊
ကျွန်တော်
ဆက်
လို့ က”

တယ်၊ ရိုးထဲခုန်ချတော့ ကျွန်တော်
လည်း လိုက်ပြီးခုန်ချတယ်၊ ဟို
ဘက်ကမ်းပေါ် အတက်မှာ နောက်
ကနေ သူ့ခြေသလုံးတွေကို စားနဲ့
လှိမ်းခုတ်မိတယ်၊ ကမ်းပေါ်ရောက်
တော့ သူ့သိပ်မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊
မှောက်ခုံ လဲသွားတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက
ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ
မမြင်တော့ပါဘူး၊ သူ့အပေါ်ခွစီးပြီး
လည်ကုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ခုတ်မိတယ်ထင်တာပဲ၊ ခေါင်း
တခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်မှပဲ ရပ်
လိုက်မိတော့တယ်၊ သူ့ခေါင်းကို
ကျွန်တော် ခြေထောက်နဲ့ကန်လိုက်
တော့ ချောင်းရိုးထဲ ကျသွားတယ်၊
အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်းသတိ

ဝင်လာတော့တယ် ဆရာ၊ ငါမှား သွားပြီလို့ နောင်တရခိတယ်၊ ဒါ ပေခဲ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ ဆရာ၊ ဒေါသစိတ်က ကျွန်တော့်ကိုအနိုင် ယူသွားခဲ့တယ်လေ၊ ခုတ်တဲ့ဓားက တော့ သွေးတွေပေးနေလို့ ရေဆေး ပြီး အိမ်မှာထားထားပါတယ် ဆရာ”

ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင် သန်းက ဦးထွန်းဝ၏ ရှည်လျား စွာပြောပြနေသော ဝန်ခံချက်ကို နားထောင်ပြီး.....

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မေတ္တာသည် အရာရာကို အောင်နိုင်တယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘုရား ဖြစ်ခါနီး မာရ်နတ်နဲ့အဖွဲ့ လာဖျက် ခဲ့တာတောင် ဘုရားရှင်ရဲ့မေတ္တာ ဓာတ် စူးရှထက်မြက်လွန်းလို့

အောင်နိုင်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ အခုလည်း ခင်ဗျားက ဘာမဟုတ် တဲ့ကိစ္စလေးကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး မေတ္တာမထားနိုင်ဘဲ ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လို့ မဖြစ်သင့်တာ တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲပေါ့ဗျာ၊ ဥပဒေ က ပေးတဲ့အပြစ်ကိုတော့ ခံရမှာ ပေါ့ဗျာ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်း က သက်သေများနှင့်အတူ ဦးထွန်း ဝအိမ်သွားပြီး အခင်းဖြစ်စဉ်အသုံး ပြုခဲ့သည့်ဓား၊ သွေးစွန်းအင်္ကျီတို့ကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။ အမှုတွဲ တည်ဆောက်ပြီး မိုးညှင်းခရိုင် တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်သည့်အခါ စစ်ဆေးပြီးသည့်နောက် ခရိုင် တရားရုံးက ဦးထွန်းဝအား အလုပ် နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သန်း ကတော့ “ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသား တိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာ တရား ထားနိုင်ကြပါစေ”လို့ စိတ် ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဆန္ဒပြု လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

(အသက်အရွယ်ကြီးမြင့်ပြီး ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှု မရှိခဲ့သဖြင့် လူငယ် တစ်ဦး၏အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့မှုဖြစ်စဉ် ဖြစ် ရပ်မှန်အား အမည်လိပ်စာများ၊ လွှဲ ပြောင်း၍ ခံစားရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။)

အဖေအဖေ၊
ဝေငွေမိမိပဲ ခွဲပေးပါ
ခါးခွဲပေးဖို့ ခင်ဗျား

www.burmeseclassic.com

မေတ္တာ ဆရာတော် ကျောင်း

K
HILL

၀၄

အမှောင်ထဲကကျား
ပြေးမလွတ်ပါ

ရေနဂါး

“ဟဲ့..လုံးတင်၊ ညည်းလင်က မှာလိုက်တယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ရဲ စခန်းကို လာတွေ့ပါတဲ့၊ ညည်းနယ် တော် သမီးအပျိုလေးရှိရဲ့နဲ့နောက် လင်ယူရတယ်လို့၊ လင်ကောင်း သားကောင်းဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့၊ အခုဟာက ခါးပိုက်နှိုက်ကိုမှ လင် တော်ရတယ်လို့”

မကြည်အေးမှာ ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲခဲ့တော့၏။

“တောက်..ခါးပိုက်နှိုက်မယား ကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ တော် ပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံတော့ဘူး”

မကြည်အေးမှာ ဒေါသတကြီး ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

လုံးတင်ခမျာ မကြည်အေး ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံရင်း မျက်နှာ ငယ်ရသည်။ အားငယ်စိတ် ကြောင့် မျက်ရည်များက တစ်ပေါက်ချင်းကျ နေ လေ၏။

“ဒီမယ် မကြည် အေး၊ ကျွန်မ လိုမဖြစ် အောင်သာ ရှင့်ရဲ့သမီး တွေ ကိုထိန်းပါ”

မလုံးတင်၏ ဒေါသသံ ပါသော တုံ့ပြန်စကားကြောင့်

မကြည်အေးမှာ ရပ်ကွက်ထဲ

တွင် နေ့ပြန်တိုးဖြင့် ငွေချေးစားနေ ၍ ရွာ၏မျက်နှာပုံးလို ဖြစ်နေ၏။ သမီးသုံးယောက်မွေးထားသဖြင့် ရွာ ရိုကာလသားများက မကြည်အေး ထံမှ ငွေများချေးယူပြီး သမီးများနှင့် ဖူးစာဆုံ ရန် ကြိုးစားကြ၏။

“သမီးမနင်းပွင့်၊ သမီးရဲ့ခြေ လှမ်းတွေ ပျက်နေတယ်၊ ပြင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အမေကလည်း သမီးနဲ့ ကို ဝေထွန်းနဲ့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ အမေကသာ ငွေချေး စားနေလို့ သမီးက အလိုက် သင့်ဆက်ဆံနေတာပါ အမေရဲ့”

မိခင်ဖြစ် သူ မကြည် အေးမှာ သမီး ဖြစ်သူက ဆင် ခြေပေး၍ ချေပ ပြောဆိုမှုကို ယုံ ကြည်၍ စိတ်ကို

လျော့လိုက်ရ၏။

“အေးပါအေး...အေးပါအေး၊
ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

ထိုစဉ် သမီးဖြစ်သူ မနှင်းပွင့်
က အလန့်တကြားဖြင့် အော်ပြော
လိုက်၍ မကြည်အေးမှာ အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ရင်း သမီးဖြစ်သူ
ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အမေ..အမေ၊ ဟိုမှာ အမေ
ဆီကငွေချေးပြီး ရှောင်နေတဲ့ မဝင်း
ဝင်းနိုင်”

မကြည်အေးက မျက်နှာအား
မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်
ရင်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဝင်းဝင်း
နိုင်အား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ကောင်မ...ဝင်းဝင်းနိုင်၊
လာစမ်းပါဦး၊ ညည်းငါ့ဆီက ငွေ
ယူတုန်းကတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ယူ
ပြီး အခုကျမှ ဘာကြောင့်ရှောင်နေ
တာလဲ”

“ရှောင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး
မကြည်အေးရယ်၊ ကျွန်မသမီးလေး
နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“အေး..ညည်းတို့ပြောလိုက်
ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါမကြည်
အေးရယ်”

“ငါ့နယ်အေ အပိုငွေလေးရ
မလားလို့ အတိုးနဲ့ချေးစားပါတယ်၊
ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးမယ့်ပုံစံတော့
မလုပ်နဲ့ သိလား၊ ကြည်အေးတဲ့၊

**ညည်းကို အမွေအနှစ်နဲ့
ပညာအမွေပေးနိုင်တာ၊
ငါ့မှာ အမွေပေးနိုင်တာဆိုလို့
ဒါမရှိတယ် သမီး၊
သမီးရယ်
ကျောင်းတော့ထက်ပါသော်၊
ဒီနှစ်က သူတန်းလေး၊
ဒီတစ်ကျေလေး
သမီးဖြိုးစားကိုက်ရင်
သမီးချော့တာ....**

ဒီရွာမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိ
တယ်”

ဝင်းဝင်းနိုင်မှာ ကြိမ်းမောင်းခံ
လိုက်ရ၍ ရှေ့ဆက်မည့်ခရီးကို
မသွားချင်တော့။ ဝင်းဝင်းနိုင်၏
သမီးဖြစ်သူ ဝိုင်းစိန်နှင့်လည်း
ကျောင်းကအပြန်တွင် သွားတိုးနေ
တော့ ပိုဆိုးသွားလေသည်။ သမီး
ဖြစ်သူ ဝိုင်းစိန်ကလည်း မိခင်ဖြစ်
သူမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သနားစိတ်
ဝင်သွားလေသည်။ အိမ်သို့ရောက်
သောအခါ မိခင်ဖြစ်သူအား ပြော
လိုက်၏။

“သမီး ကျောင်းမတက်ချင်
တော့ဘူး အမေ”

“ညည်းဘယ်လိုပြောလိုက်
တာလဲ ဝိုင်းစိန်၊ ညည်းကို အမွေ

www.burmeseclassic.com

အနေနဲ့ ပညာအမွေပဲပေးနိုင်တာ၊
ငါ့မှာ အမွေပေးနိုင်တာဆိုလို့ ဒါပဲ
ရှိတယ် သမီး၊ သမီးရယ် ကျောင်း
တော့တက်ပါနော်၊ ဒီနှစ်က ၁၀
တန်းလေ၊ ဒီတစ်ကွေ့လေး သမီး
ကြိုးစားလိုက်ရင် သမီးရဲ့ဘဝက
ပြောင်းလဲသွားမှာ သမီးရဲ့”

မိခင် ဝင်းဝင်းနိုင်၏ အား
ပေး စကားကို ဝိုင်းစိန်က
နားမဝင်ခဲ့။ မိခင်ကို
သနား၍ အိမ်မူ
တာဝန်ကို ခွဲယူရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိခြင်း
ဖြစ်သည်။ သမီး
ဖြစ်သူမှာ မိခင်
အတွက်ရင်တွင်း၌
မခံစားနိုင်တော့၍
ထပ်ပြော မည်ပြု
စဉ် မိခင်ဖြစ်သူက
သမီးအား ရှင်းပြ
လိုက်၏။

“ဒီမှာ သမီး၊
သမီးကို အမေက
မွေးထုတ်ထားတာပါ၊ အခု အခန့်
မသင့်လို့ ငွေလေးတစ်သောင်း
ယူမိတာပါ သမီးရယ်၊ သမီးနောက်
တော့ သိလာမှာပါ”

“ကိုကျော်ဇံ.....ကိုကျော်ဇံ”

“ဟာ...ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ ရဲ
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပါလား၊ လာလေဗျာ၊
အိမ်ထဲဝင်ကြပါ၊ ဟဲ့.....မမြအေး
ထစမ်း၊ ရေခွေးလေးဘာလေးလုပ်
ကြစမ်း”

ကိုကျော်ဇံက ပျာပျာသလဲ
ဖြင့် လှမ်းပြောရင်း မမြအေးအား

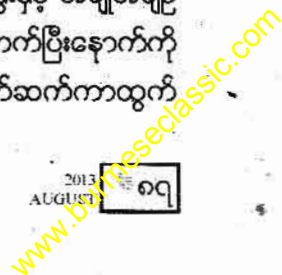
ရေခွေးကြမ်းဖြင့်ညှော်ရန် ပြော
လိုက်၏။

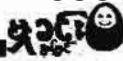
“ဟုတ်ကဲ့.....ဟုတ်ကဲ့”
အတူနေ အိမ်ဖော်အကူဖြစ်
သူ မမြအေးမှာလည်း ပျာပျာ
သလဲဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ဓာတ်ဘူး
ထဲတွင် အသင့်ရှိသော ရေခွေး
ကြမ်းနှင့် အချိုအချဉ်ထုပ်များကို

လင်ပန်းထဲထည့်ကာ ညှော်ခံခဲ့
သည်။

ကိုကျော်ဇံအား တစ်ရွာ
လုံးက ချစ်ကြောက်ရုံ သေကြ
သည်။ မည်သည့် ကိစ္စမဆို
ကိုကျော်ဇံဆီသွားပါက အဆင်ပြေ
သည်။ ကိုကျော်ဇံက အနေ အထိုင်
ပီရိသည်။ သေ သပ်သည်။ ဘယ်
သူ့ဘာပြောပြော ဝင်မပြောတတ်။
သူ့ပြောလျှင်လည်း သူ့စကားက
အောင်သည်။ ရပ်ကွက်က
သူ့အား အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးအဖြစ် ဆောင်
ရွက်ရန် တိုက်
တွန်းကြ၏။
ကိုကျော်ဇံက
ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။
မမြအေး
မှာ ကိုကျော်ဇံ
ထံ ဒုက္ခသည်
အဖြစ် ရောက်ရှိလာ
ပြီး မှီခိုနေထိုင်ခွင့်တောင်း
ကာ အတူနေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရပ်ကွက်
လူကြီးများက ကိုကျော်ဇံ၏ အပြု
အမူနှင့် ဆက်ဆံရေးကို သဘော
ကျကြသည်။ ကိုကျော်ဇံတည်ခင်း
ညှော်ခံသော ရေခွေးနှင့် အချိုအချဉ်
များအား စားသောက်ပြီးနောက်ကို
ကျော်ဇံအား နှုတ်ဆက်ကာထွက်
သွားကြသည်။

ကိုကျော်ဖံမှာ ဧည့်သည်များ ထံမှ ဒီနယ်တွင် ဓားပြအဖွဲ့ဝင်တစ် ယောက် ရောက်နေသည်ဆိုသည့် စကားကို ကြားသွား၏။ ထိုစကား ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရလေ၏။

အိမ်ဖော်အကူဖြစ်သူ မမြ အေးက ဘာမျှမသိ။ ဧည့်သည် များပြန် သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပြန်၍ အိပ်ခန်းမှာ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွား ခဲ့၏။

ကိုကျော်ဖံကတော့ နဖူးပေါ် လက်တင်ရင်း တွေးတောကာ ရင် မောနေလေ၏။

နံနက် ၄ နာရီထိုးသည်နှင့်

ကိုကျော်ဖံမှာ မနေနိုင်တော့ပေ။ အထုပ်အပိုးများပြင်ရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် အမြဲတစေ သူ့အား ရိုရိုကျိုးကျိုးဆက်ဆံနေရ သည့် မမြအေးက သူ့အား လက် ထိတ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ချောက်.....”

“မမြအေး၊ ဒါဘာ လုပ် တာလဲ”

“ရှင်လုပ်ခဲ့တာ ရှင်သိမှာပေါ့။ ရှင် ဟာ ပြည် တစ်ဖက်ကမ်း မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားပြခေါင်း ဆောင်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်ရှင်သိရင် ငြိမ်ငြိမ်လေး အဖမ်းခံပါ။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရှိတယ်။ ရှင်လှုပ်မယ်မကြံနဲ့နော်၊ ရှင်လှုပ် လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မလက်ထဲက သေနတ်ကျည်ဆန်က ရှင့် ဗိုက်ထဲ ဝင်သွားမယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့လက် ဦးသွားတော့လည်း ငါအဖမ်းခံရမှာ ပေါ့”

“အဲဒီလို လိမ္မာစမ်းပါရှင်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းက ရဲတပ် ဖွဲ့ကလား”

“အဲဒါ ရှင်သိစရာမလိုသေး ဘူး”

“မင်းက မိဘမဲ့ဆို၊ ငါ့ဆီမှာ ဘယ်လိုဘဝနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နေပါရစေ ဆို”

“ရှင်ကျေနပ်လို့ ကျွန်မကို လက်ခံခဲ့တာပဲ”

“မင်းနယ်ကွာ ငါ့အိမ်မှာအိမ် အကူအနေနဲ့လာပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဒုက္ခခံရတယ်လို့”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အချိန် မရှိဘူး”

“ငါက သံယောဇဉ်နဲ့ ပြောပြ တာပါ”

“လူတွေသိကုန်မယ်၊ တိုးတိုး ပြော”

“အေးပါ၊ ငါနာခံပါ့မယ်”

“ခရီးသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ပဲ ဒီကနေ ထွက်ပါ၊ ကျွန်မလည်း ရှင်ရဲ့အိမ်

ဖော်ပုံစံနဲ့ပဲ ဒီကထွက်မယ်၊ မြို့ကို
ရောက်မှ လမ်းခွဲကြတာပေါ့၊ ဟုတ်
လား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ရွာမျက်နှာပုံးနှင့် အိမ်အကူ
မိန်းကလေးတို့ ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်သွားသောအခါ ရွာထဲ၌
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် တီးတိုး
ပြောဆို ဝေဖန်နေကြသည်။ ထိုသို့
ဝေဖန်ကြသည့်အထဲတွင် မကြည်
အေးက ပထမ။ ကိုကျော်ဇံတို့မရှိ
မှ သူမ၏လုပ်ငန်းက ပိုမိုတွင်ကျယ်
လာလေသည်။

မကြည်အေး၏အတိုးနှုန်းက
ယခင်ကထက်ကြီးလာ၏။ အပေါင်
ခံသော ပစ္စည်းများကိုလည်း ဈေး
နှိမ်လာလေ၏။ မကြည်အေးအား
တစ်ရွာလုံးက ရွံ့မုန်းလာကြသည်။

သမီးဖြစ်သူကလည်း ၁၀
တန်းကျောင်းသူဆိုတော့ ပိုပြီး
ဘဝင်မြင့်လေ၏။ ဆွဲကြီးအပြားက
လည်း လက်မလောက်ရှိ၏။ လက်
ကောက်များကလည်း တံတောင်
ဆစ်လောက်ဆိုတော့ ပိုပြီးအမြင်
ကတ်ကြလေ၏။

မမြအေး ရွာသို့ပြန်ရောက်လာ
၏။ မကြည်အေးနှင့် ရွာထိပ်၌ ဆုံ
ကြပြန်သည်။

**အယ်လေး...
သမီးရယ်
အပျော်ပျော်ပျော်
ညည်းပြောတော့
ဝေဖန်နဲ့
ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို
အခုတော့.....**

“ဟဲ့.....မမြအေး၊ ညည်းတို့
နှစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားတာ
လဲ”

“ခရီးထွက်သွားတာပါ အစ်မ
ကြည်အေး”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင့်အိမ်
ရှင် ကိုကျော်ဇံကော ပါမလာဘူး
လား”

“သူက ဟိုမှာအခြေချချင်
တယ်ဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အစ်မ
ကြည်အေးကို သူကမှာလိုက်တယ်၊
လိုအပ်ရင် အစ်မဆီကိုသွားပြီး
အကူအညီတောင်းပါလို့လည်း မှာ

လိုက်တယ် အစ်မ”

“အေး...ရပါတယ်၊ တစ်ရွာ တည်းသားချင်းတွေပဲဟာ၊ ကူညီ ရမှာပေါ့”

မမြအေးမှာ ရွာသို့ပြန်ရောက် လာပြီး အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်နေ၏။

မကြည်အေးကလည်း မမြ အေးအား လိုသလောက်ငွေကို ထုတ်ပေးလေသည်။ တစ်နေ့တွင် မကြည်အေးအိမ်သို့ မမြအေးရောက် လာသည်။

“အစ်မကြည်အေး”

“မမြအေးပါလား၊ ငွေလိုလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မကြည်အေး ရယ်၊ အစ်မအိမ်မှာ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပါလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ရပါတယ် မမြအေးရယ်၊ နင့် အိမ်ရှင် ပြန်လာရင်သာ ငါ့ငွေ တွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”

မမြအေးမှာ မကြည်အေးအား အယုံသွင်း၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ စကားအပြောအဆိုကိုတော့ သတိ ထားနေရ၏။

“သမီးမဝိုင်းစိန်၊ စာမေးပွဲဖြေ နိုင်ရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် အမေ”

“အေး၊ ဒါမှငါ့သမီး၊ ဩော်..

သမီးရေ အမေ မမြအေးရဲ့အိမ် ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

တောရွာသဘာဝအတိုင်း မဝင်းဝင်းနိုင်မှာ ခေါင်းပေါ်၌ သဘက်လေးတင်ရင်း ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့...ဝင်းဝင်းနိုင်၊ လာစမ်း ပါဦးအေ၊ ညည်းကလည်း ကျုပ် အကြွေးဆပ်ပြီးကတည်းက ပေါ် မလာဘူး၊ အခုမှတွေ့တော့တယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး မကြည်အေး ရယ်၊ သမီးက သ တန်းစာမေးပွဲ

ဖြေနေတယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ဝေယျာ ဝစ္စ လုပ်ပေးနေရလို့ပါ”

“ညည်းလည်း တော်တော် ပိန်သွားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းပိန် သွားတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်မ သိပ်မနေ ချင်ဘူး၊ ကျွန်မအမေက ဒီရွာလေး မှာ သွားနေပေးပါဆိုလို့ လာနေ ပေးတာပါ။ အိမ်ခြံမြေဈေးတွေက လည်း တက်လာတယ်ဆိုတော့ အမေစီးပွားရေးအတွက်ပေါ့”

“အေးပေါ့အေ၊ ညည်းတို့ အမေက ချမ်းသာတယ်ဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့”

မကြည်အေးသည် ဝင်းဝင်း နိုင်၏မိခင်အား တွေ့ဖူးထား၍ မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလေ၏။

“က...မကြည်အေး၊ စကား ထော့ပြောလို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ အလုပ်လေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အေး.....အေး”

“အမယ်လေး...သမီးရယ် အမေကို ပစ်သွားပြီလား၊ ညည်း ပြောတော့ ဝေထွန်းနဲ့ ဘာမှမဖြစ် ဘူးဆို၊ အခုတော့ ညည်းလုပ်ရက် တယ်”

“မကြည်အေးရယ် စိတ်ထိနဲ့ ပါ”

**ကိုကျော်စံကို
ဓားပြမှုနဲ့စမ်းခဲ့တယ်၊
ကိုကျော်စံရဲ့
ခေါ်ထုတ်ချက်အရ
ကိုက်ကျပ်ကုဗုံးတွေကို
မကြည့်ဘေးက
တစ်ခေါက်ကုဗုံး
ထုခွဲပေးနေတယ်၊
ဓားပြကိုက်ရမယ်
နေရာကို ကျွန်ုပ်...**

“ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ ကွဲကုန်ပြီ”

“ရှင့်သမီးပြန်လာမှာပါ”

မဝင်းဝင်းနိုင်က ဖျောင်းဖျာပြောဆိုသော်လည်း မကြည်အေးမှာရင်ကိုထု၍ ငိုနေ၏။ အော်ဟစ်ငိုရင်း သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ ရွာထဲမှလူများ ကြားသိ၍ ရောက်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းပြုစုပေး၍ သတိပြန်ရလာလေ၏။

“သမီးရယ် အမေ့ကို စိမ်းကားပြီး ထွက်သွားပြီလား”

“မကြည်အေးရယ် သဘာဝဖြစ်စဉ်မို့ တရားနဲ့ ဖြေပါ ရှင်၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မနှိပ်စက်ပါနဲ့”

မကြည်အေးမှာ သမီးဇောဖြင့် ငိုနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်စတီးလ်လက် ကောက်လေး လိုပစ္စည်းအား လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

မကြည်အေး လန့်သွား၏။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ မမြအေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တာဝန်အရ လုပ်တာပါ”

“ဘာတာဝန်လဲ၊ နင်ကဘယ်သူလဲ”

“နောက်မှမေးပါ”

“ဒါဆို ရှင်.....ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုကျော်ဇော်ကို ဖမ်းခဲ့တာပါ”

“ဘာအမှုနဲ့ဖမ်းတာလဲ”

“ကိုကျော်ဇော်ကို ဓားပြမှုနဲ့ဖမ်းခဲ့တာပါ။ ကိုကျော်ဇော်ရဲ့ ဖော်ထုတ်ချက်အရ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေကို မကြည်အေးက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ထု ခွဲပေးနေတယ်၊ ဓားပြတိုက်ရ

မယ့်နေရာကို လေ့လာပြီး လက်ထောက်ချတယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီ”

“အေးပေါ့လေ၊ လက်ဦးသွားတော့လည်း အဖမ်းခံရမှာပေါ့”

“မကြည်အေးရဲ့သမီး မနှင်းပွင့်အကြောင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ပြောမယ်နော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ကဲ.....ပြောပါဦး၊ ငါ့သမီးကဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြည်အေးရဲ့သမီး မနှင်းပွင့်ဟာ ဝေထွန်းဆိုတဲ့ လူပွဲစားနဲ့ လင်နောက်လိုက်သွားတာပါ”

“ဒါဆိုရင် သမီးလေး ရေတိမ်နစ်ပြီပေါ့”

“အဲဒီလို ယူဆလို့ရပါတယ်”

“မမြအေးရယ် အားကိုးပါတယ်၊ ကူညီပါဦး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မကြည်အေး၊ ကျွန်မတို့ မျက်ခြည်မပြတ်စောင့် ကြည့်နေတဲ့အထဲမှာ ဝေထွန်းလည်း ပါပါတယ်၊ မူဆယ်ဂိတ်မှာ မကြည်အေးရဲ့ သမီးကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်”

“သားသမီးကို ထိတော့ သွေးကစကားပြောလို့ နာကျင်တတ်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထို့နောက် မကြည်အေးမှာ မမြအေးခေါ်ဆောင်ရာ ရဲစခန်းသိသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ရေနဂါး

www.burmeseclassic.com

မောင်ချောပွင့် (မန္တလေး)

လူဝီစီနို

ကားသမား

လူလိမ်နဲ့ကားသမား

ဒီနေ့တော့ နေ့တွက်စီပြီထင်သည်။ သူ့အတွက် ဒီလိုနေ့မျိုးသည် ရှားရှားပါးပါး ကြုံရခဲ့သော အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။

မနက်ကတည်းက ခရီးတိုလေးများကို ပို့ပေးနေရသော သူ့အတွက် နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် တော့ အော်ဒါကောင်းကောင်းရလာခဲ့သည်။

သူ့ကားငှားစီးသူသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး ရွှေကိုင်မျက်မှန်တပ်ထားသော အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ လူရည်သန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ကျေနပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ မှော်ဘီအထိသွားမည့်ခရီးအတွက် တန်ရာကြေးထက်ပိုပြီး သူ့တောင်းလိုက်သောဈေးကို တစ်ချက်မျှ မဆစ်ဘဲ ထိုသူငှားစီးခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အပြန်ခရီးအတွက်ပါ ပြန်တင်ဆောင်လာရမည်ဖြစ်သဖြင့်

အသွားအပြန်အတွက် သူ့မြိုးမြိုး မြက်မြက်ရမည့်ခရီးဖြစ်သည်။

တောင်းသည့်ဈေးကို မဆစ်သော ထိုသူသည် သူ့အတွက် ငွေပုံကြီးဖြစ်ကြောင်း မကြာခင် သိလာရခြင်းဖြစ်၏။ ကားမောင်းလာရင်း အပြန်အလှန်ပြောစကားများအရ သူ သိလာသည်မှာ ထိုသူသည် နယ်တွင်နေသူဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ရှိ ဆွေမျိုးများထံလာရင်း အပြန်တွင် အိမ်

မောင်ချောပွင့် (ပန္နလော)

စီးကားတစ်စီး ဝယ်ရန်အတွက် ယခု သွားကြည့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူတို့မြို့တွင်လည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် စိုက်ပျိုးရေးခြံနှင့် မွေးမြူရေးခြံများ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ရယ်ရွှန်းပတ်စ စကားများပြောရင်း သူနှင့် ထိုသူ ပို၍ရင်းနှီးသွားသည်။

“ကြုံရင်ဝင်ခဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဦးတင့် ဝေလို့သာမေးလိုက်၊ မသိသူမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ တစ်နေ့တော့ ကြုံလာမှာပါ၊ ဒါနဲ့ အခုဝယ်မယ့်ကားကို မြင်ပြီးသွားပြီလား”

“မမြင်ရသေးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သွားကြည့်မှာ၊ ကြိုက်ရင်တော့ တစ်ခါတည်း ငွေချေခဲ့လိုက်မှာပေါ့”

ထိုလူကြီး၏ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သားရေအိတ်အနက်ကို သူ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့ပြင် သူနှင့်ထိုသူ၏ ကြားတွင်လည်း မြန်မာပြည်၏နာ

www.burmeseclassic.com

မည်ကြီးဘဏ်နာမည် ရေးသား ထားသော ပလတ်စတစ်တစ်လုံးချ ထားသည်။

အထူးစာအိတ်ဖြစ်သည့်အပြင် ထိပ်ပိုင်းကို စုချည်ထားသဖြင့် အထဲ ကိုတော့ မမြင်ရပေ။ သို့သော် လောလောလတ်လတ် ဘဏ်မှ ထုတ်လာသော ငွေများဖြစ်မည် ဆိုတာတော့ သေချာသလောက် ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အမျိုး အမည် မဖော်ပြနိုင်သော ခံစား ချက်တစ်ခု ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒီလောက်များသောငွေများကို

သူတစ်ခါမှ မပိုင်ဆိုင်ဖူးသေးပါ။ ယခုမောင်းနေသောကားက လည်း ယခင်မောင်းနေသူ နေ မကောင်းသဖြင့် အံ့နာကြေး တစ် နေ့တစ်သောင်းခွဲဖြင့် ယာယီယူ မောင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့နာကြေး နှင့် ဆီဖိုးဖယ်ပြီးလျှင် သူတစ်နေ့ တာ ခါးချည့်အောင် မောင်းရသော ဝင်ငွေမှာ များများစားစားမကျန် တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ဒီဝင်ငွေ လေးရဖို့ပင် သူ့အတွက် အမြဲမသေ ချာ။ ယခင်မောင်းသူ ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလျှင် သူတခြားကား မောင်းဖို့ရှာဖွေရဦးမည်။ ဒါမှမဟုတ် ရင်တော့ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေရမည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဘေးကအိတ်ကို မသိမသာ ကြည့် လိုက်မိပြန်သည်။

ထိုလူကြီးကတော့ အပြင် ဘက်ကို ငေးနေ၏။ ဒီအိတ်နှစ်လုံး ထဲက ငွေတွေဆိုလျှင် တော်တော် များမည်။ ကားတစ်စီးလုံးတောင် ဝယ်ဖို့ဆိုမှတော့ သိန်းရာဂဏန်းရှိ မှာ သေချာသည်။ သိန်းနှစ်ရာဖြစ် မလား။ ထို့ထက်ပိုနိုင်မည်ထင်၏။ ကိန်းဂဏန်းများကို တွက်ရင်း သူ့ ရင်ထဲ မောလာသည်။ ဒီငွေတွေကို သူသာပိုင်ဆိုင်လိုက်ရင် သူ့ဘဝ တော်တော်လေး အဆင်ပြေသွား မည်။ ဟုတ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ရလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ လောဘစိတ်

ကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို လူ့အသွားအလာရှင်းသည့်လမ်းကို ရွေးမောင်းရင် ကောင်းမလားတွေ့ လိုက်မိတော့ ရင်ထဲတွင် ကတုန် ကယင်ဖြစ်လာသည်။

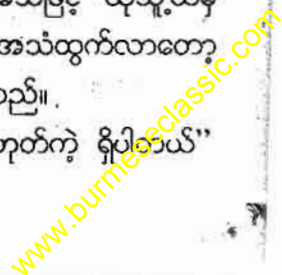
လူတစ်ယောက်ကို မေ့မြော သွားအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိညာဉ် နှင့် ကင်းကွာသွားအောင် လုပ်နိုင် သောပစ္စည်းများ သူ့နံဘေးတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ရှစ်လက်မ ရှည်သော ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်း ကို သူကောင်းကောင်းအသုံးချနိုင် သည်။ သူ မျက်လုံးကို တစ်ချက် စုံမိတ်လိုက်သည်။ လေအေးပေး စက်ဖွင့်ထားသော ကားထဲတွင် သူ ဇောချွေးများပြန်လာသည်။

သူ့လက်ဖဝါးတွင် ချွေးစေး များထွက်လာသည်။ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို စုကိုင်ကာ နား ထင်ဘေးသို့ စီးကျနေသော ချွေး များကို သုတ်လိုက်မိ၏။ စတီယာ ရင်ကို ပြန်ကိုင်တော့ ချွေးစေးများ ကြောင့် စေးကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ရင့်အသိတွေထဲမှာရာ စိတ်ချရတဲ့ ကားပွဲစားရှိလား” လောဘဇောအတွေးများနောက် ကို လိုက်နေမိသဖြင့် ထိုသူ့ထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်လာတော့ သူတုန်သွားသည်။

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

ယခုမောင်းနေသော ကားကလည်း ယခင်မောင်းနေသူ နေမကောင်းသဖြင့် အံ့နာကြေး တစ်နေ့တစ်သောင်းခွဲဖြင့် ယာယီယူ မောင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့နာကြေး နှင့် ဆီဖိုးဖယ်ပြီးလျှင် သူတစ်နေ့တာ ခါးချည့်အောင် မောင်းရသော ဝင်ငွေမှာ များများစားစားမကျန်တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ဒီဝင်ငွေလေးရဖို့ပင် သူ့အတွက် အမြဲမသေချာ။ ယခင်မောင်းသူ ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလျှင် သူတခြားကား မောင်းဖို့ရှာဖွေရဦးမည်။ ဒါမှမဟုတ် ရင်တော့ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေရမည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဘေးကအိတ်ကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“အခုသွားကြည့်တဲ့ကားကို မကြိုက်ရင် တခြားတစ်စီးစီး ရှာ ဝယ်ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုဆို မောင်ရင့် ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ မောင်ရင် လည်း ပွဲခရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အသိတွေထဲမှာ ကားပွဲစားတွေရှိပါတယ်။ ဦးက ဘယ်လောက်လောက် မှန်းထား လို့လဲ”

“သုံးလေးရာလောက်ပေါ့။ သိပ်ကြိုက်ရင်တော့ ငါးရာလောက် အထိ မှန်းထားပါတယ်”

“အခုသွားကြည့်မယ့်ကားက ရော”

“ဒါက ဦးမိတ်ဆွေကားဆို တော့ ဈေးမှန်မယ်ထင်ပါတယ်။ သူ ကတော့ ၃၂၀ ခေါ်ထားတာပဲ။ ကြည့်ပြီးကြိုက်မှ ၃၀၀ လောက်ရ အောင် ညှိကြည့်မလားလို့”

ထိုလူ၏အဖြေစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် မောဟိုက်သွား၏။ ဒါဆို ဒီအိတ်ထဲမှာ သိန်းသုံးရာ ကျော်လောက် ပါတာပေါ့။ သူ့နေ့ စဉ်ဝင်နေသော ဝင်ငွေငါးထောင် ခန့်ကို မသုံးမစွဲဘဲ စုဆောင်းထား ရမည်ဆိုလျှင် ထိုသိန်းသုံးရာကျော် ကိုလူ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် စောင့် ရမည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ် ပြားတစ်ချပ်မျှ သုံးစွဲမရသည့်အပြင် နေ့စဉ်မပြတ် ဝင်ငွေလည်း ရှိနေ ရဦးမည်။

တကယ်တော့ သူသည် ယာ ယီအလုပ်အနေဖြင့် ကားမောင်းသူ သာဖြစ်သည်။ လတ်တလော အလုပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ဝင်လုပ်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ကာ ဇင်ပူအောင် ကားမောင်းရသော ဒီ

အလုပ်ကို သူမလုပ်ချင်။ သူဖြစ် ချင်တာက တစ်ချက်ကောင်းကြံပြီး ချမ်းသာချင်သည်။ အကွက် ကောင်းကောင်းကို သူ့အမြဲလိုက်ရှာ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ အခွင့်ကောင်းကြံ လေပြီ။ ဘေးတွင်ချထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ဂီယာချိန်းရင်း လက်ကထိမိသွားသည်။ ဂီယာတံ ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အိတ်ကို လက် ဖြင့်မခွာဘဲ ဆက်ပြီးထိထားလိုက် ၏။ ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော ငွေရနံ့များသည် သူ့လက်ချောင်း သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် နှလုံး

သားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ သွေးကြောများသို့ ပြန်လည်ဖြာ ထွက် စီးဆင်းသွားတော့သည်။ ထို သွေးများမှ တောင်းဆိုမှုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ များပြားလှသော ငွေပမာဏတွေ ထိုအိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည်။ သိန်း သုံးရာထက် ပိုများတာလည်းဖြစ် နိုင်သည်။ သူ တစ်ခုခုလုပ်ရမည်။ အသေလား၊ အရှင်လား ရွေးချယ် ရမည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စဉ်း စားစမ်း။

ယခုရောက်နေသည့်နေရာကို ကြည့်မိတော့ ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံ

ကို ရောက်တော့မည်။ လူများစည်ကားနေသဖြင့် သူ စိတ်ကိုခဏလျှော့ချကာ အစီအစဉ်ကို အကွက်ချနေလိုက်သည်။ ထောက်ကြန့်အလွန်ရောက်မှလုပ်ဖို့ သူတွေးလိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားသဖြင့် သူ့လက်ဖဝါးတွင် ချွေးစေးများပိုထွက်လာသည်။ ဘေးကိုအသာစောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ထိုသူက အပြင်ဘက်ကို ငေးမောနေ၏။ လမ်းမတွင် လူများ၊ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆိုက်ကားများ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် သူ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေရသည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသော စိတ်ကြောင့် သူတည်ငြိမ်ရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းနေရ၏။

သူ့အကြောက်ဆုံးမှာ ဦးတင့်ဝေဆိုသူက သူ့ကိုအကဲခတ်မိသွားမှာ သိပ်ကြောက်နေသည်။ တုန့်ယင်နေသောလက်များ ငြိမ်သက်သွားစေရန် စတီယာရင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ သူ့နားထင်မှ စီးကျနေသော ချွေးစေးများကို မသိမသာသုတ်ရင်း ထိုသူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘေးဘက်သို့ ငေးမောနေဆဲ။ သူ့အဖြစ်ကို သတိထားမိဟန်မတူ။ ထိုသို့ဖြင့် ထောက်ကြန့်ဈေးအနားကို ရောက်လာ၏။

“အတော်ပဲ၊ မောင်ရင် ဦးကို ဈေးဝမှာ ခဏရပ်ပေး၊ ဦးမိတ်ဆွေ အိမ်အတွက် လက်ဆောင်မှန်လေး ဘာလေး ဝယ်သွားချင်လို့”

သူ့လမ်းဘေးချရပ်ပေးလိုက်သည်။

“မကြာဘူး မောင်ရင်၊ ခဏ

လေး စောင့်ပေးနော်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ဖက်ရည် ဆင်းသောက်ဦးမလား”

“ရတယ် ဦးလေး၊ မသောက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

ထိုသူထွက်သွားသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သူခဏလောက် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရချင်သည်။ မကြာခင် သူဖန်တီးရတော့မည့်အလုပ်အတွက် စိတ်အေးအေးဖြင့် အကွက်ချချင်သည်။

နောက်မဆုတ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့အတွက် အလုံခြုံဆုံးနှင့် အသေချာဆုံးနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ရမည်။ မေ့မြောရုံ လုပ်ခဲ့ရင် နောက်ပိုင်းပြဿနာတွေ ဆက်ဖြစ်မလား။ အပျောက်ရှင်းလိုက်လို့ သူမလွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ရင် ရင်ဆိုင်ရမှာက ပိုအပြစ်ကြီးမည်။ မေ့မြောရုံရှိကြီး သူထွက်ပြေးရင်ရော လွတ်မြောက်နိုင်မလား။ ကြုံလာနိုင်သည့် အနေအထားကို သေသေချာချာ ချင့်ချိန်နေမိသည်။ စိတ်အေးအေးဖြစ်အောင် သက်ပြင်းချကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်သည်။ အစအနမထွက်အောင် သေသေသပ်သပ်၊ ပီပီနီနီ ဖြစ်အောင် သေသေချာချာတွေးရမည်။ ဂီယာတံကို ဖွဖွပုတ်ရင်းသူ့အကွက်ချစဉ်းစားနေရင်း လက်က

အမှတ်မထင် ဘေးတွင်ချထား
သော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ထိမိ
သွား၏။

သူငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ဩ
သွားသည်။ သူ့ဘေးတွင် ထိုသူ့ရဲ့
ငွေအိတ်တစ်အိတ် ကျန်ခဲ့သည်။
သူ့ကိုယ့်ကြည့်လို့ ထားခဲ့တာတော့
မဖြစ်နိုင်။ လောလောနဲ့ ဆင်းသွား
ပြီး မေ့ကျန်ခဲ့တာဖြစ်နိုင်သည်။ ငွေ
နှစ်အိတ်ပေါင်း သိန်းသုံးရာကျော်
ဆိုလျှင် ဒီအိတ်ထဲတွင် အနည်းဆုံး
သိန်း တစ်ရာတော့ ပြေးမလွတ်။
သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ
ရင်ဖိုနေမိသည်။ သူ ကားကိုအမြန်
ဆုံး မောင်းထွက်လိုက်သည်။ လူ
တစ်ယောက်ကို မဖျောက်ဖျက်ရဘဲ
သိန်း တစ်ရာရလျှင်ရော နည်း
လား။ ပြန်မိသွားလို့ အမှုဖြစ်ရင်
တောင် အပြစ်အများကြီးမရနိုင်။

ထိုသူ့ကို နတ်စောင့်သည်ဟု
ပဲ ပြောရမည်။ ဈေးထဲသို့သာမဝင်
ခဲ့လျှင် သူ့ရော၊ ထိုသူပါ အနာ ဝတ်
ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ ဈေး
ရှေ့ကိုဖြတ်ရင်း ကြည့်လိုက်မိ၏။
ထိုသူ ပြန်ထွက်မလာသေး။ ဒီကား
ကို အံ့နာထံ သွားပြန်အပ်ရမည်။
ပြီးလျှင်တော့ သူ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး
ခြေရာဖျောက်ရတော့မည်။ ကား
ပြန်အပ်ရင်းနှင့် အံ့နာကို အပ်ထား
ရသော မှတ်ပုံတင်ပြန်တောင်းဖို့
သူ့သတိမေ့၍မဖြစ်။ အဲဒါ သတိ

ထိုသူ့ကို နတ်စောင့်သည်ဟု ပဲ ပြောရမည်။
ဈေးထဲသို့သာမဝင်ခဲ့လျှင် သူ့ရော၊ ထိုသူပါ အနာ ဝတ်
ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။
ဈေးရှေ့ကိုဖြတ်ရင်း ကြည့်လိုက်မိ၏။
ထိုသူ့ပြန်ထွက်မလာသေး။ ဒီကားကို အံ့နာထံ သွားပြန်အပ်ရမည်။
ပြီးလျှင်တော့ သူ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး....

ထားရမည်။ သူ့နောက်ကို လိုက်
လာသည့်ကားများ ရှိနိုင်မလားဟု
နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မကြာ
မကြာ ကြည့်နေရသည်။

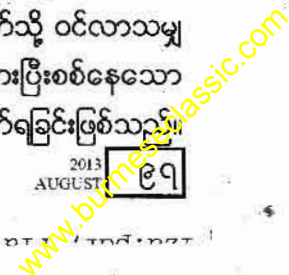
ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းလာသည့်
ကားများတော့ မတွေ့ရသေး။ သို့
သော် သတိထားရမည်။ လမ်းရှင်း
သောနေရာရောက်တော့ သူ့အရှိန်
မြှင့်လိုက်သည်။ အချိန်ကြာလို့မဖြစ်။
သူ့စီစဉ်ရမှာ အများကြီး ကျန်နေ
သေးသည်။ သူ့လက်ကို ငွေအိတ်
ပေါ် တင်ထားလိုက်၏။ ဒီတစ်ခါ
တော့ ပီတိများက သွေးကြောအနှံ့
ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဘဝတွင် တစ်ခါမှ
မကိုင်တွယ်ဖူးသော ငွေကို သူ့ပိုင်
ဆိုင်ရပြီ။ ထောင်ကျနိုင်သည်ဟု
သူ့သတိမရတော့။ ဒီငွေတွေနှင့် သူ
ဘာလုပ် ရမလဲ။ အရာရာကို
မလော့ဖို့၊ အကွက်ချစီစဉ်ဖို့ သူ့
ကိုယ်သူ သတိပေးနေလိုက်သည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအတွေ့များနှင့်
အမြန်မောင်းလာရင်း မင်္ဂလာဒုံကို
ကျော်လာပြီးနောက် မြို့ထဲဝင်ချိန်
တွင် သူ့အတွက် ကံဆိုးမိုးမောင်ကျ
မည့်အဖြစ်သည် ရှေ့တွင် စောင့်ကြို
နေတော့သည်။ ရှေ့ကမြင်ကွင်းကို
မြင်မိချိန်တွင် သူ့ရင်ဝသို့ တစ်စုံ
တစ်ခု လာဆောင့်သလို ဒိုင်းခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

ကြောက်လန့်မှုကြောင့် အာ
ခေါင်ထဲတွင် ခြောက်ကပ်သွား
သလိုဖြစ်ကာ သူ့ခေါင်းတွေထူပူ
သွားရတော့၏။

“ဟာ.....သွားပြီ”
ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဝင်လာသမျှ
ကားများကို တားပြီးစစ်နေသော
ရဲများကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲများနှင့်အတူ အရပ်ဝတ်လူကြီး တချို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် သူ့အများကို သူ့သိသွားခဲ့ပြီ။ သူ ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြန်မောင်းလာ သည်ကိုက အကြီးဆုံးအမှားကျူး လွန်လိုက်ခြင်းပဲမဟုတ်လား။ ဦး တင့်ဝေအနေနှင့် ရဲစခန်းကို ဖုန်း ဆက်ထားနိုင်သည်ကို တွေးထား ပေမယ့် သူ ရန်ကုန်ရောက်ချင်ဇော များနေခဲ့သည်။ သူ့လွတ်မြောက်နိုင် မည်ဟု ယုံကြည်ပြီး အမြန်ပြန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ့ထက်မိုက်မဲတဲ့

ရလာသောငွေထုပ်ကို
အရသာခံခွင့်မရသေခင်မှာပဲ
ထောင်ကျရတော့မည်။
ဘာလုပ်ရမလဲအထပ်ထပ်
တွေးနေသော်လည်း
ထူပူနေသောဦးခေါင်းထဲမှ
မည်သည့်အကြံဉာဏ်မှ
ထွက်မလာတော့။
ကားပြန်လှည့်ကာ
မောင်းပြေးခို....

သူ ရှိနိုင်မည်မဟုတ်တော့။ ရလာ သောငွေထုပ်ကို အရသာခံခွင့်မရ သေးခင်မှာပဲ ထောင်ကျရတော့ မည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ အထပ်ထပ် တွေးနေသော်လည်း ထူပူနေသော ဦးခေါင်းထဲမှ မည်သည့်အကြံဉာဏ် မှ ထွက်မလာတော့။ ကားပြန် လှည့်ကာ မောင်းပြေးဖို့ တွေး လိုက်သော်လည်း အဆင်သင့်ရပ် ထားသော ရဲကားများကိုတွေ့ သဖြင့် ထွက်ပြေးဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေသည်။ ရုတ်တရက် အရှိန် လျှော့လိုက်တာကြောင့်ထင်သည်။ ရဲတချို့ သူ့ကားကိုလှမ်းကြည့်နေ ကြ၏။ ရှောင်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်ကာ သူ့ရဲ့လက်တွေ တဆတ် ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။ စီးဆင်းနေ သော သွေးများအားလုံး သူ့နား ထင်သို့ လာဆောင့်နေပြီထင်ရ သည်။ သွားပြီ။ သူ့ထောင်ကျရ တော့မည်။ စည်းစိမ်ရှိရှိနေချင်သော သူ့စိတ်ကူးများအားလုံး ပျက်စီးသွား ရပြီ။

သူ့ကားကို ရဲများနှင့်အရပ် ဝတ်လူကြီးတချို့ လက်ပြကာတား နေကြသည်။ မောင်းပြေးမလား တွေးနေချိန်ပဲ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ် ယောက်က လမ်းမပေါ် ပိတ်ရပ် လိုက်ကြသည်။ မတတ်နိုင်တော့။

သူ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ရတော့ သည်။ ဘေးဘက်မှန်ကို ချပေး လိုက်သည်။ ပခုံးတွင် အပွင့်တပ် ထားသော ရဲအရာရှိက ဘေးတံ ခါးကို လက်ထောက်ကာ ကားထဲ ကိုညှိပြီး သူ့ကိုကြည့်၏။ သူ့လက် တုန်ယင်နေသည်ကို သတိမပြုမိ အောင် စတီယာရင်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ရဲအရာရှိက ကားထဲကို ဝေ့ကြည့် နေသည်။

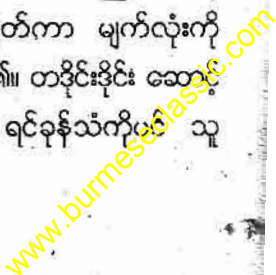
“နောက်ဖုံးဖွင့်ပေးပါ”

ကားထဲမှခလုတ်နှိပ်ပြီး သူ နောက်ဖုံးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲ တချို့နှင့် အရပ်ဝတ်လူကြီးများ နောက်ဖုံးကို ဖွင့်ရှာကြသည်။ ထို နောက်ဖုံးထဲတွင် ကားဘီးအပိုနှင့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများသာရှိသည်။

“မတွေ့ဘူး ဆရာ”

“အေး.....အေး”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်၏ သတင်းပို့ချက် ကို ရဲအရာရှိက အတည်ပြုပြီး နောက် သူ့ကားထဲကို နောက်တစ် ကြိမ် ထပ်ပြီးဝေ့ကြည့်သည်။ ထို့ နောက် သူ့ဘေးကအိတ်ကို တစ် ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ထိန်းချုပ်ထား၍ မရနိုင်တော့။ မျက် လုံးများ ပြာဝေလာသည်။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်လုံးကို မှိတ်ပစ်လိုက်၏။ တဒိုင်းဒိုင်း ဆော့ ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံကိုပင် သူ

ပြန်ကြားနေရပြီ။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်နေသည်ကိုပင် မသိနိုင်တော့။

“ဒါ ဘာအထုပ်လဲ”

ထိုမေးခွန်းမှာ သူ့အကြောက်ဆုံးမေးခွန်းဖြစ်သလို သူ့ကိုလက်ထိတ်ခတ်မည့် မေးခွန်းလည်းဖြစ်သည်။

“ဟို.....ဟို.....ငွေ.....ငွေတွေပါ ဆရာ”

သူ့အသံတုန်ယင်နေတာကြောင့်ထင်သည်။ ရဲအရာရှိ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ငွေတွေ.....ဟုတ်လား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ပါတယ် ဆ.....ဆရာ”

“ဖွင့်လိုက်”

“ဗျာ.....”

“အထုပ်ကိုဖွင့်လို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့”

အထုပ်ကိုဖြေဖို့ရန် အိတ်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် ထိမိသဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်သံတဖြန်းဖြန်းထွက်လာသောကြောင့် ရဲအရာရှိ သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ လက်များတုန်ယင်နေသဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်၏ ထိပ်နှစ်ဖက်ကို စုချည်ထားသောအထုံးကို သူမည်သို့ မျှ ဖြေ၍မရပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလဲ”

“မ.....မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ကဲ...တစ်ယောက်လာပြီး ဒီအထုပ်ကို ဖွင့်စမ်းဟေ့”

အနားတွင်ဝိုင်းနေသော ရဲများထဲမှတစ်ယောက် ကားတံခါးဖွင့်ကာ အထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“လေးလှချည်လား၊ ဘာတွေပါလိမ့်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်၏ပြောစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ လေးမှာပေါ့၊ အဲဒါ ငါမပိုင်လိုက်ရတဲ့ငွေတွေလို့ စိတ်ထဲက နာနာကြည်းကြည်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ ရဲများအထုပ်ဖြေနေချိန်မှာပဲ သူတစ်ခုတွေးလိုက်မိသည်။ ဦးတင့်ဝေ ဖုန်းဆက်ထားတာဆိုလျှင် ဒီလိုမေးမြန်းနေမည်မထင်။ အခုက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စစ်ဆေးရေးနှင့် တိုးခြင်းဖြစ်မည်။

ထိုအတွေးကြောင့် သူ စိတ်အနည်းငယ်အေးသွားသည်။ နဂိုရှိပြီးသား ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကားရောင်းလာတဲ့ငွေလို့ ပြောရမည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်လဲမေးရင် သူဘယ်လိုဖြေမလဲ။ အထဲကငွေကို သူ့အတိအကျမသိပါ။ ငွေအရေအတွက်ကိုသာ

မေးခဲ့လျှင်တော့ သူ့လုပ်ရပ်ပေါ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကားပေါ်ကဆင်းကာ ရဲများရှိရာ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အခြေအနေကြည့်ပြီး သူ့လုပ်ဇာတ်ခင်းဖို့အတွက် အာရုံကို စူးစိုက်ထားသည်။

သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် အထုပ် ကိုဖြုတ်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ အထုပ်ထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲတွင် ငွေထုပ်များကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသည်။ စုစုပေါင်းလေးထုပ် ရှိနေသည်။ တစ်ထုပ်ထဲတွင် ငွေဘယ်လောက်တောင် ဖြစ်နိုင်မလဲ။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ သံတင်းစာစက္ကူအထပ်ထပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ပတ်ထားသော သတင်းစာစက္ကူဖယ်ပြီးနောက် ထွက်လာသည်မှာ အုတ်နီခဲပွဲတစ်လုံးသာ ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ.....အုတ်ခဲကြီးပါလား”

“ဟေ့လူ.....ဘာတွေလဲ”

“ဟို...ဟို...ဆရာ ငွေ အဲ... အုတ်ခဲပါ ဆရာ”

“ကျန်တဲ့အထုပ်တွေပါ ဖြေလိုက်”

သတင်းစာစက္ကူပတ်ထားသော ကျန်သည့်အထုပ်များကိုပါ ဆွဲထုတ်ကာ ဖြေလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ထားသလို သိန်းတစ်ရာတော့မဟုတ်။ ထွက်လာသည်မှာ အုတ်ခဲပွဲ သုံးလုံးသာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ ငွေတွေ ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆရာတို့ကို စတာ၊ အဲဒါ အုတ်ခဲတွေ”

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပြုံး ဖြိုးဖြိုးထားကာ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ရဲအရာရှိကတော့ ဒေါသ ထွက်နေဟန်ရှိသည်။

“ဘာဗျ.....စတာ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ တာဝန်အရ လုပ်နေရတာဗျ၊ ဒါ သက်သက်နှောင့်ယှက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်ရမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ပျော်တတ်လို့စတာပါ”

“မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်မယ်၊ ခင်ဗျား လိုင်စင်ပေး”

ခုတော့ သူတကယ်ချောက်ကျလေပြီ။ သူ့ကိုလိမ်သွားသော ဟို လူကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့က ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့လို့အပျော်အနေနဲ့ စတာပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာတို့အဖွဲ့ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါလေးကို လက်ခံပေးပါ၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့တိုက်တာပါ ဆရာ”

မတတ်နိုင်တော့။ သူ့အိတ်ထဲ
တွင် မနက်ပိုင်းမောင်း၍ရသမျှ
ကိုထုတ်ပေးကာ မွေးနေ့အတု ဖန်
တီးလိုက်ရတော့သည်။ သူ့မွေးနေ့
ကို ယုံကြည်သွား၍ထင်သည်။
လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်းကို အသိ

အမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် သူပေးသော
ကို ဆွဲယူ
ကာ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင် တစ်
ယောက်ကို
ပေးလိုက်
သည်။

“ဒါဆို
လည်း ကိုယ့်
အုတ်ခဲ တွေ
ကိုယ်သယ်ပြီး
လိုရာ ခရီး
ဆက်ပါတော့
မွေးနေ့ရှင်
ရေ၊ ကျုပ်
တို့ အလုပ်
ဆက်လုပ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

အုတ်ခဲလေးလုံးကို ကားပေါ်
တင်ကာ သူ ထိုနေရာမှ ထွက်လာ
ခဲ့တော့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်
သည့်အခါ လမ်းဘေးတစ်နေရာ
တွင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။ အုတ်ခဲ
များကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝေးနိုင်
သမျှ ဝေးဝေးရောက်ရန် အားကုန်

လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခံပြင်းစိတ်
အနည်းငယ်မျှပင် လျော့မသွား။
စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းလွန်းလှသည်။
သူ လှလှပပ အလိမ်ခံခဲ့ရသည်။
အကွက်ကျကျ အရူးလုပ်ခံခဲ့ရ
သည်။

တကယ်ဆို ကားသမား

အခုတော့ သူ အကျော်အခွ
အလုပ်ခံလိုက်ရပြီ။ မွေးနေ့အတု
ဖန်တီးလိုက်ရသဖြင့် ညစာစားဖို့ပင်
သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေမကျန်တော့။ အံ့
နာကြေးပြည့်ဖို့လည်း မလွယ်ကူ
တော့။ ဦးတင့်ဝေဆိုသူကတော့

အခုလောက်ဆို သူ့အိမ်တွင်ထိုင်
ကာ သူ့ကိုရယ်
နေ တော့မည်။
ဦးတင့် ဝေဆို
တာ လည်
နာမည်အတုပဲ
ဖြစ် မှာပါပဲ။
ကား သမား
သောင်းလည်း
ဆုံးပြီ။ အရင်
ကတည်းက သူ
ရဖို့မသေချာသော
ထိုငွေကိုသတိ
ရပြီး နှမြော
လိုက်မိသဖြင့်
ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်

လောကတွင် ဒီလိုပုံပြင်မျိုးကို ခဏ
ခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ပစ္စည်းတစ်
ခုခုကို အယောင်ပြထားခဲ့ကာ ကား
ပေါ်မှလစ်သွားသော ခရီးသည်များ
အကြောင်း သူကြားဖူးခဲ့သည်။ ခု
တော့ သူကိုယ်တိုင် ကြုံရပြီ။

အမှောင်ဖုံးစေသော လောဘ
ကြောင့် သူ့ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ခဲ့၊
မချင့်ချိန်နိုင်ခဲ့။

ဆဲရေးလိုက်မိ၏။ ခံရခက်သော
ဒေါသစိတ်ကြောင့် သူ့ကားကို
ထိုနေရာမှ ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်တွင်
သစ်ရွက်ခြောက်များ ထခုန်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မောင်ချောပွင့် (ပန္နဲလေး)

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာစာ)

ညတစ်ည

ပဟေဠိတစ်ပုဒ်နဲ့

မိန်းမချောလေး

တစ်ယောက်

ညတစ်ည၊ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်နဲ့
မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”
ဟူသော ဖုန်းမြည်သံကြောင့်
ဦးကောင်းမြတ်တစ်ယောက် ဖုန်း
ကိုကောက်၍ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို.....ပြောပါခင်ဗျား၊
ကျွန်တော် ကောင်းမြတ်ပါ”

“ဟေ့ကောင်..ကောင်းမြတ်၊
သူငယ်ချင်း၊ ငါပါကွ၊ မိုးအောင်
လေ”

“ဪ.....သူငယ်ချင်း မိုး
အောင်၊ ပြောလေ”

“ငါ သင်္ဘောပြန်တက်တော့
မယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒီညဆို
ကြရအောင်ကွ၊ ဝေဘုန်းနဲ့လှမြင့်
ကိုလည်း ငါဖုန်းဆက်ပြောထားပြီး
ပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်
လား”

“ဪ.....ဖြစ်ပါတယ်ကွ၊
ဒါနဲ့ ငါ့ကိုပြောဦး၊ ဆုံကြမယ့်နေ
ရာနဲ့ အချိန်က ဘယ်မှာလဲဆိုတာ”

“ဪ.....တော်ဝင်ခတ္တာ

ကွန်ဒိုရှေ့က မိုးစံပယ်စားသောက်
ဆိုင်ပေါ့ကွာ”

“အေး..အေး၊ ကောင်းပြီ...
ကောင်းပြီ”

စကားဆုံးတော့ ဦးကောင်း
မြတ်တစ်ယောက် ဖုန်းကိုချလိုက်
သည်။ ဦးကောင်းမြတ်မှာ ဥတ္တရ
ဟူသော နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင်
မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်လေ
သည်။ မြို့လယ်တွင် ‘ရောင်ခြည်
န’ဟူသော ဂျာနယ်တိုက်လေးတစ်
ခုကို ထောင်၍ထား၏။ ဂျာနယ်
တိုက်သည် မြို့လယ်တွင်ရှိသော်
လည်း ဦးကောင်းမြတ်နေသည်က
တော့ ဥတ္တရဟူသော မြို့ထဲတွင်
မဟုတ်။ ဥတ္တရမြို့နှင့် ခြောက်မိုင်
ခန့်ဝေးသည့် ကေလာသဟူသော
ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုတွင်သာဖြစ်လေ
သည်။

နေ့စဉ် ဦးကောင်းမြတ်မှာ ရုံး
ဆင်းချိန်ဖြစ်သည့် ညနေ ၆ နာရီ
ခန့်တွင် အိမ်သို့ ကားဖြင့်ပြန်တတ်
၏။ သို့သော် ယနေ့တွင်တော့ ဦး

ကောင်းမြတ် ပြန်နေကျအချိန်တွင်
မပြန်နိုင်လေတော့။ ငယ်သူငယ်ချင်း
ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မိုး
အောင်က ယနေ့ မိမိရှိရာ ဂျာနယ်
တိုက်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်၍ တွေ့ဆုံရန်
ချိန်းဆိုလာသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ညတွင် အိမ်
ပြန်နောက်ကျမည့်အကြောင်းကို
လည်း ဇနီးဖြစ်သူအား ဖုန်းဆက်
အကြောင်းကြားထားလိုက်၏။ မိုး
စံပယ်စားသောက်ဆိုင်လေးဆီမှ လူ
စုခွဲကြတော့ ည ၁၀ နာရီခန့်ပင်ရှိ
လို့နေလေပြီ။ မိုးအောင်၊ ဝေဘုန်း
နှင့် လှမြင့်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး
က သူ့အား အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေး
မည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် ဦး
ကောင်းမြတ်မှာ ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်
ရက်ဖြစ်၍ ဂျာနယ်တိုက်သို့ အပြန်
တွင် ခေတ္တဝင်လိုသောကြောင့် သူ
ငယ်ချင်းတစ်စု ပြောကြားလာသော
စကားတို့ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်
လိုက်သည်။

“ကဲ..ကောင်းမြတ်၊ ဒါဆို...”

တို့သွားမယ်နော်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

“ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဝှက်နိုက်.....”

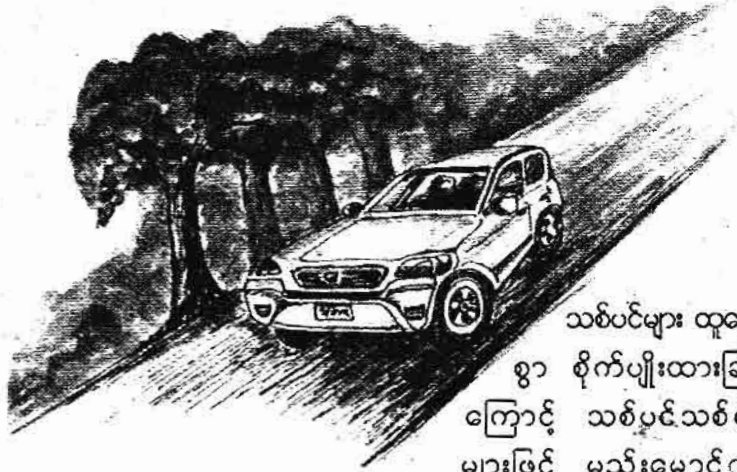

ဦးကောင်းမြတ်တစ်ယောက် ဥတ္တရမြို့လယ် လမ်းတစ်လျှောက် ကားလေးကို တဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ ထွက်လာသည်။ သူ၏ဂျာနယ်တိုက်ဆီသို့ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်တိုက်ရောက်တော့ ဝန်ထမ်းအချို့မှာအိပ်ကြသေး။ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ စိုးသူရလင်းအား လိုအပ်သော ကိစ္စလေးများ မှာကြားပြီး ဦးကောင်းမြတ်တစ်ယောက် ဂျာနယ်တိုက်မှ ထွက်လာသည်။

အချိန်သည် ည ၁၁ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်လေ၏။

သူငယ်ချင်းမိုးအောင် နောက်ဆုံးထည့်ပေးလိုက်သော ဘလက်လေဘယ်အရက်လေးတစ်ခွက်က မြို့ထဲမှထွက်စတွင် သိပ်မသိသာ။ ကားမောင်းရင်း မြို့ပြင်ရောက်၍ လေတဖြူးဖြူး တိုက်လာခဲ့သည်မှ အရှိန်တက်ရင်း ရီဝေဝေဖြစ်စပြုလာ၏။

သို့သော် ဦးကောင်းမြတ်မပူး

သစ်ပင်များ ထူပြောစွာ စိုက်ပျိုးထားခြင်းကြောင့် သစ်ပင်သစ်ရိပ်များဖြင့် မည်းမှောင်ကာ

ပါလေ။ အရာရာကို သတိအပြည့်နှင့်ရှိနေ၏။ ဥတ္တရမြို့ပြင်သို့တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည်။ မြို့ပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် လျှပ်စစ်မီးများက မရှိတော့။ လရောင်သည်လည်း လဆန်းရက်တစ်ရက်မို့ ထိန်ထိန်လင်းလင်း မသာနိုင်ပေ။ မှုန်ပျူပျူ အလင်းရောင်တချို့နှင့်သာ မနည်းအားယူလင်း၍နေရ၏။

မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည့်နေရာတွင် ငါးဆယ်ကွေ့ဟုခေါ်သော မိုင်တိုင် (၅၀) သစ်တောကြီးဝိုင်းလေးတစ်ခုရှိ၏။ ဤသစ်တောကြီးဝိုင်းသည် ဟိုးအရင် ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်စစ်လေယာဉ်ပျက်များထားရာ လေယာဉ်စခန်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ လေယာဉ်ကွင်းမှာပျက်၍ သစ်တောကြီးဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်လာသည်။

မိုင်တိုင် (၅၀) သစ်တောကြီးဝိုင်းသည် မြို့နှင့်အတန်ငယ်ဝေးပြီး

ကြောက်မက်ဖွယ် နေရာတစ်ခုဖြစ်၍ နေလေသည်။

သစ်တောကြီးဝိုင်းနယ်နိမိတ်ကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် မှုန်မှုန်ပျူပျူလင်းနေလေသော လရောင်လရိပ်များပင် အမှောင်ထုဖြင့်ဖုံးလွှမ်းကာ မည်းမှောင်၍သွား၏။

ထိုနေရာအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်နှင့် ဦးကောင်းမြတ် စိတ်အားငယ်သလိုတော့ ဖြစ်၍သွား၏။ သို့သော် ထိုခရီး၊ ထိုလမ်းများသည် သူ့အမြဲလိုလို သွားလာနေသောနေရာများဖြစ်၍ အားကိုတင်းလိုက်ရင်း ကား၏လီဗာကိုလည်း မြှင့်လိုက်သည်။ ကားလေးက မြားတစ်စင်းကို ပစ်လိုက်သလို ပြေးထွက်သွားသည်။

သစ်တောကြီးဝိုင်းကလေး၏ အလယ်သို့အရောက် ကောက်ကာငင်ကာ ဘာဖြစ်သွားလေသည်မသိ။ ကားကဖော့ကစ်ရင်း

တတောက်တောက် မြည်ကာ စက်ရပ်သွားလေတော့သည်။

“တောက်...အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲကွာ”

ဦးကောင်းမြတ် ညည်းညူရင်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ အသင့်ဆောင်ထားသော ဓာတ်မီးဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကားကိုပြင်၏။ သို့သော် မရ။ နောက်ဆုံး လက်လျှော့က်ရတော့သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ခုမှတော့လည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုလာမယ့် ကားတစ်စီးကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မှာပေါ့”

**အမှောင်ရိပ်အောက်
ကားပေါ်တွင် ဖိုင်ပနေဂျီ၍
ဦးကောင်းမြတ်က
ကားပေါ်မှဆင်း၍လာကာ
ကားနှင့်မနီးမဝေးတွင်
လမ်းကျောက်နေပါသည်။
တစ်ခဏတည်း
ကားလမ်းတစ်ကျောက်**

အတွေးဆုံးတော့ ဦးကောင်းမြတ် သက်ပြင်းမောတစ်စကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ဟင်း.....”

အမှောင်ရိပ်အောက် ကားပေါ်တွင် ထိုင်မနေလို၍ ဦးကောင်းမြတ်က ကားပေါ်မှဆင်း၍လာကာ ကားနှင့်မနီးမဝေးတွင် လမ်းကျောက်နေမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကားလမ်းတစ်လျှောက် တောင်၊ မြောက်၊ ဝဲ၊ ယာ အရပ်များဆီသို့လည်း မကြာမကြာ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။

ထိုစဉ် မြောက်အရပ်ဘက်ဆီတည့်တည့်မှ မီးထိုးရင်း အပြင်းမောင်းနှင်လာနေလေသော ကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။ ဦးကောင်းမြတ် ပျော်သွားသည်။ ထိုကားကို တား၍ အကူအညီတောင်းခံရမည်ဟုလည်း တွေးလိုက်၏။

ဦးကောင်းမြတ်၏ လက်ပြတားဆီးမှုကြောင့် မီးထွန်း၍မောင်းနှင်လာသော အရာက အနားသို့ ရောက်သည်တွင် စက်ရှိန်ကိုလျှော့ချရင်း ရပ်၍သွားတော့သည်။ ထိုသို့ရပ်လေတော့မှ ရပ်လာလေသော အရာသည် ကားတစ်စီးမဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြစ်၍နေကြောင်း

တွေ့ရတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးလာသူမှာ အသက် (၃၀)ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့နောက်တွင်တော့ သူ့ခါးကိုဖက်ကာ စီးနင်းလိုက်ပါလာလေသော ချောမောလှပ၍ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် နောက်တွင်လိုက်ပါလာသော မိန်းကလေးမှာ ဆင်း၍လာရင်း ကားနံဘေးတွင်ရပ်နေသော ဦးကောင်းမြတ်ထံသို့ တန်း၍ပြေးဝင်လာတော့သည်။ ဦးကောင်းမြတ်ပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်၍သွားတော့သည်။

“ဦး...ဦး...သ...သမီးကို ကယ်ပါရှင်.....ကယ်ပါ”

မိန်းကလေး၏ ရုတ်ခြည်းအပြုအမူကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းနှင်လာသော လူရွယ်က မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်လာကာ...

“ဟဲ့...မိသိင်္ဂီ၊ လာ..ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့”

“ဦး.....ဦး သမီးကို ကယ်ပါရှင်...ကယ်ပါ။ သမီးက မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလူက သမီးကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်အတင်းဆွဲတင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟဲ့...မိသိင်္ဂီ၊ နင့်ပါးစပ် ခုပိတ်၊ ဘာမဟုတ်ကဟုတ်ကစကား

တွေ ပြောနေတာလဲ၊ ခုလာဆိုလာ စမ်း”

“သမီးပြောတာ အမှန်တွေပါ ရှင်၊ သူကသာ လိမ်ညာနေတာပါ။ သမီးကို ကယ်ပါဦးရယ်၊ ဦးသာ မကယ်ရင် သမီးတော့ ဒုက္ခရောက် တော့မယ်”

အခါခါတောင်းဆိုရင်း တောင်း ပန်နေလေသော မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် ဦးကောင်းမြတ်မှာ အကျပ်ရိုက်၍သွား၏။

ချက်ချင်း သတိတစ်ချက် လည်း ဝင်သွားမိသည်။ ညကြီး မင်းကြီးဟူသည် ဤလိုဇာတ်လမ်း တွေ ခင်းကျင်းရင်း ခွင်ဆင်လေ့ရှိ သော မှုခင်းကိစ္စဖြစ်ရပ်များကို ဦး ကောင်းမြတ် ကြားခဲ့ဘူး၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏ဂျာနယ် တွင်ပင် ထိုပြစ်မှုမျိုးတွေ ထည့်ပေး ခဲ့သည်မှာ မနည်းတော့။ မယုံတစ် ဝက် ယုံတစ်ဝက်စိတ်များဖြင့်.....

“နေ.....နေကြပါဦးဗျ၊ ဘာ တွေဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကို ရှင်းပြကြပါလား”

ဦးကောင်းမြတ်စကားကြောင့် လူရွယ်၏မျက်နှာသည် တင်းမာ၍ သွားသည်။ ဦးကောင်းမြတ်အား လည်း ခက်ခက်ထန်ထန် ကြည့် လိုက်ရင်း.....

“ခင်ဗျားကို ရှင်းပြနေရအောင် ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့လဲ၊ ခင်ဗျားကို

**ဂျွယ်ထံမှ
ဆာပုံတစ်ကောင်။
နောက်တစ်ချက် ဆင့်၍
ထိုးယှဉ်ပြု ဂျွယ်မှာ
လူးလဲထကာ
လမ်းဘေးတောစပ်ဆီသို့
ပြေးဝင် သွားလေတော့သည်။
မိန်းကလေး မှာတော့
ဦးကောင်းမြတ်နှင့်
ဂျွယ် ထိုသတ်ပုတ်နေသော
မြင်ကွင်း များကို
စိုးရိမ်စိတ်မရှိစွာ....**

ကူညီပေးဖို့ ကျုပ်က ဆင်းလာခဲ့ တာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ် အတွက် အမှိုက်တစ်စဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့ညီရာ၊ ဦးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြော ပြတာပါ”

“အို.....ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း ကျုပ်နားမလည် ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင် ဘူး၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ မသေချင် ရင် အသာနေ”

စကားဆုံးတော့ လူရွယ်က လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောစားကို မြှောက်ရင်း ထိုးရန်ပြေးဝင်လာ၏။ ဦးကောင်းမြတ် ဘေးသို့ရှောင်ရင်း လူငယ်၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်

သည်။ တစ်ဆက်တည်း လက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်၏။ လူရွယ်၏လက်ထဲ မှစားမှာ အောက်သို့လွတ်ကျသွား ၏။

ဝဲဘက်တံတောင်ဖြင့် တစ် ချက်တွတ်လိုက်သည်။

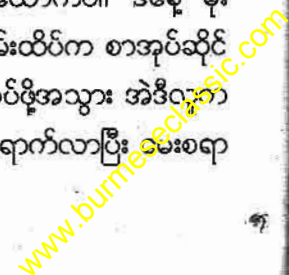
“အင့်.....”

လူရွယ်ထံမှ အသံထွက်လာ ၏။ နောက်တစ်ချက် ဆင့်၍ထိုး မည်အပြု လူရွယ်မှာ လူးလဲထကာ လမ်းဘေးတောစပ်ဆီသို့ ပြေးဝင် သွားလေတော့သည်။ မိန်းကလေး မှာတော့ ဦးကောင်းမြတ်နှင့် လူရွယ် တို့ သတ်ပုတ်နေသော မြင်ကွင်း များကို စိုးရိမ်စိတ်မရှိစွာ မနီး မဝေး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှရပ် ၍ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မိန်းကလေး အနီးသို့လျှောက်လာ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ နေ ပါဦးကွ၊ မင်းတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဟုတ်ကောဟုတ်ကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်... ကျွန်မ မညာပါဘူး၊ ကျွန်မက မိ ကောင်းဖခင်မိဘတွေရဲ့ သားသမီး ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီနေ့ မိုး ချုပ်စမှာ လမ်းထိပ်က စာအုပ်ဆိုင် ကို စာအုပ်အုပ်ဖို့အသွား အဲဒီလူ့ဘာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ရောက်လာပြီး မေးစရာ

ရိုလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး ဆိုင်ကယ် ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး အတင်းခေါ်လာခဲ့တာပါရှင်”

“အင်း.....မင်းတို့မိန်းကလေးတွေလည်း သွားတာလာတာ တော်တော်ကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြုသင့်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေက အတော့်ကို စရိုက်ကြမ်းနေကြပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကျပါ၊ ဒီညကျမှ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ခုမင်းပြောနေတာတွေဟာ တကယ်ပဲ အမှန်တွေလား”

“အမှန်တွေပါရှင်၊ သမီးမလိမ်ပါဘူး ဦးရယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကိုပြန်ပို့ပေးချင်ပေမယ့် ငါ့ကားကလည်း

ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိသေးဘူး၊ ပျက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မီးရောင်ထွန်းပြီး မောင်းလာတဲ့ မင်းတို့ဆိုင်ကယ်ကို ကားမှတ်ပြီး အကူအညီတွေရှင်းခဲ့မိတာပဲ၊ မင်း ဒီညမှာ ငါနဲ့နေရဲတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်.....”

“အို.....အို တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားက လောသွားလို့ပါ၊ ဒီည အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း မင်းငါနဲ့ နေရဲတယ်မဟုတ်လားလို့ မေးတာပါ၊ ဦးကိုယုံပါ၊ ဦးဟာ လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ဦးပါ”

“-----”

“ကဲ.....မင်း ကားထဲမှာဝင်နေ၊ ငါက လမ်းပေါ်မှာနေရင်း ဒီဘက်ကိုမောင်းလာမယ့် ကားတစ်စီးစီးကို အကူအညီတောင်းဖို့စောင့်မယ်”

ဦးကောင်းမြတ်စကားဆုံးတော့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ မိန်းကလေးမှာ ဦးကောင်းမြတ်၏ကားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။

ဦးကောင်းမြတ်က ကားခေါင်းခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ ချမ်း၍ တုန်ယင်နေသည်။

“ဘာလဲ မိန်းကလေး၊ မင်းချမ်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဖျားလည်း

များနေတယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကားထဲမှာ ကျုပ် ရဲ့ဂျာကင်ရှိတယ်၊ ဝတ်ထားလိုက် ပါ”

စကားဆုံးတော့ ဦးကောင်း မြတ်တစ်ယောက် ကားလမ်းတစ် ဖက်သို့ လှမ်းမျှော်လိုက်သည်။ ထို စဉ် မီးထိုး၍မောင်းလာလေသော ကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။ ဦးကောင်း မြတ် တားလိုက်သည်။

ကားရပ်တော့ ကားပေါ်မှ ရဲ များက ဆင်းလာသည်။ ဓာတ်မီး များဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ထိုးကြည့် ကြ၏။ ဦးကောင်းမြတ်ကို တွေ့ သွားသည်။

“ဟင်.....ဘယ်သူများလဲလို့၊

သူဌေးကြီးဦးကောင်းမြတ်ပဲ၊ ဘယ် လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးကောင်းမြတ် ရယ်”

“အင်း...ဒီနေ့ ဂျာနယ်ဖောင် ပိတ်ရက်မို့ ရုံးကဖြန်တာ နောက် ကျတယ်ဗျာ၊ ဒီနားရောက်မှ ကား က ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ ထိုးရပ် သွားလို့”

ဦးကောင်းမြတ်စကားဆုံး တော့.....

“ဪ...ဒါနဲ့ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒီဘက်ကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးများ ဖြတ်သွားတာ မတွေ့မိဘူးလား”

“တွေ့ပါဗျာ၊ အဲဒီဆိုင်ကယ် ပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောင် ဆင်းလာပြီး အကူအညီ

**ဪ...ဒါနဲ့
ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒီဘက်ကို
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးများ
ဖြတ်သွားတာမတွေ့မိဘူးလား...
တွေ့ပါဗျာ၊
အဲဒီဆိုင်ကယ် ပေါ်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောင်
ဆင်းလာပြီး
အကူအညီတောင်ပေး... ..**

တောင်းလို့ ကျုပ် ကူညီလိုက်ရ သေးတယ်”

“အဲဒီမိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဗျ”

“ဟောဟိုက ကျုပ်ကားခေါင်း ထဲမှာ အိပ်နေတယ်”

စကားဆုံးတော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များက ဦးကောင်းမြတ်ကား ရပ် ထားရာဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ကားခေါင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...မိန်းကလေး၊ ထစမ်း.. ထစမ်း”

မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ထိုးကျ လာသည့် မီးရောင်စူးစူးရှရှများ ကြောင့် မိန်းကလေး မျက်လုံးဖွင့် ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်.....”

“ဟုတ်..ဟုတ်တယ်၊ ဒီ...ဒီ... ဒီမိန်းကလေးပဲ၊ ကိုတင့်ဖေ သူ့ကို

လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ပါဗျာ”

“ချောက်.....”

“မိန်းကလေး မင်းနဲ့အတူ ဆိုင်ကယ်စီးလာတဲ့ ထွန်းမြင့်ဘယ် မှာလဲ”

“သူ.....သူ.....သူ ကျွန်မနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးထွက်ပြေးပါပြီ”

“ဒါဆို ဆိုင်ကယ်က ရော”

“ဆိုင်ကယ်ကတော့ ဟိုသစ်ပင်ရိပ်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပါတယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ဦး ကောင်းမြတ်တစ်ယောက် အိပ်မက် တစ်ခု မက်နေသလိုလို ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားတစ်ကား ကြည့်နေရသလိုလိုဖြစ်နေသည်။

“အင်း.....ကိစ္စကတော့ ဦး ကောင်းမြတ်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီတရားခံနှစ်ယောက် လွတ်သွားတော့မှာ”

ညဉ့်နက်ပိုင်းရဲလုည့်ကင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်၏စကားဆုံးတော့.....

“ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျာ၊ ဘာတွေဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး”

“အင်း.....ပြောရတာပေါ့ ဦး ကောင်းမြတ်ရယ်၊ ဒီလိုဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေးက မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ အကြီးအကျယ် ရောင်းဝယ်ဖောက်

တစ်လှမ်းဦးသွားတယ်၊ ဦးကောင်းမြတ်နဲ့တွေ့လို့ ခုလိုဖမ်းမိတာပါ။ ဘာ ကွန်းအမည်ခံ ထွန်းမြင့်ကို တော့ ဆက်ပြီးဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဪ.....ဒီလိုကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ ရိုးရိုးသားသား အကူအညီ တောင်းခဲ့လို့ ကူညီခဲ့တာလေ”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ ဦးကောင်းမြတ်ရယ်၊ ဒီလိုလူတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကောင်းတဲ့လူတွေကို လှည့်စားကြတယ်လေ၊ ကဲပါ...ခင်ဗျားကား ဆီကုန်သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ဆီအပိုပါပါတယ်၊ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို အဖြည့်ခိုင်းပြီး ကျုပ်တို့နဲ့ မြို့ထဲကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီနေရာတွေက ညကြီးမင်းကြီးမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

စကားဆုံးတော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ဦးကောင်းမြတ်ကားကို ဆီဖြည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးကောင်းမြတ်ရင်ထဲမှာတော့ ပဟေဠိဆန်လေသော ညတစ်ညနှင့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားရင်းလိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ကားနေတဲ့ သီရိအမည်ခံ နှင်းသက်မေပါ၊ သူနဲ့အတူ ဆိုင်ကယ်စီးလာတဲ့လူကတော့ ဘာကွန်းအမည်ခံ ထွန်းမြင့်ပါ၊ ဒီကောင်က လူသတ်တရားခံ၊ ဝရမ်းပြေးဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီနယ်ဘက်ကို ဆင်းလာတယ်ကြားကတည်းက ကျုပ်တို့ စုံစမ်းရင်း မနေ့ကတော့ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားတယ်၊ သတင်းရရချင်း လိုက်လာပေမယ့် သူတို့က ခြေ

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

မောင်သာမန် ကြမ္မာဆိုး၏

ခေါင်ရာ

K' Hill

၁၁၁

ကြမ္မာဆို၏ခေါ်ငင်ရာ

မောင်သာမန် (ဖိုးကျော်)

“ဘုရား.....ဘုရား၊ ဖိုးကျော် တစ်ယောက် အဖန်ငါးရာ၊ ငါးကမ္ဘာ ခံရမယ့်ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ကျူး လွန်လိုက်တာလိမ့်၊ တော်တော် မိုက်တဲ့သူငယ်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ရင် နောက် ၁၀၀ ၁၀၀တွေမှာ ဘယ်လိုအကျိုး ဆက်တွေ ခံရမယ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်ဆိုရင် သိရမှာပေါ့၊ အခု တော့ ကြားလို့မှ နားမချမ်းသာ စရာ”

ဖိုးကျော်တစ်ယောက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် လည်ပင်း ကြိုးကွင်း စွပ်ပြီး ကြိုးဆွဲချ သေကြောင်းကြံ သည်ဟူသော သတင်းဆိုးသည် ရပ်ကွက် အတွင်း တစ်မဟုတ် ချင်းယုံနဲ့ ၍ လူတိုင်း၏ပါးစပ်ဖျား၌ တဖွဖွဖြစ်နေကြသည်။ ဖိုးကျော်၏ သတင်းဆိုးကြောင့် လူတကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းဖြင့်အတူ စိတ်မကောင်းခြင်းများ ဖြစ်နေ ကြပါ၏။

ပထမတွင် ဖိုးကျော်၏ သတင်းဆိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ရပ် ကွက်တွင်းရှိ လူများ မယုံကြည် နိုင်ကြသေးပေ။ ဖိုးကျော်ဘုတ်လွှင့် ခဲ့သော ကောလာဟလဟူသော ထင်မှတ်မှားခဲ့ကြ၏။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ လမ်းများပေါ်၌ ရပ်ကွက်အုပ် ချုပ်ရေးမှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးများနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဥဒဟိုသွား လာနေ သည်ကိုမြင်မှပင် ထိုသတင်း အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ဖိုးကျော်၏သတင်းဆိုးသည် မှန်

ကန်နေခြင်းကြောင့် လူတိုင်း စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

ဖိုးကျော်သည် မိဘများမရှိကြ တော့။ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အခေါ်အပျိုကြီးနှင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ဖိုးကျော်၏ အခေါ် ခေါ်မြခင်သည် လမ်းစိပ် တွင် အကြော်ကြော်၍ ရောင်းရ သကဲ့သို့ ဖိုးကျော်သည်လည်း အကြော်ဆိုင်တွင် နေ့စဉ် ကူညီ ရောင်းချပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြော်ဗန်းကိုရွက်လျက် ရပ်ကွက် ထဲ၊ လမ်းထဲတွင် အော်ဟစ်ရောင်း ချသည်လည်းရှိပါ၏။ အကြော်ကုန် ပါက သူ၏အလုပ်သည် သိပ်မရှိ တော့။ နေ့လယ် ထမင်းစား သောက်ပြီးပါက ဖိုးကျော်သည် ရပ် ကွက်ထဲသို့သွားပြီး တစ်အိမ်တက် ဆင်း အိမ်လည်တော့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဖိုးကျော်ကို လည်း ရပ်ကွက်တွင်းရှိလူများက ခင်ကြပါသည်။ ဖိုးကျော်သည် သဘောကောင်းပြီး ခင်မင်တတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် ရိုးသားဖြူစင်သော

လူငယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ လူမှု
ရေးစိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းကြောင့်လည်း
လူတိုင်း၏အခက်အခဲများကို တတ်
စွမ်းသလောက် ကူညီတတ်ပေ၏။
တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဖိုးကျော်သည်
လူတိုင်းအား ခင်မင်တတ်သကဲ့သို့
နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်သော
ဝါသနာရှိပေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်
ဖက်လူ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်
သည်အထိ နောက်ပြောင်တတ်
သည်။ တချို့ဆိုပါလျှင် ဖိုးကျော်
၏ နောက်ပြောင်မှုကြောင့်
စိတ် ဆိုးရအခက်၊
စိတ်မဆိုးရအခက်ဖြင့်
စိတ် က သိ က
အောက် ဖြစ်
ကြရ၏။
သို့ စေ
ကာမူ ဖိုးကျော်
၏ ခင်မင်မှုနှင့်
ရိုင်းပင်းကူညီ
တတ်မှုတို့ ကြောင့်
စိတ်ဆိုးကြသော်လည်း
ခွင့်လွှတ်လိုက်ရသည်ပင်။ ဖိုး
ကျော်ကို မတွေ့လိုက်နှင့်၊ တွေ့
လိုက်သည်နှင့် မည်သို့သော
အပူသောက မျှမရှိသလို ပြုံးတုံ
တုံအမူအရာဖြင့်။ သူ၏ပြုံးတုံတုံ
အမူအရာသည် တခြားသူများသို့
ကူးစက်သွားလေ့ရှိပြီး လူတိုင်း၏
ပါးစပ်ဖျား၌ ဖိုးကျော်၏နာမည်

သည် တသသဖြစ်နေကြသည်ဟု
ဆိုရပေလိမ့်မည်။
ထိုကဲ့သို့ စိတ်သဘောကောင်း
သည် လူငယ်လေးတစ်ယောက်
မည်သို့သော ကံကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့
လေသည်မသိ။
ဖိုးကျော်သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်
သက်၍ တချို့က အကုသိုလ်ကံပါ
၍ သေရသည်ဟုဆိုသည်။ တချို့
တောင်ဘက်အစွန် ရေကန်ပေါင်
ပေါ်ရှိ ခပ်နိမ့်နိမ့် တမာကိုင်းတွင်
ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် သေဆုံးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်
ရေးမှူး ဦးတင်မောင်ဝင်းက
ဖိုးကျော်၏ဖြစ်ရပ်အား မြို့နယ်
ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဖြင့် အကြောင်း
ကြားခဲ့သည်။ ရဲစခန်း မှူးရဲအုပ်
အောင်သက်ခိုင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီး
လျက် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်
ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်
အချို့ အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့
သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။
ဖိုးကျော်၏ရပ်
အလောင်းအား
ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊
စစ်ဆေးမှတ်တမ်း
တင်ခြင်းစသည်
ရဲလုပ်ငန်းများကို
ပြည့်စုံအောင်ဆောင်
ရွက်ပြီးနောက် ရဲစခန်း
မှူး ရဲအုပ် အောင်သက်ခိုင်
ကိုယ်တိုင် တရားလိုပြုလုပ်၍
သေမှုသေခင်းဖြင့် အရေး
ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယင်း
နောက် ဖိုးကျော်၏ ရုပ်အလောင်း
အား မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်သေခြင်း
ဟုတ်/မဟုတ် စစ်ဆေးဆောင်
ရွက်နိုင်ရန် မြို့နယ်ဆေးရုံကြီးသို့
ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ကြရသည်။
ဖိုးကျော်သည် ရပ်ကွက်၏

မစည်ကားအပ်သည့် နေရာ ဖြစ်သည့် ဆေးရုံရှိ ရင်ခွဲရုံ၌ ဖိုး ကျော်၏အလောင်းပို့ဆောင်ခြင်းနှင့် ဖိုးကျော်၏ ဈာပနကိစ္စ ဆောင်ရွက် နိုင်ရန် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတော်တော် များများ ရောက်ရှိနေကြသည်။

“သားလေးဖိုးကျော်ရယ်..... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရ လောက်အောင် ဘယ်လိုအခက်အခဲ မျိုးတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံခဲ့ ရလို့လဲ ကလေးရယ်၊ သားလေးမှာ ဘယ်လိုစိတ်ပျက်စရာတွေ ရှိနေလို့ အဒေါ်တစ်ယောက်တည်းကို လူ့ လောကအလယ်မှာ ထားခဲ့ရတာ လဲကွယ်၊ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ညစ် စရာတွေရှိရင် ဟောဒီ အဒေါ် အရင်းခေါက်ခေါက်ကို ဖွင့်ပြောပါ တော့လား”

ဖိုးကျော်၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ် မြခင်မှာ တစ်ဦးတည်းသောတူလေး ၏ ဖြစ်ရပ်ဆိုးအတွက် ရင်ခွဲရုံရှေ့ တွင် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ငိုကြွေး မဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ ရပ်ကွက် အတွင်းရှိ လူကြီး၊ လူငယ် တော် တော်များများသည် ဆေးရုံသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုကြရာ ထိုလူများ အတွင်းမှ ထူးခြားသော လူငယ် နှစ်ဦးကို ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်းမှ ထွက်လာသော နယ်ထိန်းခေါင်း ဆောင် ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်က အမှတ်

တမဲ့ အကဲခတ်မိသွားသည်။ ဒုရဲ အုပ် ရဲဇော်၏အကြည့်ကြောင့် ထို လူငယ်နှစ်ဦးမှာ မျက်နှာပျက်သွား ရပြီး လူများကြားတွင် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ထိုလူငယ်နှစ်ဦး သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဆေးဝါး တစ်ခုခုအား မှီဝဲထားသကဲ့သို့ ရှိ နေသည်ကို ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်က လျှပ် တစ်ပြက် အကဲခတ်မိသည်။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦး တင်မောင်ဝင်းနားကပ်၍ လူငယ် နှစ်ဦးနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုရဲအုပ် ရဲဇော် က မေးမြန်းခဲ့ပါ၏။

“ဟိုနားမှာရပ်နေတဲ့ လူငယ် နှစ်ဦးက ဦးတင်မောင်ဝင်းတို့ ရပ် ကွက်ထဲကပဲလား”

ဒုရဲအုပ် ရဲဇော် မျက်စပစ်၍ပြ သည်ကို ဦးတင်မောင်ဝင်းက လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ဪ.....ဟုတ်တယ် ဗိုလ် လေး၊ ဒီကောင်လေးတွေက မိဘ တွေ ထိန်းမရလို့ လွတ်ထားတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မနေကြဘူး၊ သူ တို့ဘာသာသူတို့ နေကြတာပဲ၊ ပြဿနာအရှုပ်အရှင်းရယ်လို့မကြား မိပါဘူး”

ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်သည် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရှင်းပြဿမှုကို နား ထောင်နေလိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောနေပေ

သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြို့နယ်ဆရာ ဝန်ကြီးက ဖိုးကျော်၏အလောင်း အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင် ဖိုး ကျော် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သေကြောင်း မကြံခင် သေသူသည် တစ်စုံတစ် ဦးနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လက္ခဏာကို တွေ့ရှိရသည်။ ဖိုး ကျော်၏ဦးခေါင်းတွင် ဖု၍ရောင်နေ သော ဒဏ်ရာတစ်ခုနှင့် သူ၏ ကျောတွင် မာကျောသော (တုတ် ကဲ့သို့သောအရာ)အရာတစ်ခုနှင့် အရိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာနှစ်

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက
ဖိုးကျော်၏အလောင်းအား
စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင်
ဖိုးကျော်မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
သေကြောင်းမကြံခင်
သေသူသည်တစ်စုံတစ်ဦးနှင့်
ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်
လက္ခဏာကိုတွေ့ရှိရသည်။
ဖိုးကျော်၏ဦးခေါင်းတွင်.....

ချက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။
ရဲစခန်းမှူးအား ဆရာဝန်ကြီးက
ဖိုးကျော်၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ဒဏ်
ရာဒဏ်ချက်များအား ပြသခဲ့သည်။

“ဒီကလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်က
ဒဏ်ရာတွေကိုကြည့်ရင် တုတ်တ
ပြက် ဓားတပြက်နဲ့ လူတစ်ယောက်
ဒါမှမဟုတ် လူနှစ်ယောက်တို့နဲ့

**တစ်စုံတစ်ယောက်၏
ပယောဂကြောင့်
ဖိုးကျော်သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည့်ဟု
မှတ်ချက်ပြုခြင်းကြောင့်
စခန်းမှူး
ရဲအုပ်အောင်သက်ခိုင်မှာ
ဂူသစ်ပူပန်ပါ့....**

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတယ်နဲ့
တူတယ် စခန်းမှူးကြီး”

ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးစစ်ချက်
မှတ်တမ်းများအရ ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်
အောင်သက်ခိုင်သည် ကိုယ်
တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သည်ကြောင့် ဖိုး
ကျော်၏ သေမှုသေခင်းအား ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ သို့
ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သတ်မှတ်ရန် စီ
စဉ်ရတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးစစ်ချက်
အရ သေဆုံးသူ ဖိုးကျော်သည်
မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လည်ပင်းကြီးစွပ် ချွတ်
ကြိုးဆွဲ ချသေဆုံးခြင်းသည်
အဓိကအကြောင်းအရာ မဖြစ်
တော့ပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏
ပယောဂကြောင့် ဖိုးကျော်သေဆုံး
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ပြုခြင်း
ကြောင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်
သက်ခိုင်မှာ လူသတ်မှုပုဒ်မသို့
ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သတ်မှတ်၍ မြို့
နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် ခရိုင်၊ တိုင်း
ဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးများသို့
အစီရင်ခံစာ တင်ပြရတော့သည်။
စခန်းမှူး၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် နယ်
ထိန်းအဖွဲ့များသည်လည်း ရပ်
ကွက်များသို့ စုံစမ်းလေ့လာ ဖမ်း
ဆီးရန် အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ စီ
စဉ်ရတော့သည်။

သေဆုံးသူ ဖိုးကျော်သည်
ရိုးသား၍ သဘောကောင်းသူဖြစ်

၏။ သို့ကြောင့်ပင် သူ့အား မုန်း
တီးသူဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ ဖိုးကျော်အား
ချစ်ခင်သူများ ပေါများသဖြင့် ဖိုး
ကျော်မှာ ရန်သူ၊ သို့မဟုတ် ရန်
ပြုလိုသူ မရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် ဖိုး
ကျော်သည် လူငယ်ဖြစ်၏။ လူငယ်
ဖြစ်၍ လူငယ်နှင့်ပတ်သက်သော
ကဏ္ဍများကို ခြုံငုံသုံးသပ်ရပေ
တော့မည်ဟု စခန်းမှူး ရဲအုပ်
အောင်သက်ခိုင်သည် တွေးတော
စဉ်းစားနေခိုက် သူ၏ရုံးခန်းထဲသို့
ဒုရဲအုပ် ရဲဇော် ရောက်ရှိလာသည်။
စခန်းမှူးအား အလေးပြုပြီးသည့်
နောက် စခန်းမှူးက ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်
အား.....

“ထိုင်ပါဦး ဆရာရဲဇော်ရ၊
ဘာများအကြောင်းထူး၊ သတင်းထူး
ရှိလို့လဲ”

စခန်းမှူးစားပွဲ၏ ရှေ့ရှိနေ
သော ထိုင်ခုံ၌ ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်က
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်.....

“ထူးထူးခြားခြားသတင်းတော့
မရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးကျော်
မသေခင်ညက အဲဒီကန်ပေါင်ပေါ်
မှာ လူငယ်နှစ်ယောက် ရှိနေခဲ့
တယ်လို့ ကျွန်တော့်အမာခံတစ်
ယောက်က သတင်းပေးပါတယ်”

စခန်းမှူးမှာ မျက်လုံးများ
မေးစင်းနေရာမှ ဝင်းပသွားရပြီး
ဝမ်းသာအားရဖြင့်.....

“ဒါထူးခြားတဲ့သတင်းပဲပေါ့

www.burmeseclassic.com

ဆရာရဲဇော်ရယ်၊ အဲဒီလူငယ်နှစ် ယောက်ကိုရော ခြေရာခံမိပြီလား ဟု”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့နေတဲ့အိမ် ကနေ ဘယ်မှမထွက်ကြဘူးလို့သိ ထားပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က ရင်ခွဲရုံ

နားမှာ လူငယ်နှစ်ဦး ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ ပါသေးတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက အချင်းဖြစ် ပွားတဲ့နေရာမှာ ရှိနေ တဲ့ လူငယ်နှစ်ဦးဟာ ဆေးရုံမှာတွေ့တဲ့ လူ ငယ်နှစ်ဦးလို့ ထင် မထားခဲ့ပါဘူး၊ ရပ် ကွက် ထဲ ဆင်းပြီး လေ့လာကြည့် တဲ့ အဲဒါကျမှ အချင်းဖြစ် ပွားတဲ့ နေရာမှာ ရှိ နေတဲ့ လူငယ်နှစ်ဦး ဟာ ဆေးရုံမှာတွေ့ ခဲ့တဲ့ လူငယ်နှစ်ဦး

မှန်း သိလိုက်ရတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီ လူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ကရ မှန်းမသိတဲ့ WY စာတန်းပါတဲ့ စိတ်ကြွဆေးတွေ သုံးနေတယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်”

“ခိုင်လုံလှချည်လား ဆရာ ရဲဇော်ရာ၊ လူသတ်မှုရော၊ မူးယစ် ဆေးဝါးမှုပါ ပါဝင်လာတော့ ဒီလူ ငယ်နှစ်ဦးကို ကြာကြာလှန်ထား

လို့မဖြစ်တော့ဘူး ဆရာရဲဇော်ရေ၊ အဲဒီလူငယ်နှစ်ဦးကို သုတ်လာခဲ့ တော့ဗျို့”

စခန်းမှူး၏ ညွှန်ကြားချက် အရ လူငယ်နှစ်ဦးအား ဒုရဲအုပ် ရဲဇော်က ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်

ခဲ့တော့သည်။ လူငယ်နှစ်ဦး၏ အမည်မှာ မြင့်ကျော်နှင့်မြင့်သိန်း ဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုဖြစ်သည်ဟု သိ ရ၏။ ကပြားကလေးများဖြစ်၏။ လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဆယ်တန်း အောင်ပြီး သူ့စည်းသူ့ကမ်းဖြင့် နေကြသူများဟု သိထားရသည်။ မိဘများမှာလည်း ငွေကြေးအတော် အတန် ပြည့်စုံပုံရပေသည်။

မြင့်ကျော်နှင့် မြင့်သိန်းသည် ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိသော်လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မပြသကဲ့သို့ ဖိုးကျော်နှင့် သူတို့ မတွေ့ဆုံခဲ့ကြဟု အတန်တန်ငြင်း နေခဲ့သည်။ ထိုလူသတ်မှုအား ရဲ

စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် ကိုင်သောအမှု ဖြစ် သည်မို့ စခန်းမှူး သည် သူတို့ နှစ်ဦး အား ချော့၍တစ်ခါ၊ ခြောက်၍တစ်လှည့် မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့ သော်လည်း ငြင်း ကွယ်၍သာနေ ပေ ၏။ သူတို့၏မိဘများ ကလည်း သူတို့၏ သားနှစ်ယောက်အား အာမခံပေးပါရန်နှင့် ဖိုးကျော်ကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ လုံးဝမဖြစ် နိုင် ပါကြောင်း

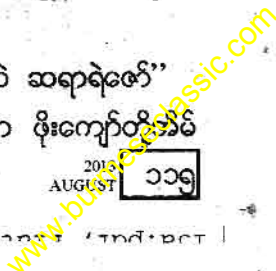
ကာကွယ်ပြောကြားနေခဲ့၏။

ထိုစဉ်အတွင်း ဒုရဲအုပ် ရဲ ဇော်သည် စခန်းမှူးအနား သွား ရောက်၍ တီးတိုးစကားဆိုခဲ့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး သူတို့မငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ကျွန်တော်ကိုင်မိ ပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာကိုလဲ ဆရာရဲဇော်”

“အဲဒီညက ဖိုးကျော်တို့အိမ်

ဘေးက သူ့ဇာဆိုတဲ့ကလေးမ
ဘော်ဒါဆောင်ကို ညအိပ်ဖို့အပြန်
မှာ ဖိုးကျော်လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်။ သူ
ဇာကို မြင့်ကျော်က ရည်းစားစကား
ပြောတော့ ဖိုးကျော်ကတားလို့ ရန်
ဖြစ်မလို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ စုံစမ်း
သိရှိရတယ်”

စခန်းမှူးမှာ ဝမ်းသာစွာဖြင့်
“ဒါဖြင့် ပွဲပြီးပြီပေါ့ကွာ”

နောက်ဆုံးတွင် မြင့်ကျော်နှင့်
မြင့်သိန်းဟူသော လူငယ်နှစ်ဦးမှာ
မူးယစ်ဆေးဝါးမရှိဘဲ
ခြင်းနှင့်အတူရဲတပ်
ဖွဲ့၏ စိတ်ဓာတ်
စစ်ဆင်ရေး -

ကြောင့် ဟန်ဆောင်ကောင်းသော
လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ဝန်ခံရတော့သည်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ ဖော်
ထုတ်ချက်အရ စိတ်ကြွမူးယစ်ဆေး
လျှို့ဝှက်ရောင်းချသော ဆေးဆိုင်
အား ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဝင်
ရောက် စီးနင်းရှာဖွေခဲ့သည်။
လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်ရှာဖွေ
စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းကြောင့် WY စာတန်း
ပါ စိတ်ကြွဆေးပြား စုစုပေါင်း
(၁၀၀)အား ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့်
ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းလျက်
ဆိုင်ရှင်အား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများ ဥပဒေအရ တရား
စွဲဆိုတင်ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဖိုးကျော်
သေဆုံးမှုနှင့်
ပတ်သက်၍
ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်က
ဖြောင့်ချက်ပေး
ရာတွင် မြင့်
ကျော်က

အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဟသွားခဲ့၏။
“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်ကြွဆေး
သောက်ထားတာမို့ ကန်ပေါင်ပေါ်
မှာ လေညင်းခံရင်း ထိုင်နေခဲ့ကြ
တာပါ။ ည ၉ နာရီလောက်မှာ
ကျွန်တော်နှစ်ယောက်နေတဲ့ သူ့ဇာကို
ဖိုးကျော်နဲ့အတူ ကန်ပေါင်ဘေး
ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း လမ်း
လျှောက်လာကြတာ တွေ့ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာကို
စဉ်းစားလိုက်မိလဲဆိုတော့ ရူးသလို
ပေါသလိုနဲ့ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်
ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ သူ့ဇာအချစ်ကို
ရလိုသာပဲ သူ့ဇာနဲ့ ယှဉ်တွဲလျှောက်
နေတယ်လို့ စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ မှားတာ၊ မှန်တာ
ဘယ်လိုမှ မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ဘူး”

တရားခံပြသက်သေ သူ့ဇာ
အား စစ်မေးရာတွင်.....

“ဘော်ဒါဆောင်ကနေ သမီး
ညနေပိုင်း ထမင်းပြန်စားပါတယ်။
ပထမနေ့တွေက ဘော်ဒါနဲ့အိမ်ကို
စက်ဘီးနဲ့အသွားအပြန်လုပ်ခဲ့တာပါ။
အဲဒီနေ့မှာတော့ သမီးရဲ့စက်ဘီးကို
သမီးရဲ့အစ်ကိုက အလုပ်ကိစ္စအရေး
ကြီးတယ်ဆိုပြီး သမီးရဲ့စက်ဘီးကို
ယူစီးသွားပါတယ်။ စက်ဘီးက
လည်း အချိန်မီရောက်မလာ
တဲ့အပြင် ဘော်ဒါကိုပြန်ဝင်ဖို့
ညမောင်လာ တာကြောင့် သား

အိမ်က ဖိုးကျော်ကို သမီးဘော် ဒါဆောင်ကို ပြန်ဖို့အတွက် လိုက်ပို့ပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းခဲ့ရတယ်။ ဖိုးကျော်က သမီးတင်မကပါဘူး။ အများကိုကူ ညီတတ်တဲ့ သူဆိုတော့ နှစ်ခါမခေါ်လိုက်ရပါဘူး။ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ အဲဒီကန်ပေါင်ဘေး ရောက်တော့ ရပ်ကွက် ထဲက မြင့်ကျော်နဲ့မြင့်သိန်း လိုက်လာပြီး ဖိုးကျော်ကို ရန်လုပ်ပါတယ်။ ဖိုးကျော်က လူတိုင်းကို အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ သူ ဆိုတော့ မြင့်ကျော်နဲ့မြင့်သိန်း ရန်လုပ်နေတာကိုပဲ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ သဘောကျပြီး ရယ်နေခဲ့တာပဲ”

“-----”
 “ သမီးပါကတည်းက ဖိုးကျော် ကို ရန်ရှာချင်နေကြတာ။ ဘေးက ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကို ရှိသွားကြပြီး နောက်ကို ဆုတ်သွားကြတယ်။ ဘော်ဒါဆောင်ရောက်တော့ သမီးက ဖိုးကျော်ကို မှာလိုက်ပါသေးတယ်။ ဂရုစိုက်ပြီး သတိနဲ့ပြန်ဖို့ပါ။ ဟင့်.....ဟင့်။ မနက်ရောက်ပြီး နေမြင့်မှ ဖိုးကျော်အကြောင်းကြားခဲ့ရပါတယ်”

မြင့်သိန်းကမူ မျက်ရည်များစွာ လျက်.....

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုံမှန်စိတ်တွေကို မူးယစ်ဆေးက ဖုံးလွှမ်းထားလေတော့ လူကောင်းကို လူဆိုးအဖြစ်ပဲ မြင်နေမိတယ်။ သူ့ဇာကို ဘော်ဒါဆောင်ပို့ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဖိုးကျော်ကို မှတ်လောက်သား

လောက်အောင် သူ့နောက်ကျောက နေ နံချပ်ကူနဲ့ ဆက်တိုက်ရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဖိုးကျော်က တစ်ချက်လေးမှ ပြန်မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်ကြပါနဲ့ လို့ သူတောင်းပန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်တွေက မူမှန်မဟုတ်လေတော့ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ရိုက်ချက်က ဖိုးကျော်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ထိသွားခဲ့ပုံရပါတယ်။ ဖိုးကျော် သတိမေ့သွားတာလား မသိဘူး။ စကားပြန်မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ညီ မြင့်ကျော်က ဒီကောင်သေမှ အေးမှာပါလို့ပြောပြီး အနီး

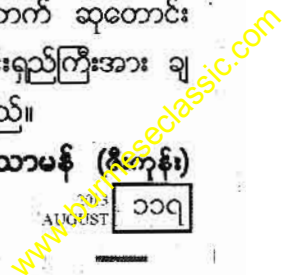
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဂုန်လျော်ကြီးအပြတ် တစ်ချောင်း သွားတွေ့တယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ်က တမာပင်နိမ့်နိမ့်ရှိတဲ့ နေရာက သိပ်မဝေးဘူးလေ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တွဲခေါ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတဲ့သဘောဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ”

ဖိုးကျော်အား သတ်ဖြတ်သည့် တရားခံများက ဖွင့်ဟ ဝန်ခံခဲ့သည်မို့ စခန်းမှူးမှ တရားစွဲဆိုရန် တရားရုံးသို့ အမှုတွဲတင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သက်ခိုင်သည် လူမှန်စိတ်မှန်ဖြစ်နေသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဖိုးကျော်ရေတိမ်နစ်ခြင်းအတွက် အထူးပင် ဝမ်းနည်းရပေသည်။

ပညာတတ်လူငယ်လေးများအား စိတ်ကြွမူးယစ်ဆေးများသည် အချိန်နှင့်အမျှ ဖျက်ဆီးလျက်ရှိနေသည်ကို လူငယ်များ သတိရှိနိုင်ပါစေဟု ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် အောင်သက်ခိုင်တစ်ယောက် ဆုတောင်းလျက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးအား ချ၍နေပါတော့သည်။

မောင်သာမန် (စီဟန်)

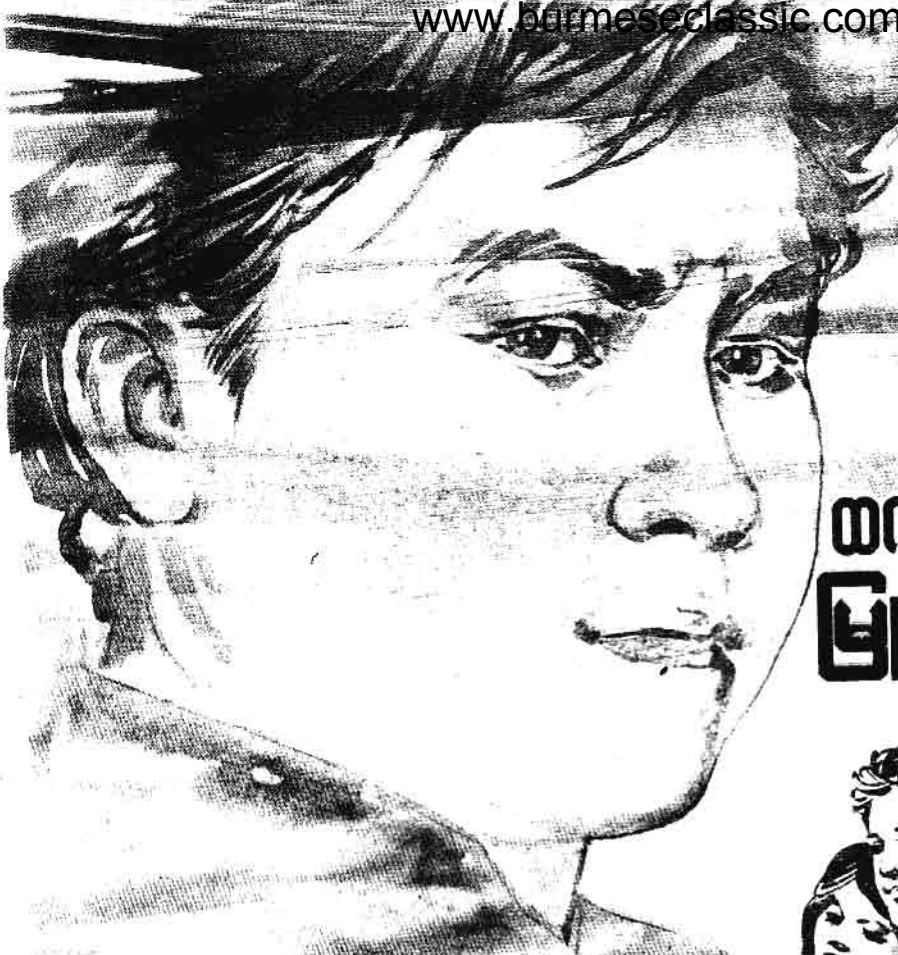

တန့်ဖိုးနည်းကားစီးပြီး
 တန့်ဖိုးနည်းအိမ်ယာနဲ့နေဖို့
 မပြောနဲ့ တန့်ဖိုးနည်းဖုန်းတောင်
 ကိုင်ဖို့ ကံမပါ ပါလားနော်..ဟီး

အောင်အောင်
 2013

ထက်ထက်ဦးငေ မြူးခိုးဝေတို့ စောင်

မြူးရိုးဝေတဲ့တောင်

ထက်ထက်ဦးဝေ

“ကိုလေး ဝတ်မှုဆုံးသွားပြီ၊ အမြန်ပြန်လာပါတော့နော်”

“ဘာ.....ဝတ်မှုဆုံးပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး ကိုလေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အပုပ်နဲ့ရလို့ သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေးလိုက်မှ သိကြတာတဲ့”

“ဟာ.....”

မင်းခန့်မှာ တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ သူ့ခရီးထွက်နေချိန်တွင် ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည်။ ယောက်ျားကို စိတ်မချသော ဝတ်မှုမှာ ယခုတော့ဖြင့် သူ့အား ထားသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သည်တော့ မင်းခန့်အဖို့ ယူကျုံးမရစိတ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းရုံသာရှိတော့သည်။

“ကိုလေး.....ဝတ်မှုနာရေးအတွက် စီစဉ်ရအောင် ပြန်လာနော်၊ ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာက လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်

အောင် စစ်ဆေးမေးမြန်းရဦးမယ်တဲ့၊ ကိုလေးက ခင်ပွန်းဖြစ်နေတော့ ထွက်ဆိုချက်ပေးဖို့လိုတယ်တဲ့”

“ငါသိပါတယ် မိသင်းရာ၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးနေပါပြီ၊ အဝေးပြေးကားနဲ့ ဒီနေ့ပဲ ပြန်လာပါ့မယ်ကွာ၊ ဝတ်မှုအတွက် စီ

စဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ်ထားပေးဦး”

“စိတ်ချပါ ကိုလေးရယ်၊ ကိုလေးသာ အမြန်ပြန်ခဲ့နော်၊ ဝတ်မှုကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဝင်သတ်သွားလေသလားမသိဘူး၊ အလောင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်လောက်က သေနေတာလို့ ရဲတွေကပြောကြတယ်”

“အေးလေ၊ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားခရီးထွက်ချိန်မှာ သေရတယ်ဆိုတော့ ဖောက်ပြန်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အိမ်ထဲအထိ ဝင်သတ်သွားတာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုလေးရယ်၊ ဝတ်မှုက ကိုလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မိသင်းတို့ အသိဆုံးပါနော်၊ ကိုလေးသာ ဝတ်မှုအပေါ် အပြစ်တွေမြင်ပြီး အလိုမကျဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ မတည့်အတူနေ ဖြစ်နေကြတာလေ”

“တော်ပြီ မိသင်း၊ နင်ပြောခဲ့

တာနဲ့ ရဲတွေက ငိုကို တရားခံလို ကြည့်နေဦးမယ်၊ အေး...ဒါပဲနော်၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

မင်းခန့်လည်း တည်းခိုခန်းမှ ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီးနောက် အဝေးပြေးကိတ်သို့ ထွက်လာရတော့ ၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် နှုတ် ကုန်ထွက်မည့်ကားတွင် ခရီးသည် ရောက်မလာ၍ ထိုင်ခုံတစ်နေရာရ ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်းပါ။ ထို့နောက်တွင် အဝေး ပြေး အဲယားကွန်းယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် မင်းခန့်တစ်ယောက် အတွေးများစွာ ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရတော့သည်။

ဝတ်မှု မည်သို့သေဆုံးသည် ကို မသိရသော်လည်း ဝတ်မှုတွင် နှလုံး ရောဂါ စတင်ဝင်ရောက်နေ ကြောင်း မင်းခန့်သိထား၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ရင်ဘတ်မှ စူးအောင့် သောဒဏ်ရာကြောင့် နှလုံးသွေး ကြော ကျဉ်းရောဂါဟု သိရသည်။ နှလုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဆေးများ က စားပွဲပေါ်တွင်အပြည့် နေရာယူ ထား ၏။ ရောဂါအခြေအနေအား မင်းခန့်က မေးမြန်းခြင်း၊ ကုသပေး ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူ့အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြု၍ ဝတ်မှုအပေါ် စိမ်း စိမ်းနေခဲ့မိသည်။

ဝတ်မှုမှာလည်း မာနစိတ်ဖြင့် မင်းခန့်သိစေရန် ပြောမပြပေ။

ဝေဒနာတစ်ခုကို ကြိတ်မှိတ်

ခံစားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်းခန့်က ဝတ်မှုအပေါ် အမြင် မကြည်ပေ။ တစ်ခါခါဆန်ရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း မင်းခန့် တွင် ရှိနေ၏။

အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် အတွင်းတွင် မင်းခန့်က ရင်သွေး လိုချင်သော်လည်း ဝတ်မှုက အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ငြင်းဆန် ခဲ့၏။ သည်တော့ သံယောဇဉ် ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ထိန်း မထားနိုင်လျှင် ရေရှည်တွင် မခိုင် မြဲတတ်ကြောင်း ဝတ်မှုက နား မလည်ပေ။

“လှလှပပနေပါရစေဦး ယောက်ျားရယ်၊ ကလေးတိုးလိုးတဲ့ လဲနဲ့ စိတ်ညစ်စရာကြီးရှင်”

“အေးလေ၊ မင်းမမွေးချင်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဝတ်မှုက အိမ်ထောင်သက် နှသေးလို့ပါနော်”

“မင်းအလှပျက်မှာစိုးရင်လည်း သဘောပေါ့ကွာ”

သူတို့နောက်မှ အိမ်ထောင်ပြု သူများက သားသမီးရနေကြရာ မင်းခန့်လည်း အားကျစိတ်ဖြစ်မိ၏။ ကလေးငယ်များမြင်လျှင် ခံစား ချက်ဖြင့် ကြင်နာတတ်ပြန်ရာ ဝတ်မှုက မကြိုက်ပေ။ ပိုဆိုးသည် မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ သမီး ဖြစ်သူ သားအမိ အလည်ရောက်

လာသည်နှင့် ဝတ်မှုက ရန်လုပ် တတ်၏။

“ဟင်း.....ဟိုအကြောင်းပြု ဒီအကြောင်းပြန် ငွေလာချေးနေ တာနော်၊ မင်းခန့်ကြီး သဘော ကောင်းမှန်းသိလို့ ဒုက္ခပေးဖို့ လာ နေတာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ရောက်လာတာပါ”

“ကာမနေနဲ့၊ မသိဘူးထင်နေ လား”

“သူ့မိဘတွေက ကိုယ့်ကို ကျွေးမွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိနေ လို့ပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ခါတလေ ပေါ့၊ အခုဟာက အားနာစိတ်မရှိ ကြဘူး၊ အပိုင်ယူဖို့များ ကြစည်နေ သလားမသိဘူး၊ ဟင်း.....”

ကလေးငယ်လေးက သင် ထားသည့်အတိုင်းပင်။ ရောက်လာ သည်နှင့် တဘတည်း ဘနေတတ် ၏။ မင်းခန့်ပေါင်ပေါ်မှ မဆင်းတော့ ပေ။ ဝတ်မှုကိုတွေ့သည်နှင့် သူ့ အမေနားသို့ ပြန်ပြေးတတ်သည်။ ဝတ်မှုအမြင်ကတ်သည်က ကလေး ပင်မဟုတ်၊ အမေဖြစ်သူ ငယ်ငယ် ၏ ‘ဦး’၊ ‘ဦး’နှင့် ခေါ်တတ်သော ညုတုတုအသံပဲဖြစ်သည်။

“မိန်းမရူနေတာတောင်မှ မသင့်တော်မှန်း နားမလည်ဘူးဟို က ဦးလို့ခေါ်ပြီးခေါ်လေ ဒီကွနွားပြာ

ကြီး အောက်သွားမရှိဖြစ်လေနဲ့ သည်။
အကြည်ဆိုက်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

“မင်းကွာ၊ ငယ်ငယ်က နှုတ်
ကျိုးနေလို့ပါ။ ဘာစိတ်မှမရှိဘူး၊
စိတ်ချ”

“သူ့လင်က ဘယ်ရောက်နေ
လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဟင်း.....ကလေးတောင်
လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတာလား၊
လင်ကောင်ဖမ်းလို့ ပြေးတာလားမှ
မသိတာ၊ အလည်မနေနဲ့၊ ကြည့်
ရှောင်၊ ဒါပဲပြောမယ်”

နောက်တော့ ငယ်ငယ်လည်း
အိမ်မလာရဲတော့ပေ။ သို့ပေမယ့်
မင်းခန့်ထံ လာတွေ့တတ် သည်ကို
ဝတ်မှုက မမြင် သော်လည်း
သိနေ၏။ လျှို့ဝှက်စွာနေတတ်
ခြင်းက မိမိ၏အားနည်း ချက်ဖြစ်
နေရာ ထိုအားနည်းချက်အား
ငယ်ငယ်က အမိအရ အသုံးချ
သွားတော့သည်။ လင်မယား
အဆင်မပြေလေ ဘေးပယောဂက
ဝင်လာလေဖြစ်ရာ ငယ်ငယ်နှင့်
ပတ်သက်၍ စကားများကြသည်မှာ
အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ မာနကြောင့်
သူတစ်ပါး ကောင်းစားဖို့ ဖြစ်သွား
ရ၏။

မင်းခန့်လည်း အတွေးကိုရပ်၍
ကား ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်တွင်
ခေါင်းချရင်း အိပ်စက် လိုက်မိတော့

“ဝတ်မှုက ပြင်ပ
ဒဏ်ရာဖြစ်တဲ့ ခေါင်းကို
မာကျောတဲ့ အရာနဲ့
ထိခိုက် မိ တဲ့ ဒဏ် ရာ
ကြောင့် သွေးထွက်လွန်
ပြီး သေဆုံးသွားရတာပါ
ပဲ။ ဘုရားစင်အောက်က
မှန်စီရို စောင်းမှာ သွေး
တွေကပ်နေတာကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ဆောင့်မိ
ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ယူဆ
နိုင်ပါတယ် ကိုမင်းခန့်”

“ဟုတ် မယ် ဗျ၊
မိန်းမက ခြေမခိုင်၊ လက်
မခိုင်နဲ့၊ အဲဒီလိုအမြဲ
တမ်းဖြစ်တတ်ပါတယ်”

ရဲအရာရှိက မင်းခန့်
စကားကို နားထောင်ရင်း
ပြုံးလိုက်၏။ လူသတ်မှု
မမြောက်သော လူသေမှုတွင်
အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ သေမှု
သေခင်းတစ်ခုတွင် သဲလွန်စဟူ
သည် ရှိတတ်စမြဲပင်။ သက်မဲ့သက်
သေများက ပြစ်မှုအမျိုးအစားကို
ခွဲခြားပေးတတ်ကြ၏။ ဤသည်ကို
သာမန်အရပ်သားများက မတွေးမိ
သော်လည်း ဥပဒေဘက်တော်သား

များက နားလည်ကြသည်။
“ကိုမင်းခန့်ဇနီးသေဆုံးတာ
ဟာ သွေးရိုးသားရိုးလို့ ယူဆနိုင်
သလို တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့
ပယောဂကြောင့် သေဆုံးရတာ
လို့လည်း ယူဆလို့ရပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သံပန်း
တံခါးကို အပြင်က သော့ခတ်သူ

လို့ပါပဲ”

“ဪ...ဆရာကလည်း ဝတ်မှုကိုယ်တိုင် သော့ခတ်ခဲ့တာ ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ၊ တံခါး ပိတ်ပြီးမှ တိုက်မိတာမျိုးလေ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုမင်းခန့်”

ရဲအရာရှိ၏ လေးနက်စွာခေါင်း ခါပြပုံကြောင့် မင်းခန့်လည်းအနည်း ငယ် တွေဝေသွားတော့သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံပြီးထားခဲ့တာ သေချာနေပါတယ်။ ခင်ဗျားက မိန်းမနဲ့အတူရှိ မနေတော့ စစ်ဆေးစရာမလိုဘူးပေါ့ဗျာ၊ မဝတ်မှုက တံခါးသော့ခတ်ရင် သစ်သားတံခါးကို အထဲကနေ ချက် ထိုးထားမှာပဲ။ အခုတော့ သစ်သား တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားပြီး သံပန်း တံခါးကိုပဲ သော့ခတ်သွား တာလေ”

မင်းခန့်လည်း ပင့်သက်မော ကို ချလိုက်မိတော့သည်။ ရဲအရာ ရှိက ဆက်ပြောပြလိုက်၏။

“တရားခံဟာ အပြင်ကနေ သော့ခတ်ခဲ့ပြီး တံခါးသော့ကိုအိမ် ထဲပြန်ပစ်ချသွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တွေးစရာပဲ ကိုမင်းခန့်၊ ဒါကြောင့် မို့ ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေ ပျောက်တယ်ဆိုရင်တော့ လူသတ်၊ လုယက်မှုဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်

တာနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ပါမယ်ဆရာ၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ”

“ပြောပါ ကိုမင်းခန့်၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာစရာလူရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနိုင်ပါ တယ်”

မင်းခန့်သည် နှုတ်ဆွဲနေရာမှ ရဲအရာရှိ၏စကားကြောင့် သွက် လက်စွာ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟိုလေ ဝတ်မှုရဲ့ဦးလေး အရင်း ဦးသက်နှင်းက အိမ်ကို မကြာခဏရောက်လာတတ်ပါတယ်။ လာတိုင်းလည်း ဝတ်မှုက ငွေ၊ သို့ မဟုတ် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးတတ် တယ်။ ကျွန်တော်မရှိချိန်မှာ သူ့ တူမကိုများ.....”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုမင်းခန့်၊ ဦးသက်နှင်းနေတဲ့ လိပ်စာကို ရနိုင် မလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ လိပ်စာရော ဖုန်းရော ရှိပါတယ်”

မင်းခန့်လည်း မှတ်စုစာအုပ် လေးကိုထုတ်ယူ၍ ဦးသက်နှင်း၏ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို ပေး လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားခံဖမ်းမိရေးအတွက် အစွမ်း ကုန်ကြီးစားရမှာပဲ၊ တခြားမသင်္ကာ သူရှိရင်လည်း ပြောပါဗျာ၊ ကျွန် တော်တို့တစ်တွေ အမှုတစ်ခု မြန် မြန်ပေါ်နိုင်အောင် ဝိုင်းဖန်းလုပ်

ဆောင်ကြရမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက် တာ ဝန်သိပြည်သူတွေရဲ့ အကူအညီလို အပ်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ခရီးထွက် ရာက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရဲ စခန်းကို တန်းလာခဲ့တာပါ။ မနား ရသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြု ပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမင်းခန့်”

မင်းခန့်ထွက်သွားရာသို့ကြည့် ပြီး စခန်းမှူးလည်း စိတ်မကောင်း စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇနီးသည် ၏အသုဘက ချက်ချင်းချလိုက်ရ သည့်အတွက် မင်းခန့်မှာ ဝတ်မှု၏ မျက်နှာလေးအား မမြင်လိုက်ရပေ။ စခန်းမှူးမှာ စာနာစိတ်များဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်မိ၏။

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ်တူမ လေးက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်း ကလေးပါ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ သူ့မိဘ တွေဆုံးတော့ ကျုပ်ကပဲ သမီး လေးလို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့် ရှောက်ခဲ့ရတာပါ။ တူမလေး ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းကပါဗျာ”

စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့က ဦးသက် နှင်းထံသို့ သွားရောက်၍ သတင်း ယူ စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးသက် နှင်းသည် ဝတ်မှုသေဆုံးသည့်

သတင်းအား မသိသေးပေ။ စခန်း များပြောပြမှ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက် ငိုတော့၏။ ဟန်ဆောင်ခြင်းမမည် သော ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ခုအား စခန်းမှူးက သရုပ်ခွဲသိလိုက်၏။

“ကျုပ်တူမလေးက ကျုပ် အပေါ် ဖခင်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ရိုသေလေးစားသူ လေးပါဗျာ၊ သူတော်ကောင်းမလေး မှ ဖြစ်ရတယ်လို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့တာ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်လာတာပါ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ဘုရားဖူးထွက်မယ်လို့ ပြောတော့ လှူစရာရှိတာ လှူဖို့ဆို ပြီး တူမလေးက ငွေငါးသောင်း ပေးခဲ့ပါသေးတယ်၊ အဲဒါလည်း သူ တို့လင်မယားနာမည်နဲ့ ဘုရားတွေ မှာ လှူပေးခဲ့ပါသေးတယ်ဗျာ”

ဦးသက်နှင်း၏ဇနီး ဒေါ်ထွေး မေက အလှူငွေဖြတ်ပိုင်းစာရွက် လေးများကို ယူလာပြ၏။ စခန်းမှူး က သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်း ဆည်းလိုက်၏။ ဘုရားဖူးထွက်နေ ချိန်ကျမှ ဝတ်မှုန်က သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ရာ ဦးသက်နှင်းမှာ မည်သို့မျှ တရားခံတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်မှန်း ရိပ်မိခဲ့၏။

“မောင်မင်းခန့်နဲ့ လက်ထပ် ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဝတ်မှုန် မတွေ့ရ တာ ကြာပါပြီရှင်၊ သူ့ဦးလေးက အိမ်အလည်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ

ကတော့ မလိုက်ဖြစ်ပါဘူး၊ ဝတ်မှု တို့လင်မယားသာ ဝါကျွတ်တိုင်း လာ ကန်တော့ကြမှ ဝတ်မှုန်ကို တွေ့ရ တာပါရှင်”

ရိုးသားသူများဖြစ်ကြောင်းကို စခန်းမှူးက အတွေ့အကြုံအရ သိ နေ၏။ သည်တော့ စခန်းမှူး အတွက် မေးမြန်းစရာတစ်ခုပဲရှိ တော့သည်။

“မဝတ်မှုရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အပေါ်ရော ဦးလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘယ်လိုမြင်မိသလဲဗျာ”

ဦးသက်နှင်းက အဝေးသို့ တွေဝေငေးမောကြည့်ပြီးမှ စကား တစ်ခွန်းအား ဖြည်းလေးစွာ ပြော တော့၏။

“သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိကြတာ မှန်ပေမယ့် တူမက အိမ်ထောင်ပြု ခါနီးမှာ ကျုပ်ကို မိဘတစ်ယောက် အနေနဲ့ တိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဦးလေး နဲ့ဒေါ်လေး သဘောကျမှ သူယူမှာ ပါတဲ့၊ ကျုပ်က မောင်မင်းခန့်ကို လေ့လာပါဦးလို့တော့ တူမကိုပြော ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုမှားမိမှာစိုးလို့ပါ”

“သူ့မှာ ဦးလေးသဘောမကျ စရာမျိုးရှိလို့လား”

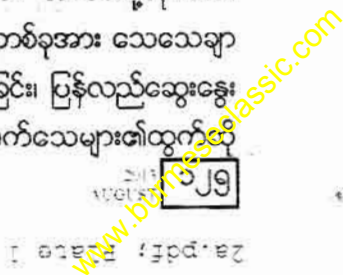
“မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင် မင်းခန့်က တစ်ခါတစ်ခါမှာ နား လည်ရခက်တယ်၊ သဒ္ဒါလွန်တတ် သလို တွန့်တိုပြန်ရင်လည်း သူ့

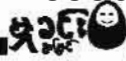
အပြင်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တူမကို စိတ် မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျုပ်က ခဏခဏ မသွားခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါ တလေ တူမက အိမ်မလာလို့ စိတ် ဆိုးတတ်သေးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဗျာ ကျုပ်တို့ကြောင့် လင်မယား ချင်း မသင့်မြတ်မှာကို စိုးရိမ်တယ်၊ ပေးတိုင်းမယူသလို ကျွေးတိုင်း မစားဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာလည်း သား သမီးတွေအထောက်အပံ့ ရှိနေတာ ပဲ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ မလိုအပ်ပါဘူး”

ဦးသက်နှင်းက ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုတတ်သူပါ။ သူ့အနေနှင့် အဆင်ပြေသော အိမ်ထောင်ရေး မျိုးကိုသာ မျှော်လင့်မိ၏။ စိတ်ဆင်း ရဲသောကရောက်မည်ကို မမြင်ရက် သည့် မိဘမေတ္တာမျိုးနှင့် သံယော ဇဉ်ဖြစ်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တူမလေးက ကံဆိုးပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရာ”

ထိုစကားဖြင့်သာ ဦးသက်နှင်း က စကားရပ်သွား၏။ စခန်းမှူး လည်း သိသင့်သလောက်ကို သိ ထားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဦးသက်နှင်းနှင့် ဒေါ်ထွေးမေအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ရဲစခန်း ပြန်ရောက်သည့်နောက် မြို့နယ်ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးအား သတင်းပို့လိုက်၏။ မူဝင်းဖြစ်စဉ်တစ်ခုအား သေသေချာ ချာလေ့လာခြင်း၊ ပြန်လည်ဆွေးနွေး ခြင်းနှင့် သက်သေများ၏ထွက်ထို

ချက်များကို အဆင့်ဆင့်လေ့လာခြင်းတို့ ပြုကြရသည်။

“သူတို့တိုက်ခန်းကို အဝင်အထွက်ရှိတတ်တဲ့ ရေသန့်သမားနဲ့ စံပယ်ပန်းသည်တွေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေ၊ ဘေးကအခန်းတွေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေနဲ့ မသင်္ကာတရားခံတွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးဖို့လိုအပ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းတို့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စရော စုံ စမ်းပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ Fax ရောက်လာပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ ကဲ....ဆက်စပ်ကြည့်ကြရအောင်ကွာ”

“ဆရာ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သတ်တဲ့တရားခံ မိပြီဆို၊ ဘယ်မှာလဲဟင်.....ဘယ်မှာလဲ”

မင်းခန့်မှာ ဝတ်မှု ရက်လည်ပြီးသည့်နေ့တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် စခန်းမှူးက အကြောင်းကြားလာသည့်အတွက် အလျင်အမြန်ရောက်လာ၏။

“ထိုင်ပါဦး ကိုမင်းခန့်၊ တရားခံကို မိပြီပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြပါမယ်ဗျာ၊ မြို့နယ်မှူးကိုခဏလေးစောင့်ပါဦး”

“ကျွန်တော် သိချင်လှပြီဗျာ၊ အဲဒီတရားခံကိုတွေ့ရင် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်မယ်၊ တောက်... ကျွန်တော့်မိန်းမကို သတ်ရက်တယ်ဗျာ”

“အဲဒီလိုတုံ့ပြန်ရင် ခင်ဗျား မှားသွားမှာပေါ့၊ ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးပါလိမ့်မယ် ကိုမင်းခန့်၊ စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ”

“ကျွန်တော်ထင်တယ်”

အဲဒီ တရားခံဟာ ဝတ်မှုကိုကြိုက်နေတဲ့ ကောင်ပဲဖြစ်မှာပါဗျာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဪ.....ကိုမင်းခန့်က မဆိုးပါဘူး၊ ထင်မြင်ယူဆတတ်သားပဲ၊ ဟေ....မြို့နယ်မှူးလာပြီလား၊ အေး..အေး လာမယ်၊ ကဲ.. ကိုမင်းခန့် မြို့နယ်မှူးအခန်းကို သွားကြရအောင်ဗျာ”

မင်းခန့်လည်း သွက်လက်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးခန်းသို့ရောက်သည်နှင့်...

“တရားခံကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချောက်.....”

“ဗျာ.....”

မင်းခန့်၏လက်နှစ်ဖက်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ခြင်းခံလိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်စွာ ငြင်းဆန်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့် လက်ထိတ်ခတ်ရတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် တရားခံမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာတို့ မှားနေပြီဗျာ”

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး”

ကို မင်းခန့်၊ ခင်ဗျားက တရားခံ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ထိုင်ပါ။ ရှင်းပြပါမယ်”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ပြတ်သားသောစကားကြောင့် မင်းခန့်မှာနှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ထို့နောက် မကျေမနပ်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခရီးမသွားခင် အချိန်လေးမှာ သေဆုံးသူနဲ့ အချင်းများ ကြသေးတယ်မဟုတ်လား၊ အမှန်ကိုသာ ထွက်ဆိုပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေရဲ့ သက်သေ ထွက်ဆိုချက်တွေ ရှိနေတယ်”

မင်းခန့်သည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူပြီးနောက် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက် ပုံရ၏။ မင်းခန့်မျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ်ပေ။

“ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတယ် မဟုတ်လား”

မင်းခန့်မှာ နှုတ်ခမ်းများတရွရွနှင့် ဝန်ခံရမည့်အရေး တို့နေနေပြန်၏။ မျက်နှာတွင် ဇောချွေးများ ပြန်လာပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်လာသည်။

“ပြောလေဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာမှန်ရင်မှန်တယ်၊ မှားရင်မှားတယ်

ပေါ့”
“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဝတ်မှု စကားများခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ်မှုက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေတာပါဗျာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါက ခင်ဗျားကိစ္စပါ၊ ကျုပ်တို့သိချင်တာက သေဆုံးသူကို ဘာကြောင့်သတ်ရတယ်ဆိုတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဝတ်မှုကိုမသတ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ သတ်ဖို့လည်းမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဝတ်မှုက ကျွန်တော်ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပါဗျာ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ရက်ပါဘူး”

မင်းခန့်က ငြင်းဆန်နေတုန်းပင်။ သည်တော့ မင်းခန့်နားလည်စေရန် ရှင်းပြပေးရတော့၏။

“ခင်ဗျား ခရီးထွက်ခါနီး အချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပါဦး၊ ဒါမှ ခင်ဗျားနားလည်လာ မှာလေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးချိန်မှာ ခင်ဗျားက ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ထိမ်ချန်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မရိုးသားမှုပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း

ဝေခွဲမရဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်၊ ဒီလိုပါ ‘ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်’ မင်းခန့်လည်း ဝတ်မှုနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံချိန်လေးအား မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တော့သည်။

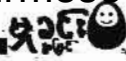

“ကိုမင်းခန့်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လည်လှပြီပေါ့လေ၊ ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေသာ ရှင့်ပြောသမျှကိုယုံကြာလိမ့်မယ်၊ ဝတ်မှုတို့ကတော့ မျက်စိစုံမှိတ် ခေါင်းညိတ်ပြီး ငွေနဲ့ နှစ်သိမ့်တာကို ထိုင်စားနေတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းမထားဘူး၊ မျောက်ပြုပြီး ဆန်မတောင်းဘူး”

အဝတ်အစားများ အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေစဉ် ဝတ်မှု၏ မကျေမနပ်စကားသံကြောင့် မင်းခန့်က စိတ်တိုသွား၏။ ယောက်ျားခရီးသွားမည့်ကိစ္စတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းမရှိသည့်အပြင် တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် စိတ်ညစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဟင်း.....ဇောင်းကလွတ်တဲ့ မြင်းလို လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဆိုပြီး ပျော်နေမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ပျော်အောင် ကျွန်မ သေချင် ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

နုလုံးရောဂါနဲ့မြန် မြန်သေသွားလည်း အေးတာပဲ။ ဝဋ်ကျွတ်ပြီလေ”

အိတ်ထဲသို့ အဝတ်များကို ထည့်ပြီးသည်နှင့် ဖော်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မင်းခန့်က ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဗီရိုထဲမှ ထုတ်ယူဝတ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝတ်မှုနှင့် လွတ်ရာသို့ ပြေးသွားချင်နေသည်။ ကျောပူသာခံလိုက်ချင်၏။ နားပူသည့်ဒဏ်အား မခံစားနိုင်ပါ။ သူငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘဆူပူလျှင် အပြင်ဘက်ဝေးဝေးတွင် သွားထိုင်နေတတ်သည်။ မိဘအိပ်ချိန်ရောက်မှ တိတ်တဆိတ်ဖြန်လာပြီး ဝင်အိပ်တတ်ခဲ့၏။

“ဟိုဟာမက ဆွဲအားကောင်းတော့ သွားဦးမှာပဲမဟုတ်လား၊ ဟိုကမလာလည်း ရှင်ကမှ မနေနိုင်တာ၊ ယူချင်လည်းယူကြ၊ အရှက်လာမခွဲနဲ့”

“ဟေ့...ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နော်၊ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“အမှန်ကိုပြောနေတာ၊ ရှက်စရာမလိုဘူး”

“အေး၊ မင်းသာ ငါမရှိရင် လင်ငယ်နဲ့ ပျော်မြူးနေတာ၊ ငါမသိဘူးများ ထင်နေသလား”

“ဘာ...ရှင်ဘာပြောတယ်၊ ပြန်ပြောလိုက်စမ်း၊ ပြောစမ်းပါ”
ဝတ်မှုမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ

တော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလျှင် ဝတ်မှုအား အထင်လွဲကြပေမည်။

“အေး၊ မင်းကိုပြောတာ မကြိုက်ရင် ငါ့လည်းလာမပြောနဲ့”

“မပြောစေချင်ရင် အပြောမခံရအောင်နေလေ၊ မရှုပ်နဲ့၊ အခုလည်း အဲဒီကောင်မနဲ့ သွားတွေ့ဦးမှာပဲမဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများလုပ်ထားလဲမသိဘူး၊ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေလိုက်တာ”

တကယ်လည်း မင်းခန့်က သွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ သူခရီးထွက်နေချိန်တွင် သုံးစွဲရန် ငွေကြေးပေးထားခဲ့ချင်၏။ ဝတ်မှုစကားက မှန်နေသဖြင့် ကျိတ်ပြုံးမိ၏။

“မင်းကို ငါပြောထားမယ်နော်၊ ကောင်းကောင်းနေချင်နေ၊ မနေချင်ရင်တော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား”

ဝတ်မှု၏ဒေါသက နုလုံးအထိ ဆောင့်တက်သွား၏။ စူးအောင့်ခြင်း ဝေဒနာအား ခံစားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူသည် သူမ၏စိတ်အား တမင်နှိပ်စက်နေသည်လား၊ မြန်မြန်သေစေချင်နေသည်လား မသိပါ။

“ဘာကြောင့်ဆင်းရမှာလဲ၊ ကိုယ်က အမိုက်ခံပြီးဆင်းသွားရင် လာနေချင်တဲ့သူက အဆင်သင့်၊ သေတောင်မဆင်းဘူး”

“ငါ့စိတ်ကို လာမဆွဲနဲ့နော်၊ နောက်မှ မှားသွားပါပြီဆိုပြီး လာတောင်းပန်လို့မရဘူး၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားမှာ”

“လုပ်သွားလိုက်လေ၊ ဝတ်မှုတို့က ထွေးပြီးသားတံတွေးကို ပြန်မမျှီဘူး”

မာနစကားများက ဝတ်မှု၏ ဝေဒနာအား တစ်စထက်တစ်စ တိုးလာစေသည်။ မင်းခန့်၏စကားများသည် စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သူ၏ ရက်စက်ခြင်းနီဒါန်းစကားဟု ဝတ်မှုက ထင်မိ၏။ သည်တော့မှ သားသမီးမမွေးခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာကို တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်လေးဖြစ်သူ၏ ဆုံးမစကားကို ပြန်ကြားမိ၏။

“သားသမီးမရှိတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ သံယောဇဉ်ပြတ်နိုင်ကြတယ် တူမရဲ့၊ သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်မြတ်နိုးသူမျိုးဖြစ်ရင် ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူးပေါ့၊ နားလည်မှုနဲ့ အပြစ်မမြင်တတ်ကြဘူးကွဲ့၊ သားသမီးဆိုတာ သံယောဇဉ်ကြီးပဲလေ၊ အဲဒီကြိုးနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုထိန်းထားနိုင်တယ်”

ဝတ်မှုကလက်မခံပေ။ သားသမီးရှိလျက်နှင့် စွန့်ပစ်ခဲ့သည့်လင်သားများလည်းရှိနေ၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မပေါင်းသင်းဘဲ

စရိတ်ထောက်နေသူများအား သံ
ယောဇဉ်ကြောင့်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

“မင်းသုံးဖို့ ငွေတစ်သိန်းထား
ခဲ့မယ်။ ကျန်တာအကုန်ယူသွား
မယ်”

မင်းခန့်သည် သူ့တွက်ကိန်း
နှင့်သူ အပ်ထားသောငွေငါးသိန်း
အထုပ်ထဲမှ လေးသိန်းအား သူ့
အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်စဉ်.....

“တစ်ပတ်လောက်
ခရီးကို အဲဒီလောက်ငွေ
တွေ လိုလို့လားရှင်၊ ဘယ်
မယားတွေကိုပေးဖို့ ကြံနေ
သလဲ”

“ငါရှာတဲ့ငွေ ဘာ
လုပ်လုပ်ကွာ၊ လာမ
ပြောနဲ့၊ ဖယ်”

ဝတ်မှုကို တွန်းထုတ်
လိုက်ရာ ဝတ်မှုလည်း
ဒေါသအထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်သွားတော့သည်။ မင်း
ခန့်၏ကျောပိုးအိတ်အား အတင်း
ပြန်ဆွဲလုနေသဖြင့် မင်းခန့်လည်း
စိတ်တိုသွား၏။ သည်တော့ ဝတ်
မှုအား အားနှင့်တွန်းထုတ်လိုက်ရာ
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လွင့်ထွက်သွားပြီး
ဘုရားစင်အောက်ရှိ ဗီရိုအပုလေး
နှင့် တိုက်မိသွားသည်။

“ဒုတ်.....ဝုန်း.....”

“အမယ်လေး.....သေပါပြီ၊
ရှင် တော်တော်မွန်နေပါလားဟင်၊

ရက်စက်လှချည်လား၊ ကျွတ်....
ကျွတ်.....ကျွတ်၊ ကယ်ပါဦး ဦး
လေးနဲ့ဒေါ်လေးရယ်”

ဝတ်မှုမှာ ထိုမျှသာပြန်ပြော
နိုင်ပြီးနောက် ဗီရိုကိုမှီလျက်
ညည်းညူ နေချိန်တွင် မင်းခန့်
လည်း သံပန်းတံခါးကိုသော့ခတ်၍
သော့တံအား အိမ်ထဲသို့ ပစ်သွင်း
လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်းတံခါးအား

ဆွဲစေလိုက်ပြီးနောက် အနှောင့်
အယှက်ကင်းစွာဖြင့် ဆင်းလာ
တော့သည်။ သော့ တစ်စုံစီရှိကြ
သော်လည်း ကိုယ့်သော့ကို မထုတ်
ခဲ့ပေ။ ဝတ်မှုကိုင်သည့်သော့ကိုသာ
ပြန်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ထွက်လာချိန်မှာ
မိန်းမက အကောင်းကြီးပါ ဆရာ
ရယ်၊ ဗီရိုမှာ ခေါင်းမိုပြီး ကျန်ခဲ့
တာပါဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ သွေးထွက်လွန်ပြီး
သေဆုံးသွားတာမှ ခင်ဗျားကမသိ
ခဲ့တာဘဲကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားတွန်းလိုက်
တဲ့အရှိန်ကြောင့် ဦးခေါင်းခွံ ကွဲသွား
တယ်၊ ရုတ်တရက် သွေးပူနေတုန်း
မို့ စကားပြောနိုင်ခဲ့တာပါ။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ခေါင်းကမူးဝေလာပြီး
နောက်ဆုံးတော့ သတိမေ့လဲကျ
သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက
လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့
တော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

မင်းခန့်လည်း ဝတ်မှု၏
ဖြစ်ရပ်အား မျက်လုံးထဲ
ပြန်မြင်နေတုန်းပင်။ ဒေါသဖြင့်
တွန်းလိုက်သည့် အဖြစ်အား
သူကိုယ်တိုင်သိနေ၏။ ဗီရိုစွန်း
နှင့် ဦးခေါင်းကို ပြေးဆောင့်
လိုက်သလိုဖြစ်သွားအောင်
ရက် ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့မိ
သည်။ သူ့ အဖို့ မရည်ရွယ်ဘဲ

လူသတ်မှုကျူး လွန်ခဲ့မိမှန်း နား
လည်လိုက်၏။ သို့ပေမယ့်
ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ လိမ်ညာမှသား ပြောနေ
မိသည်။

“ကျွန်တော်တကယ်မသိလို့
ဝတ်မှုသေခဲ့ရတာပါဗျာ၊ သေစေလို
တဲ့ဆန္ဒ လုံးဝမရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျားသာ မိန်းမအပေါ်
စာ နာစိတ်ရှိရင် တစ်ချက်လေးပြန်
လှည့်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ မထားသင့်တဲ့နေ

ကြောင့် ခင်ဗျားဖုန်း သေဆုံးခဲ့ရ တာပါ။ သေဆုံးသူဟာ ငွေဆိုတဲ့ လောဘစိတ်နဲ့ ခင်ဗျားကို တားဆီး တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်း ကလေးတိုင်းအပေါ် မေတ္တာရှင်ကြီး အဖြစ် ခံယူနေတဲ့စိတ်ကို ပြုပြင်ပေး ချင်လို့ပဲ။ ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျား လည်း ကိုယ့်အမှားကို သိပြီပေါ့ ဗျာ”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးသည် သူ့ လက်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးအား မင်းခန့်အားပေးလိုက်သည်။

“ရော့..ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ခင် ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သေဆုံးသူရေး ထားတဲ့ ခံစားချက်တွေလေ၊ ပြော မထွက်လို့ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ နှလုံး သားဒဏ်ရာတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ နေရာလွတ်မကျန်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားတွေ့ကြုံဖူးတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

မင်းခန့်သည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ် လေးအား လှန်လှောကြည့်ပြီး နောက် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ ၏။

“ကျွန်တော် မှားမိပါတယ် ဗျာ၊ ဝတ်မှုန်ကို သူနေချင်တဲ့ဘဝမျိုး ရောက်အောင် ကျွန်တော် မထား နိုင်ခဲ့ဘူး။ မိန်းမကို စိတ်ချမ်းသာ အောင် ကျွန်တော် မနေခဲ့မိဘူး။ အရွဲ့ တိုက်ခဲ့မိပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီ စိတ်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးဒုက္ခ

ပေးလိုက်တာပါ”

“ခင်ဗျားမပြောခင်ကတည်းက ကျုပ်တို့သိခဲ့ပြီးပါပြီ ကိုမင်းခန့်၊ ခရီးမသွားခင် ငယ်ငယ်ဆီသွားခဲ့ တာရယ်၊ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ အလုပ် ကိစ္စ ခရီးထွက်ခဲ့တာရယ်၊ မဝတ်မှု သေဆုံးပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ကြား ကြားချင်း ခင်ဗျားက ငယ်ငယ်ဆီ ဝင်ပြောခဲ့ပြီးမှ ရောက်လာတာတွေ ရယ်အားလုံး ကျုပ်တို့မှာ သက်သေ တွေရှိနေပြီးသားပါ ကိုမင်းခန့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာတို့ပြောတာ တွေ မှန် ပါတယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဝတ်မှုန်အတွက် လင်ဆိုးတစ်ယောက် ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အမှား ကို သိပါပြီဗျာ၊ မှန်တာတွေ ပြော တတ်လွန်းလို့ ဝတ်မှုန်အပေါ် ကျွန် တော် မငဲ့ကွက်ခဲ့ဘူး။ အမှန်းစိတ် ဝင်မိတယ်၊ မသနားခဲ့မိဘူးဗျာ”

အပြောချုပ်ပြီး မင်းခန့် အကြောင်းကိုသိသော ငယ်ငယ်သာ လျှင် အိမ်ပိုင်၊ ကားပိုင်နှင့် ဘဏ် စာအုပ်တွင်ပါ ငွေများစုဆောင်းနိုင် ခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်မိခင် ဒေါ်ခင်ဆွေ ၏ စီမံမှုဖြင့် မင်းခန့်မှာ ကြိုးချည် ခံခဲ့ရသည်။ သည်တော့ ဝတ်မှုန်နှင့် ပတ်သက်သူမှန်သမျှကို အကောင်း မမြင်နိုင်တော့ပေ။ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ

မရှိတော့ဘဲ စေတနာမရှိဖြစ်နေခဲ့ ၏။

“ငယ်နဲ့ဦးတို့ ပတ်သက်ခဲ့တာ ကို ဝတ်မှုန်ကမသိရာတာ သနား စရာပဲနော်၊ ဦးလိုမို့သမျှကို ယုံနေ ရှာတယ်၊ ဟီး.....ဟီး”

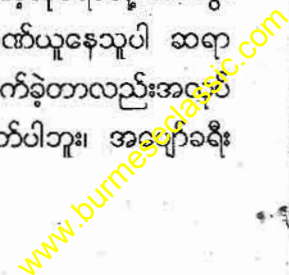
ဝတ်မှုန်အပေါ် ထိုသို့တွေးခဲ့ကြ ပြီး အထင်သေးခဲ့မိ၏။ ယခုမှ ဝတ် မှုံသည် သူထင်သလို နံ့အသော၊ ယုံစားလွယ်သော မိန်းကလေး မဟုတ်မှန်း သိခဲ့၍ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ရှက်မိ၏။ တကယ်တော့ ဝတ် မှုံသည် မမြင်သော်လည်း သိနေ သူပါ။

“ခင်ဗျားမှာ ငယ်ငယ်အပြင် ရှိနေသေးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဗျာ...ဒါလည်း ဆရာတို့သိ နေတယ်”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စ ကို အကြောင်းပြပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခဲ့သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝတ်မှုန်ကလွဲ လို့ ပတ်သက်မိသူတွေကို အသံ မထွက်အောင် ငွေနှံ့စည်းရုံးထားခဲ့ တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အထင်ကြီးမိပါတယ်၊ ဖောက်ပြန် တာ ခေတ်မီတဲ့လုပ်ရပ်လို့ အတွေး မှားတွေနဲ့ ဂုဏ်ယူနေသူပါ ဆရာ ရယ်၊ ခရီးထွက်ခဲ့တာလည်းအလုပ် ကိစ္စနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြောခရီး

ပါဗျာ”

“အင်း.....အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတွေအတွက် သင်ခန်းစာယူစရာပါပဲလား။ တရားခံကိုခေါ်သွားကြတော့ဗျာ”

မင်းခန့်လည်း အချုပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးလည်း မင်းခန့်ကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဗိုလ်ကြီး တရားခံမင်းခန့်ကို သေဆုံးသူရဲဦးလေး ဦးသက်နှင့်က လာတွေ့ပါတယ်။ ခွင့်ပြုလိုက်ရမလားခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဦးသက်နှင့်က မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းပါတယ်”

“အေး.....လွှတ်လိုက်ကွာ”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးသည် ဦးသက်နှင့်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ဥပမိရပ်ခန့်ခန့်နှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးဝင်လာသည်။

“ထိုင်ပါ ဦးလေး၊ ကိစ္စက...”

“ဒီလိုပါ မြို့နယ်မှူးကြီး၊ ကျွန် တော့်တူသမက်ကိစ္စမှာ မတော် တဆဖြစ်ခဲ့လို့ သူ့အမှုက လွတ် မြောက်ခွင့် ရစေချင်ပါတယ်ဗျာ။ အမှုကို ပိတ်သိမ်းလို့

မရဘူးလား”

အတော်သဘောထားကြီးသူ ဟု မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက တွေးမိရင်း ဆက်နားထောင်မိ၏။

“ကျွန်တော့်တူမလေးလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဆိုတော့ အပြစ်မယူစေချင်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဦးလေးပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေကို လိမ်ညာလို့မရပါဘူး။ မသိလို့ပြုမှားမိတာပါဆိုပေမယ့် လူသတ်မှုမြောက်နေရင် ဥပဒေကခွင့်မပြုပါဘူးဗျာ။ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ မြို့နယ်မှူးကြီးရယ်၊ ဒါဆိုလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ မောင်မင်းခန့်ကိုတော့ နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပါသေးတယ်”

“မှန်တာပေါ့ ဦးလေးရာ၊ ဦးလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ရင်းနဲ့ သေဆုံးသူ မဝတ်မှုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိနိုင်ပါပြီဗျာ။ ရန်သူကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်မျိုးထားတာ မြင့်မြတ်သူတွေအလုပ်ပါဗျာ”

“မောင်မင်းခန့်လည်း သူ့အမှားကို သိလောက်နေပါပြီလေ”

ဦးသက်နှင့်သည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောနေသေး၏။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့မှာ မင်းခန့်၏ ဦးသက်နှင့်အပေါ်

ထားသော သဘောထားအား သိနေသဖြင့် ဦးသက်နှင့်သိစေရန် ပြောမပြချင်တော့ပါ။ သူ့အား သံသယမရှိစေရန် ဦးသက်နှင့်ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းလွှဲခဲ့သေး၏။

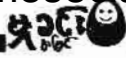
“တောင်ကို တိမ်ဖုံးလို့မရ သလိုပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မြူခိုးတွေနဲ့ ဝေနေပါစေ နေရောင်လာရင် ပျောက်ကွယ်သွားရမှာ သဘာဝတရားပါပဲ။ အဲဒီတောင်ကို ကြာရှည်ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါဘူးဗျာ။ မင်းခန့်ရဲ့ အဖြစ်ဟာလည်း မြူခိုးငွေတွေဝေတဲ့တောင်နဲ့ မခြားပါဘူး ဦးလေးရာ”

“လောဘကြီးသူကို ပေးကမ်းခြင်းနဲ့ အောင်မြင်နိုင်သလို မေတ္တာတရားနည်းပါးသူကို သဘောထားကြီးခြင်းနဲ့ အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဟေ့..ဦးလေးကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကွာ”

တလှုပ်လှုပ်ထွက်သွားသော ဦးသက်နှင့်ကိုကြည့်၍ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့လည်း သက်ပြင်းမောကို ပြိုင်တူချလိုက်မိတော့သည်။

ခက်ခဲနက်နဲသော ပြစ်မှုကြီးမျိုး မဟုတ်သော်လည်း မင်းခန့်အား တရားခံအဖြစ် သက်သေနိုင်လုံရန် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ်ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

သူတို့ ယူဆချက် လွဲမည်စိုး၍ ပရိယာယ် သုံးရ၏။ မင်းခန့်အား တရားခံဖြစ် လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ သံသယ မဖြစ်ကြပေ။ မင်းခန့် သည်လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သရုပ်ဆောင် ကောင်းနေသေး သည်။

မင်းခန့်အား တရားခံအဖြစ် စတင် သံသယဖြစ် မိသည်မှာ နာရေး သတင်းလာမေးသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ သူမနောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်ရာမှ မင်းခန့်အကြောင်း ကို သိသွားရသည်။ သည့် နောက် မင်းခန့်၏မျက်နှာပုံး ကို ခွာချနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ ကံကောင်း သွားသည်မှာ တိုက်ခန်း အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာ သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ထွက် ဆိုချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်နေက မင်းခန့် နှင့် ဝတ်မှုတ်တို့၏ ရန်ဖြစ်စကားများ သံအား ထိုမိန်းကလေးက အစ အဆုံးကြားခဲ့ရာ သက်သေခိုင်လုံ သွား၏။ ထိုမှ ဆက်စပ်၍ ကွင်း ဆက်ကိုဖော် ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

“တရားခံမင်းခန့်ရဲ့လုပ်ရပ်က တို့အတွက် တရားခံဖော်ထုတ်တဲ့

နေရာမှာ သင်ခန်းစာပဲကွ၊ သူဟာ လှည့်စားတဲ့အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင် သူဖြစ်နေတော့ ဒီအမှုမှာလည်း သူ က တို့တွေကို လှည့်စားခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် သူက သေစေ အောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး သတ်ခဲ့ တာပေါ့နော် ဗိုလ်ကြီး၊ သူ့လုပ်ရပ်

ကို သိကို သိရမယ်”

“မတော်တ ဆလို့ပြောပြီး တမင်ဝင် တိုက်ခဲ့သူမျိုးပေါ့ကွာ၊ မကျေနပ်ရင် တောင်းပန်ပြီး ဘာမှ မပြောရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက် သွားတာမျိုးပေါ့၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဖက် သတ်ထွက်ဆိုချက်ပဲရှိတာပါ”

“တစ်ဖက်မှာ အတွယ်ရှိနေ တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ခုချိန်မှာ သူသိဖို့ကောင်းနေ ပါပြီကွာ၊ သူ့အချုပ်ကျချိန်မှာ သူ့ ကို မေတ္တာရှင်ကြီးဆိုပြီး မှီတွယ် ညှာစားနေသူတွေ တစ်ယောက်မှ ရောက် မလာ ကြပါလား။ သူ့ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ ဦးသက်နှင်းပဲ သူ့ဆီကို ရောက် လာတာနော်၊ အဲဒါမှ တကယ့် မေတ္တာရှင်အစစ်ကွ၊ အမုန်း မရှိခဲ့ဘူး”

“ဪ.....ဦးသက်နှင်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ‘ကျုပ်တူမလေး ကံ ဆိုးပါတယ်’တဲ့၊ အဲဒီ အချိန်က ကျွန် တော်တို့လည်း သူတစ်ပါးအတွင်း ရေးကို မမေးချင်လို့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ အခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့ တယ်ဗျာ”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးလည်း အမှုတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ ပြီဖြစ်သည့် အတွက် စိတ် လက်ပေါ့ပါးသွားကာ သက်ပြင်း ငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့၏။ စခန်းမှူးသည်လည်း အမှုတွဲဖိုင် လေးကိုယူကာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးအား အရိအသေပြု၍ ထွက် လာခဲ့တော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့် ထက်ထက်ညီညီ

တိုးတိုး
ပိန်ဒါမတယ်
လက်ထပ်ပြော

၁၃၃

စိပီအိုအမှုတွဲမှ
သက်သေမပြုစရာ

တိုးနိုင်

ကျွန်တော် ဘွဲ့ရထားသော်လည်း စိပီအိုတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဆိုတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော့်ဘွဲ့က သမိုင်းအဓိကဖြစ်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့မဟုတ်ပါ။ စိပီအိုဟူသည် မြို့နယ်တရားရုံး၌ အမှုလိုက်အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း (ယခု ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး) နေပြည်တော်ရဲအဖြစ် တပ်မတော်မှူးလာသည့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ၊ အတွေ့အကြုံအသစ်တွေများစွာ ရနေပါသည်။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ကို ရောက်သည်ဖြစ်၍ အမှုအခင်းမျိုးစုံတွေကလည်း စောင့်ကြိုနေလေသည်။

စိပီအိုလူဟောင်း ဆရာဦးတင်လှက တရားရုံးမှာလုပ်ရမည်

ကိစ္စကို သေသေချာချာ ပြပေးသည်။ ကျွန်တော် ရုံးအမှုလိုက်ရသည်ကို ရဲတင်း၍လာသည်။ ရှေ့နေအလုပ်ကို ငယ်စဉ်က လုပ်ချင်စိတ်ရှိခဲ့သော်လည်း တပ်မတော်ထဲဝင်သဖြင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ အပြောင်းတွင် လက်တွေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပါပြီ။

စိပီအိုဆိုသည်မှာ အစိုးရရှေ့နေပဲဖြစ်သည်။ ဆရာဦးတင်လှက ပြသသလို တရားရုံးတရားသူကြီး

ဦးအုန်းမြင့်ကလည်း လက်တွဲခေါ်သည်။ တစ်ဖက်ရှေ့နေများကလည်း ကျွန်တော်တို့ နေပြည်တော်ရဲတွေက လူသစ်တွေပဲဆိုပြီး သက်သက်ညာညာ ပြောဆိုတာမျိုးလုပ်ကြပါသည်။

တစ်နှစ်လောက်ကြာသောအခါ တရားရုံးတွင် လုပ်ကိုင်ပြောဆိုရသည်မှာ တော်တော်ပင်အဆင်ပြေသွားပါသည်။ တရားခွင်မှာ ပျော်စရာကောင်းလာပြီဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးများနှင့် ရင်းနှီးလာကာ ရုံးဝန်ထမ်းအားလုံးနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။ ရှေ့နေ၊ အမှုသည်များနှင့်ပါ အရောတဝင်ဖြစ်လာ၏။

ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) စိုးမြင့်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဦးသောင်းတို့ ဘူတာကြီးဘက် ဂဠုန်ရုံးသို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ စိပီအို ဦးတင်အောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံးကြီးတွင်

www.burmeseclassic.com

ဟိုဘက်တရားခွင့်၊ ဒီဘက်တရား
ခွင့်ဟူ၍ စစ်ဆေးကြရသည်။

“သက်သေ မမြဲစန္ဒာ၊ ၁၂၄
လမ်း၊ သပြေကုန်းရပ်ကွက်”

ရှေ့ဖတ်စာရေး မောင်အောင်
စိုးက တရားခွင့်ဖွင့်သည်နှင့် ချိန်း
ဆိုထားပြီး သမ္မန်စာအတည်ဖြစ်သူ
များကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ခေါ်နေ
သည်။ မမြဲစန္ဒာ လာရောက်သည့်
အတွက် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်လိုက်ပါစစ်ဆေးရ
သည့် တရားခံ အောင်စစ်ချီ၊ ပုဒ်မ
၄၅၇ အမှုမှဖြစ်သည်။ သက်သေ
မမြဲစန္ဒာ တရားရုံးထဲဝင်လာပြီး
ကျွန်တော်ညာဘက်ဘေးနံဘေး
လျားတွင် ဝင်ထိုင်၏။
မမြဲစန္ဒာမှာ အသက်

(၂၃)နှစ်ရှိ မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
ယခုလိုတရားရုံးမျိုးကို ပထမဆုံး
အကြိမ်လာသည့်အတွက် ရှိုးတိုး
ရှုနဲ့တန်းဖြစ်နေပုံရသည်။

ရဲစက္ကူအမှုတွဲကို ကျွန်တော်
အပြေးအလွှားလှန်ကာ“ သက်သေ
ထွက်ချက်ကိုဖတ်သည်။ မမြဲစန္ဒာ
က တရားခံထားရာနေရာ (ဝက်ခြံ)
ထဲမှ အောင်စစ်ချီကို လှမ်းကြည့်နေ
သည်။

တတ်ရပ်ခိုင်းပြီး မှန်ကန်စွာ ထွက်
ဆိုရန် ကတိသစ္စာ ပြုခိုင်း သည်။
အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆို၏-

မမြဲစန္ဒာသည် မင်္ဂလာတောင်
ညွန့်၊ ၁၂၄ လမ်းတွင် နေထိုင်၏။
ဖခင်၏ အဝတ်အထည်၊ အလှကုန်း၊
ဆေးပစ္စည်းတို့ ရောင်းဝယ်သည့်
လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာ စိန်ဂျွန်းဈေးသို့
နေ့စဉ် ဖခင်နှင့်လိုက်ပါလုပ်ကိုင်၏။
နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ့်လက်ကိုယ်
ခြေ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ရ၏။

ကိုယ်ပိုင် ပါပလေကာကား
လေးနှင့် သွားသွားလာလာ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းကို နှစ်အနည်းငယ်ကြာ
လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မမြဲစန္ဒာမှာ
စိန်ဂျွန်းဈေးနှင့် နေအိမ်သို့ အသွား
အပြန်ပြုခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံး
စေခဲ့သည်။ လပြည့် ၉ပုသ်
တစ်ရက် ဈေးပိတ်သော်လည်း
အိမ်၌သာ လုပ်စရာရှိသည်များ
လုပ်ကိုင်နေလေ့ရှိသည်။

ရုံးတော်ရှေ့ရှိ အောင်စစ်ချီကို
သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ဖခင်၏မိတ်ဆွေ
သားဖြစ်သူ အောင်စစ်ချီကို အလုပ်
သမားတစ်ယောက်အဖြစ် လွန်ခဲ့
သော နှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက ခန့်
ထားခဲ့သည်။ ခန့်ထားစဉ်က ဖခင်
က သဘောထားတောင်းခံခဲ့ရာ

အောင်
စစ်ချီကလည်း
မမြဲစန္ဒာကို ခံစား
ချက်တစ်ခုခုနှင့် ပြန်
ကြည့် နေပါသည်။
တရားခံက သက်သေ
ကို ကူညီထွက်ဆိုပေးပါ
ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ထုတ်
၍ရသည်။ သက်သေကို မတ်

မမြစန္ဒာက အောင်စစ်ချီ၏အင်္ဂါရုပ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောတူထောက်ခံခဲ့သည်။

အောင်စစ်ချီမှာ မမြစန္ဒာထက် နှစ်နှစ်ငယ်သည်။ အရောင်းအဝယ်သာမက အိမ်မှုကိစ္စများကိုခိုင်းပါကလည်း လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သဘောကောင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရသည်။ လုပ်ကိုင်နေကျအလုပ်များအပြင် ကားမောင်း သင်ထားသည့်အတွက် အောင်စစ်ချီမှာကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းတတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖခင်က အလုပ်ကြိုးစား၍ အခွင့်အရေးပေးသည့်အနေဖြင့် ယာဉ်မောင်းတာဝန်ကို လွှဲပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် မမြစန္ဒာနှင့် အသွားအလာများခဲ့သည်။ မမြစန္ဒာ ခိုင်းသမျှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာလုပ်ကိုင်ပေးရုံမက ပျော်ရွှင်မှုနှင့်ဟာသစွမ်းရည်ကို ပေးနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလုပ်ခွင်တွင် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တသောသောနှင့် ရယ်မောအောင် အောင်စစ်ချီလုပ်နိုင်၏။

မမြစန္ဒာက အလုပ်သမားအောင်စစ်ချီအပေါ် အရေးပေးသည်နှင့် အောင်စစ်ချီက နှလုံးသားခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်လာခဲ့သည်။ မမြစန္ဒာအနေဖြင့် မူလကတည်းက ကြည်နူးရသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့မေတ္တာကရုဏာကို ကန့်ကွက်ခြင်း

မရှိခဲ့ပါ။ အခင်းဖြစ်သောနေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်က အောင်စစ်ချီက မိခင်နေမကောင်း၍ ရွာသို့ပြန်လိုကြောင်း မမြစန္ဒာထံ အလျင်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ဖခင်အား ခွင့်ရရက်ပေးရန် ပြောဆိုခဲ့ရာ ဖခင်ကြီးက ပြန်လာနိုင်မည့်ရက်ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်ရန်ပြောသဖြင့် မမြစန္ဒာက စိမ့်ပေးခဲ့၏။

အခင်းဖြစ်နေ့မှာ ၁၂-၇-၁၉၈၂ နေ့ဖြစ်ပြီး မမြစန္ဒာ၏နေအိမ်၌ ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်ကာ စိန်ရွှေရတနာ၊ လက်ဝတ်လက်စားမျိုးစုံ ၁၁ သိန်းဖိုးခန့် ပါသွားသည်။ နေအိမ်တောင်ဘက် ပြတင်းပေါက်ကို သံတူးရွင်းလို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကလန့်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားခံ အောင်စစ်ချီနှင့် ယခင်က ချစ်သူသဘာဝ ချိန်းတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ အခင်းဖြစ်ညကချိန်းတွေ့ခြင်းမရှိပါ။ မမြစန္ဒာအနေဖြင့် အောင်စစ်ချီ ခရီးသွားနေသည်ကို သိထားသည်။ အောင်စစ်ချီဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်မှု ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို မမြစန္ဒာအနေဖြင့် ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပါ။

နေအိမ်မှ ရတနာပစ္စည်းများကို ခိုးယူရန် မမြစန္ဒာအနေဖြင့် အောင်စစ်ချီကို သဘောတူခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ခိုင်းစေခြင်းမရှိပါ။ တရားခံ

မမြစန္ဒာက အလုပ်သမားအောင်စစ်ချီအပေါ် အရေးပေးသည်နှင့် အောင်စစ်ချီက နှလုံးသားခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်လာခဲ့သည်။ မမြစန္ဒာအနေဖြင့် မူလကတည်းက ကြည်နူးရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့မေတ္တာကရုဏာကို...

အောင်စစ်ချီအပေါ် မမြစန္ဒာ မေတ္တာစေတနာ မပျက်ပါ။ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့မှ ကန့်ကွက်မှုမရှိလျှင် လက်ထပ်ယူမည်ဖြစ်သည်။

သက်သေထွက်ချက်ပေးနေသော သက်သေ မမြစန္ဒာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။ အောင်စစ်ချီအပေါ် ပြတ်သားမှုရှိနေသည်။ ပြောဆိုမှုကလည်း အသံသာသည်။ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ညိုစိမ်းစိမ်းချောသူလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

အခွင့်အရေး၊ အချိန်အခါပေးလျှင် သက်သေနှင့် တရားခံတို့မှာ မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဖောက်ထွင်းခံရသူနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့အကြား ကြိုဘူးပေါင် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် ကြီးမားသော အခက်အခဲများအကြားမှ အချစ်အတွက် ခိုင်မြဲကြသူ၊ သတ္တိမွှေးထားကြသူများအဖြစ် ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

သက်သေတစ်ဦးသာ စစ်ဆေးသည်ဖြစ်၍ ပြီးဆုံးသောအခါ တရားခံအား အချုပ်ထဲပြန်သွင်းရန် ရုံးထုတ်အဖွဲ့မှ ဆရာလှရွှေတို့ ဆောင်ရွက်နေ၏။ မမြစန္ဒာက နေအိမ်မှယူလာဟန်ရှိသော ပေါင်မုန့်ကြော် အောင်စစ်ချီသို့ပေးခွင့်

တောင်းနေသည်။ ဆရာလှရွှေက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ပေးခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်ခန့် မာကြောင်း၊ သာကြောင်း မိုးတိုးမတ်တတ် စကားပြောခွင့်လည်းပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ရုံးဖွင့်သည့် နံနက် ၁၀ နာရီမှစ၍ စည်ကားနေသည်။ ရဲစခန်းဝင်းအတွင်းဖြစ်သဖြင့် လူများတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

**အခွင့်အရေး၊
အချိန်အခါပေးလျှင်
သက်သေနှင့်
တရားခံတို့မှာ
မျက်လုံးချင်းစကားပြော
နေကြလေသည်။
ကျွန်တော်အနေဖြင့်
ဖောက်ထွင်းခံရသူနှင့်
ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
တို့အကြား ကြိုဘူးပေါင်
ဂုဏ်ထူးဆောင်ဟု
စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့
မိသည်။ သို့သော်...**

တိုးနေရသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ရဲစခန်း၊ တရားရုံးအပြင် မြို့နယ်တရားရေးဝန်ထမ်းရုံး၊ မြို့နယ်ဥပဒေဝန်ထမ်းရုံးများမှာ ထုံးစံအတိုင်း နီးနီးကပ်ကပ်ရှိရမည်ဖြစ်သဖြင့် စုပြုံနေခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ယနေ့ရုံးဖွင့်သည်နှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ် သန်းထွန်းကို သမ္မန်စာအတည်ဖြစ်ထား၍ ရှေ့ဖတ်စာရေးက ခေါ်နေသည်။ ရုံးရှေ့ရောက်မလာပါ။ စီပီအိုအဖွဲ့ရဲတပ်ကြပ် ဘိုအောင်အား နယ်ထိန်းအခန်းသို့ သွားခေါ်စေသည်။

ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) သန်းထွန်း တရားရုံးတော်ကို အရိုအသေပေးပြီး ဝင်လာသည်။ တရားသူကြီးများနှင့် ခင်မင်ပြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ အမှုမစစ်မီ နယ်မြေအခြေအနေသတင်းများ ပြောဆိုနေကြသည်။

ဆရာသန်းထွန်းမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဗလကောင်းကောင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာသန်းထွန်းမှာ ကျွန်တော်ထက် စော၍ အဆင့်တိုးခဲ့သည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူး ဝင်းမြိုင်က ဆရာသန်းထွန်း၏ လှုပ်ရည်ကိုင့်ရည်ကို သဘောကျသည်။

စခန်းမှူး ဒုရဲအုပ် ဝင်းသောင်ကလည်း နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်

သန်းထွန်းကို လက်ရုံးတစ်ခုအနေနှင့် အသုံးပြုသည်။ ဆရာသန်းထွန်းမှာ နယ်ထိန်းလုပ်ငန်းကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ဖမ်းဆီးရေး၊ အမှုဖော်ထုတ်ရေး၊ ရှေ့တန်း (Field)မှာ အရမ်းကောင်းသည်ဟု ပြောဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးကလည်း အတွေ့အကြုံရှိသူပီပီ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ထက်မြက်ကောင်းမွန်ရေး၊ မိမိရဲစခန်း အဆင့်အတန်းမြင့်မားရေးကို စည်းချက်မှန်မှန်နှင့် လုပ်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး နေပြည်တော်ခေတ်ဦးတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်း နယ်မြေအတွင်း မှုခင်းကျဆင်းရုံသာမက ယခုအမှုမျိုးလို ဖောက်ထွင်းမှုစသည်များလည်း အားလုံးဖော်ထုတ်နိုင်ပါသည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို တရားရုံးက တလေးတစား နာကြားသည်။ ကျွန်တော်က ရဲစက္ကူနှင့် တရားရုံးအမှုတွဲတို့ကိုကြည့်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း စစ်ဆေးအသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်-

အခင်းဖြစ်နေ့က သပြေကုန်းရပ်ကွက်၊ ၁၂၄ လမ်း၊ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်၍ တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးက ရဲစခန်းသို့ လာရောက်သတင်းပေးခဲ့သည်။ စခန်းမှူးအား သတင်းပို့ရာ စခန်းမှူးက စမ်းချောင်း၊ ကျွန်းတောလမ်းရှိ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ ဆက်လက်တင်ပြခဲ့သည်။

အထက်လူကြီးများနှင့်အတူ အခင်းဖြစ်နေအိမ်သို့ မိုးမလင်းမီ (Seen of Crime) သွားရောက်စစ်

ဆေးသည်။ အခင်းဖြစ်နေရာတွင် ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် တင်ထွေး တပ်ကြပ်ကြီး တင်သိန်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး ညွန့်ကြည်တို့ အခင်းဖြစ်နေရာကို စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက ဖောက်ထွင်းသည့်နေရာ အိမ်မကြီး၏တောင်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်ကို ပြသသည်။ ကလန့်ထားသည့်အနေအထားကို တွေ့ရသည်။ ဝင်းခြံနှင့်ဖြစ်သော်လည်း လမ်းဘက်မှ ကျော်ဝင်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရသည်။

အိမ်ရှင်က နေအိမ်အပေါ်ထပ်ရှိဗီဒီယိုမှ လက်ဝတ်လက်စား၊ ရတနာများ ပါသွားကြောင်း ခေါ်ယူပြသခဲ့သည်။ အသေးစိတ်မေးကြည့်ရာ စိန်နားကပ်၊ ရွှေလက်ကောက် သုံး

www.burmeseclassic.com

ရန်၊ ပုလဲလော့ကက်သီး နှစ်လုံး၊ ရွှေဆွဲကြိုးသံကြိုးကွင်းဆက် သုံး ကုံး၊ ရွှေဘီး တစ်ခု၊ မြလက်စွပ် နှစ်ကွင်းတို့ဖြစ်ပြီး အလေးချိန်နှင့် တန်ဖိုးအသေးစိတ်တို့ကို ပြောဆို ခဲ့သည်။

“ဗီရိုသော့ ဘယ်သူကိုင် သလဲ”

စခန်းမှူးက သမီး မမြစန္ဒာ ကိုင်ကြောင်း အိမ်ရှင်က ပြောပြ သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိက အဆို ပါဗီရိုအား စစ်ဆေးရာ ကလန့်ဖွင့် ရာ ခြေရာလက်ရာပျက်နေသည်ကို မတွေ့ရပါ။

အခင်းဖြစ်ဗီရိုကို ဖျက်ဆီး ဖောက်ထွင်းထားသည်မဟုတ်၊ သော့ဖြင့်ဖွင့်သည်သာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဗီရိုတွင်လည်းကောင်း၊ ပြတင်း ပေါက်တွင်လည်းကောင်း လက် ဗွေရာများ ကျန်၊ မကျန် ရှာဖွေ ကြိုးစားသော်လည်း နယ်ထိန်း အရာရှိ လက်လျှော့ခဲ့ရတော့၏။

ဖောက်ထွင်းသွားသည့်ပြတင်း ပေါက်အတွင်းနားမှ သံတူးရွင်း ကောက်ကောက်တစ်ခုကို နယ် ထိန်းအရာရှိက အမှုနှင့်သိမ်းဆည်း ခဲ့သည်။ အိမ်ကသံတူးရွင်းဟုဆို သော်လည်း သိမ်းဆည်းရန် ဆုံး ဖြတ်ခဲ့သည်။

“မမြစန္ဒာကို ရဲစခန်းခေါ် သွားဖို့ အန်ကယ့်ကို ခွင့်တောင်း

ပြီးပြီ၊ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့”

အိမ်ရှင်ကလည်း အမှုဖွင့်ရန် ရဲစခန်းသို့လိုက်လာသည်။ အတူ ပါလာသော သမီးမြစန္ဒာကိုကြည့် ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ ဖောက်ထွင်းခံရမှုတွင် ရဲကသမီးကို သကာမကင်းဖြစ်နေသည်ကို သတိ ပြုမိ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး လေးမှာ လွဲမှားသောစိတ်ထားများ မရှိကြောင်း ဖခင်သိထား၏။ သမီး အဖမ်းခံရမည်ဆိုလျှင် ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခြင်းအား အမှုမဖွင့်တော့ဟု တွေးတောမိသော်လည်း စိတ်ထဲ ဌိသာ ပြောဆိုမိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဂါတ်စာရေးထံတွင် ဖခင်မှ အသေးစိတ်ပြောဆို အမှုဖွင့်နေစဉ် သမီးဖြစ်သူအား နယ်ထိန်းအခန်း တွင် နယ်ထိန်းအဖွဲ့မှ စစ်မေးနေ သည်။ မိန်းကလေးကို စစ်ဆေး သည်ဖြစ်သဖြင့် အနီးတွင် မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ဒုရဲအုပ် ခင်ခင်အေး အဖော်အဖြစ်ထိုင်နေသည်။

မမြစန္ဒာက ဖြေကြားရာတွင် ပစ္စည်းပျောက်သွားသည်မှာ အတိ အကျဖြစ်သည်။ သူမ သော့ကိုင် ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အခင်းဖြစ်ဗီ ရိုကို သော့မခတ်သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ပျောက်ဆုံးမှုတွင် သူမ မသိပါ။ ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိပါ။ မိဘပစ္စည်း ခိုးယူရန် စဉ်းစားရာ

မလိုပါ။ ရတနာပစ္စည်းများကို ဖခင်နှင့်မိခင်က အပိုင်ပေးရန် ပြောဆိုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အတွင်းလူဖြစ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် အောင်စစ်ချီမှာ ရွာပြန်သွားသဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အပေါ်ထပ်တွင် ဖခင်၊ မိခင်၊ မမြစန္ဒာတို့ အိပ်ကြသည်။ အောက်ထပ်ညွှန်ခန်းတွင် ခုတင်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်သမား တာဝံအိပ်ပါသည်။

အိမ်ရှင်က အမှုဖွင့်ပြီး နယ်ထိန်းအခန်းသို့သွားသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိထံ သမီးလေးအား ပြန်ခေါ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိက မေးစရာရှိသည်များ မေးပြီးပြီဖြစ်၍ ပြန်ထည့်မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး မမြစန္ဒာကို ဖခင်လက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်၏။

ရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးမှုတွင် တုန်လှုပ်မှုမရှိပါဘဲ သမီးအဖမ်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်နေရာမှ တစ်ဖန် ဝမ်းသာပီတိ သော မနဿဖြစ်ပွားကာ သမီးကို လက်ဆွဲပြီး ရဲစခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) သန်းထွန်းက အခင်း

**သူရည်းစားမမြစန္ဒာကို
ချိန်းတွေ့ပြီးမှာစရာရှိ၍
ခဏအိမ်
ပေါ်တက်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြော၏။
သမီးရည်းစားဖြစ်နေသည်ကို
သိရှိပြီး
ယခင်ကလည်း
ယခုလိုချိန်းတွေ့နေကျဖြစ်ကြောင်း၊
ထိုနေ့ညက
တာဝံအတွက်.....**

ဖြစ်နေအိမ်စစ်ဆေးစဉ်က အိမ်ထဲတွင် တွေ့ရသော သံတူးရွင်း အကောက်မှာ ဖောက်ထွင်းခံရသည်ဆိုသောနေရာကို ကလန့်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းနေအိမ်မှ ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် ပြင်ပမှ လာရောက်ကျူးလွန်ခြင်းထက် အတွင်းလူတစ်ယောက်ယောက် ကျူးလွန်ဖွယ်ရှိကြောင်း ကောက်ချက်ချထား၏။

ညွှန်ခန်းတွင် ခုတင်ချ၍အိပ်သည်ဆိုသော အလုပ်သမား တာဝံ (ခ) ကျော်ဇင်မင်းကိုအား ခေါ်

စစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ညက အိမ်သားများ အိပ်နေချိန်၌ ခရီးသွားသူကိုအောင်စစ်ချီ တံခါးအသာခေါက်၍ လာနှိုးကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်ကျပျောက်၍ သယံဇာတများရှိ သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် သောင်တင်နေသည့်အကြောင်း၊ ရွာကိုတော့ မဖြစ်မနေပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

သူ့ရည်းစား မမြစန္ဒာကို ချိန်းတွေ့ပြီး မှာစရာရှိ၍ ခဏအိမ်ပေါ်တက်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ သမီးရည်းစားဖြစ်နေသည်ကို သိရှိပြီး ယခင်ကလည်း ယခုလိုချိန်းတွေ့နေကျဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့ညက တာဝံအတွက် ပန်းသေးခေါက်ဆွဲထုပ်ပေးကြောင်း၊ သူ့အိပ်မောကျနေစဉ် ကိုအောင်စစ်ချီ ပြန်သွားသည်ကို မသိလိုက်ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

မြစန္ဒာမေးမြန်းစဉ်က ထိုညက အောင်စစ်ချီလာသည်ကို ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် ခရီးသွားသည်ဆိုသော အောင်စစ်ချီသာ ရတနာပစ္စည်းများ လာရောက်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို နယ်ထိန်းအရာရှိ ကျိန်းသေတွက်မိလိုက်သည်။

သူ့ကိုမထင်အောင် ဖောက်ထွင်းသည့်ပုံစံ လုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သယံဇာတများမှ သူငယ်ချင်း

အိမ်တွင် သောင်တင်နေကြောင်း သဲလွန်စစကား ကြားသိရကာ သယ်န်းကျွန်းဆိုသော နေရာကို လည်း မြစန္ဒာကိုပင် သွားရောက် မေးမြန်းရသည်။ အောင်စစ်ချီသွား တတ်သောနေရာကို မြစန္ဒာ တစ် ခေါက်ရောက်ဖူးသဖြင့် ထိုနေရာကို မှတ်မိနေခဲ့သည်ဆို၏။

နယ်ထိန်းအရာရှိအဖွဲ့သည် အောင်စစ်ချီကို သိကျွမ်းသော အရှုတ် (ခ) တင်ကိုကိုအားခေါ်ခဲ့ ပြီး သယ်န်းကျွန်း၊ ကဘူးကျွေ့သို့ သွားခဲ့သည်။ ရောက်သောအခါ အောင်စစ်ချီမှာ ခရီးထွက်ခွာသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကပြောပြခဲ့သည်။

“ဆရာ ဆင်မလိုက်အဝေး

ပြေးကပဲ ကားစီးမှာပဲ၊ လိုက်ကြည့် ရအောင်”

“မိပျံ့မလား ဆရာညွန့် ကြည်”

“မိတော့ အမြတ်ပေါ့ ဆရာ”

“အရှုတ်ရေ....ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင့်ကား ဆက်သာ မောင်းဦး”

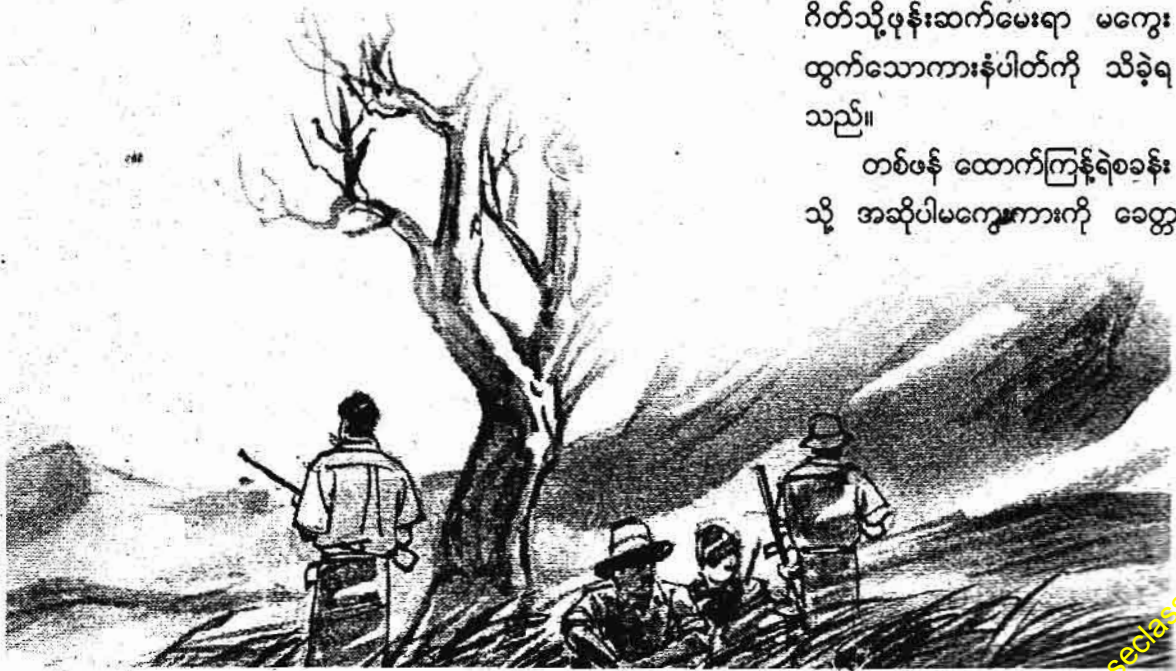
အရှုတ်သည် လူလည်းလိုက် ပြရသေးသည်။ ကားလည်းမောင်း ပို့ရသေးသည်။ မိုးမလင်းမီ အခင်း ဖြစ်ကိစ္စသတင်းလည်း လာရောက် ပို့ရသေးသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိ သည် မိမိနယ်မြေတွင် သတင်း ပေးအဆင့်မက ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အမာခံ တည်ဆောက်ထားခြင်းလည်းဖြစ် သည်။

ပါပလေကာ ကားအနီလေး သည် သယ်န်းကျွန်းမှ ကမာရွတ် အဝေးပြေးဝင်းဆီသို့ အမြန်နှုန်းပြေး နေသည်။ အဆိုပါကားဝင်းနားသို့ ရောက်သောအခါ နေ့ခင်း ၁ နာရီ ထွက်သော မကွေးအမြန်ဟီးနီး ကား တစ်စီးထွက်လာသည်။ ကားချင်းချောင်းစဉ် အရှုတ်က လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

“ဆရာဦးသန်းထွန်း၊ အခု ထွက်သွားတဲ့ကားပေါ်မှာ အောင် စစ်ချီပါသွားတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

ကားနံပါတ် မကြည့်လိုက်ရ သဖြင့် နယ်ထိန်းအရာရှိက ကမာ ရွတ်ရဲစခန်းသို့ ကားမောင်းခိုင်း သည်။ စခန်းမှူးရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး ဂိတ်သို့ဖုန်းဆက်မေးရာ မကွေး ထွက်သောကားနံပါတ်ကို သိခဲ့ရ သည်။

တစ်ဖန် ထောက်ကြန့်ရဲစခန်း သို့ အဆိုပါမကွေးကားကို ခေတ္တ

တားထားရန်နှင့် နောက်မှလိုက်
လာကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်
သည်။ အရှုတ်ကို ထောက်ကြန့်
ဆက်မောင်းရန်ပြောဆိုရာ အရှုတ်
က သူနားလည်ကြောင်း ပြောဆို
ပြီး ပါပလေကာကားလေးကို
အရှိန်ဖြင့်မောင်းပါတော့သည်။

ဆရာတင်သိန်းက လူအားလုံး
မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဘာမျှ
မစားရသေးသဖြင့် ဆင်မလိုက်တွင်
ဝက်သားပေါက်စီအလုံး ၂၀ ဝယ်
တင်ခဲ့သဖြင့် ကားသွားရင်း စား
သောက်ခိုက်ဖြည့်ကြသည်။ အရှုတ်
က ဝက်သားမစားသဖြင့် မစားရ
ပါ။

ထောက်ကြန့်ရဲစခန်းရှေ့တည့်
တည့်တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။
ခရီးသည်တင်ကားလည်း ရပ်ထား
သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထောက်ကြန့်
ရဲစခန်းမှူးက နယ်ထိန်းအရာရှိကို
တန်းဆူပါသည်။ တယ်လီဖုန်းဆက်
စဉ်က သတင်းအကုန်မပေးသဖြင့်
ဆူခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆင်းဘက်သူငယ်
ချင်းများဖြစ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြော
နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကားကိုရဲမှတား
စဉ် လူတစ်ယောက်ဆင်းပြေး
ကြောင်း၊ မသင်္ကာသဖြင့် ကား
လမ်းတစ်ဖက်သို့ လိုက်ဖမ်းခဲ့ရာ
အောင်စစ်ချီဆိုသူဖြစ်နေကြောင်း၊
သူ့ကိုစစ်ဆေးရာ ရတနာပစ္စည်း

များပါတော့၍ ထောက်ကြန့်စခန်း
အချုပ်ထံထည့်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုသည်။

“သူငယ်ချင်းကို အဲဒီလိုလုပ်
ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပဲလေ”

“သေတော့မယ် သန်းထွန်း၊
ငါမလုပ်မိရင် အောင်စစ်ချီဆိုတဲ့
ကောင် လစ်ပြီ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်း၊ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ နေ့လယ်စာ
ကျွေးပါ့မယ်၊ မစားရသေးဘူး
မဟုတ်လား”

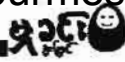
တရားခံထံမှ ရတနာပစ္စည်း
များကို သက်သေနှစ်ယောက်ရှေ့
တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့
သည်။ အောင်စစ်ချီအားချုပ်နှောင်
ပြီး ထောက်ကြန့်မှ “လမ်းဆုံ”
စားသောက်ဆိုင်တွင် ထမင်းသွား
စားကြသည်။

ယနေ့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မြို့နယ်တရားရုံးတွင် လူများပိုစည်
ကားနေ၏။ အောင်စစ်ချီအမှုကို
နေ့လယ် ၂ နာရီမှခေါ်မည်ဟု
တရားသူကြီးက ပြောထားသည်။
စွဲချက်တင်မည်ဖြစ်၏။ ဥပဒေဝန်
ထမ်းမှ လူသတ်မှုစစ်ဆေးနေချိန်
ကျွန်တော်အားနေသည်။

ရုံးတွင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်

**ကျောင်းဆင်းဘက်
သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍
ရင်းရင်းနှီးနှီးပြော
နေကြခြင်းဖြစ်၏။
ကားကိုရဲမှတား
စဉ်လူတစ်ယောက်
ဆင်းပြေးကြောင်း၊
မသင်္ကာသဖြင့်
ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့
လိုက်ဖမ်းခဲ့ရာ
အောင်စစ်ချီဆိုသူ
ဖြစ်နေကြောင်း၊
သူ့ကိုစစ်ဆေးရာ
ရတနာပစ္စည်းများပါ
တွေ့ရခြင်း.....**

တွင် ကျွန်တော် ဘလက်ကော်ဖီ မှာသောက်နေခဲ့သည်။ အနားရှိ ထိုင်ခုံတွင် မမြစန္ဒာ လာထိုင်၍ အံ့အားသင့်ခဲ့မိသည်။

“အောင်စစ်ချီကို ဒီနေ့အမိန့် ချမှာဆို၊ ဟုတ်လား ဆရာ”

“စွဲချက်တင်သင့်/မတင်သင့် ဆိုတော့ အမိန့်ချမှာမဟုတ်သေးပါဘူး”

မမြစန္ဒာက စကားပြောရင်း ဧည့်ခံနေသဖြင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်တစ်ချပ်စားလိုက်သည်။ အောင်စစ်ချီကို ထမင်းထုပ်ပေးခဲ့ရာ ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပါလားဟုပြောလိုက်၍ လာရောက်မေးမြန်း စကားပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“အောင်စစ်ချီအမှုပြီးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မမြစန္ဒာ”

“ကျွန်မကတော့ အောင်စစ်ချီကို တကယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူကို ဘယ်မိဘက လက်ခံမှာလဲ ဆရာ”

မမြစန္ဒာတို့ဇာတ်လမ်းမှာ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်လာမည်ကို ကျွန်တော် တွေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ယနေ့ အောင်စစ်ချီကို လာတွေ့ခြင်းမှာ အိမ်ကမသိအောင် လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ အမှုစီရင် ချက်ချလျှင်

ခေါ်ပြောပေးရန် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်သည်။ ကျွန်တော်က ထူးခြားပါက အချိန်မီ အသိပေးမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

မွန်းလွဲ ၂ နာရီကျော်သည်နှင့် အောင်စစ်ချီအမှု ရုံးထုတ်သည်။ စွဲချက် တင်သင့်/မတင်သင့်ကို စီပီအိုအား လျှောက်လဲချက်ပေးခိုင်းသဖြင့် ရုံးတွင်စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်များကို အကျဉ်းချုပ် ကျွန်တော် တင်ပြလိုက်သည်။

စွဲချက်အမိန့်ချမည်ဖြစ်၍ တရားခံအား မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ တရားသူကြီးက စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖောက်ထွင်းမှုပုဒ်မ မဟုတ်ဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ

၃၈၀ အရ စွဲချက်တင်သည်။ တရားခံအား အပြစ်ရှိ/မရှိ ရုံးတော်ကမေးမြန်းရာ အောင်စစ်ချီက ခိုးယူမိ၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

တရားရုံးအမှုသဘောမှာ စွဲချက်ကိုငြင်းကွယ်ကာ ပြန်ခေါ်သက်သေများ စစ်ဆေးခြင်း၊ ကိုယ်တိုင် အစစ်ခံခြင်း၊ တရားခံပြသက်သေများ တင်ပြစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် ထုချေနိုင်သည်။ ရုံးချိန်းများစွာ ရုံးထွက်နိုင်သော အခွင့်အရေးရှိသည်။

သို့ရာတွင် တရားခံ အောင်စစ်ချီက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် တရားရုံးမှ အောက်ပါ အမိန့်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်-

“တရားခံ အောင်စစ်ချီ (ဘ) ဦး--၊ အသက် (၂၁ နှစ်)သည် အခင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ယာဉ်မောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရာမှ ခွင့်သွားမည်ဟု ပြောဆိုထွက်ခွာသွားပြီး နောက် ၁၂-၇-၁၉၈၂ နေ့ည၌ အိမ်အတွင်းလာရောက်ကာ စိန်၊ မြနှင့် ရွှေထည်ရတနာပစ္စည်းများ တန်ဖိုးကျပ် (၁၁)သိန်းဖိုး ယူဆောင်သွားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်”

တရားရုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ တရားခံများအားလည်း ခဲစခန်း၊ ရုံးထုတ်အချုပ်ထဲသို့

စွဲချက်အမိန့်ချမည်ဖြစ်၍
တရားခံအား
မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းခဲ့သည်။
တရားသူကြီးက
စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍
ဖောက်ထွင်းမှုပုဒ်မ မဟုတ်ဘဲ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၈၀အရ
စွဲချက်တင်သည်။
တရားခံအား.....

သွင်းလိုက်သည်။ အမှုသည်များ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များလည်း ထွက်ခွာ သွားကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိပီအိုရုံး ခန်းတွင် ရဲစကားနှင့် ရုံးချိန်းမှတ် တမ်းစာအုပ်များ ပြန်ထားသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံတွင်လည်း ယနေ့ စွဲတင်သောအမှု၊ ပြီးပြတ် သောအမှု အခြေအနေများကို ဝင်ရောက် ရှင်းလင်း တင်ပြရသည်။

ရမန်စာနှင့် ထောင်ကျဝရမ်း များရယူရန် ကျွန် တော် တရားရုံး ထဲ နောက်တစ်ခေါက် ဝင်သွား၏။ တရား ရုံးထဲတွင်ထိုင်၍ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေ သောမိန်းကလေး တစ်ဦးကို ရ တ် တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။

အခြားသူ မဟုတ် ။ မမြစန္ဒာ ဖြစ်သည်။

“မမြစန္ဒာ၊ တရားခံက ဝန် ခံလိုက်လို့ တစ်ခါတည်းအမိန့်ချ လိုက်တာပါ။ စိတ်မကောင်းဖြစ် မယ်ဆို ဖြစ်နေမှာပေါ့လေ”

“ဆရာဦးတိုးမြင့်၊ ကျွန်မ တော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီရှင်”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုစကား

ဆက်ပြော၊ နှစ်သိမ့်ရမည်မသိ၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“အောင်စစ်ချီကို နှုတ်ဆက် ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့ကိုနှုတ်ဆက် တာထက် အရေးကြီးတဲ့စကားမှာ စရာရှိသေးတယ်”

“မှာချင်ရင် သူ့ဆီလိုက်ပို့

ပေးမယ်လေ၊ ပြန်ထုတ်လို့တော့ မရတော့ဘူး”

“လူတွေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ် အောင် ဖြစ်ပြန်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိ တော့သဖြင့် ရုံးထုတ်အချုပ်ခန်းသို့ မမြစန္ဒာကို ခေါ်သွားသည်။ ကင်း

မျိုးကိုပြော၍ အောင်စစ်ချီကိုအပြင် ထုတ်ပါသည်။ လူရှင်းရာနေရာ လေးမှာ စကားပြောခွင့်ပေးလိုက် သည်။

“အောင်စစ်ချီ ထောင်က ထွက်ရင် ငါ့ဆီကို မလာဘဲမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်က သုံးလရှိ နေပြီ၊ နင့်ကလေးနင်လာခေါ်၊ ကြားလား”

အင်းစိန်ထောင် ပို့မည့် ကားပြာကြီး ရောက်လာ သည်။ အောင်စစ်ချီအား အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်လည် သွင်းခဲ့သည်။ မမြစန္ဒာ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ မျက်ရည် စများနှင့် အိမ်ပြန် သွားခဲ့သည်။

ထောင့်ကျ တရားခံနှင့်ရသည့် ကိုယ် ဝန်ကိစ္စကို မိဘများ ဘယ် လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာတွေ၊ သောက၊ ပရိဒေဝတွေ ကျွန်တော် မမြစန္ဒာကို မေးမြန်းရန် စဉ်းစား မိသော်လည်း သူ့ကိုအားနာနေမိ သောကြောင့် တစ်ခွန်းမျှမပြော ဖြစ်ခဲ့ပါ။

တိုးနိုင်

အောင်ကျော်စေ ခိုနားမဲ့ရင်ခွင်

၀၄၅

✪အောင်ကျော်စော
(အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်)

ခိုနားမဲ့ရင်ခွင်

သက်ခိုင်၏ခြေလှမ်းများက မဝံ့မရဲ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝေဦးကြောင့် မရောက်ဖူးသေးသောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ကြီးက ခုံညားထည်ပါသည်။ သီးခြားခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ခေတ်မီပုံစံဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲတွင် အလှစိုက်ပန်းပင်များက အစီအရီ။

ခြံတံခါးက သံပန်းတွန်းတံခါး။ ခြံဝတွင် ခြံစောင့်တဲရီသည်။ ခြံထဲကို ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်၍မရ။

အိမ်ရှင်ကို ဦးစွာပထမ ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ်ရသည်။

အိမ်ရှင်က ခြံစောင့်ထံ အိမ်တွင်းသုံးဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်သည်။ လာရောက် မည် ကားနံပါတ်၊ အရောင်၊ အမျိုးအစား၊ ပါရှိမည့် လူဦးရေကို ခြံစောင့်ထံ ကြိုတင်

ပြောပြသည်။

ခြံစောင့်က ခြံတံခါးကို စေ့ရုံ စေ့ထားသည်မဟုတ်။ သော့ခတ်ထားသည်။ ရောက်ရှိလာသည့်ညှို့သည်မှာ အိမ်ရှင်က ကြိုတင်ပြောပြထားသူဖြစ်မှ ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၏။

သက်ခိုင်၏သူငယ်ချင်း ဝေဦးက ဤအိမ်၊ ဤခြံဝင်းထဲသို့ မကြာခဏရောက်ဖူးသည်ဟုဆိုသည်။ ယနေ့ သူတို့နှစ်ဦး လုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့်

တွေ့ကြသည်။

တစ်နေကုန်နီးပါး အလုပ်လုပ်ရသည်။ အလုပ်ပြီးချိန်၌ ဝေဦးက အပန်းဖြေမည့်နေရာသို့သွားမည်ဟုဆိုသည်။ သက်ခိုင်ကိုပါလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ သက်ခိုင်က ငြင်းသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေသဖြင့် အားနာပြီး လိုက်ခဲ့ရ၏။

ရောက်ရှိသည့်အိမ်ကြီးက လူကုန်များ နေထိုင်သောရပ်ကွက်ထဲတွင်ဖြစ်သည်။ အဟန့်ကောင်းသည်။ အပြကောင်းသည်။ အကြောင်းမသိသူဖြစ်ပါက ခြံတံခါးဝသို့ပင် ကပ်ရဲမည်မဟုတ်။

ဝေဦးက ဤအိမ်သို့ လာနေကျဖြစ်သည်။

ဝေဦးက အလုပ်ထဲမှကြိုတင်ပြီး ဖုန်းဆက်ထား၍ လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ချိန်ဝယ် နေအိမ်အတွင်း ပြင်ဆင်ခင်းကုန်ထားသော အခြေအနေကြောင့်

www.burmeseclassic.com

သက်ခိုင်မှာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် မဝံ့
မရဲဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

အိမ်အဝင်ဝတွင် ကုမ္ပဏီဆိုင်း
ဘုတ်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထားသည်။
အလုပ်စားပွဲနှင့် ဝန်ထမ်းခြောက်ဦး
ခန့်ကို တွေ့ရ၏။

ဝန်ထမ်းများမှာ အသက်ငယ်
ရွယ်သူ မိန်းမချောတွေချည်းဖြစ်
သည်။

မန်နေဂျာဟု စားပွဲတင်သုံး
မြောင့်တုံးတွင် စာတန်းကပ်ထားသူ
ကို တွေ့ရသည်နှင့် သက်ခိုင်မှာ
အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

“အိန္ဒိန်းဖြူ၊ နင်ကဒီမှာ
အလုပ်လုပ်တာလား”

အိန္ဒိန်းဖြူက နှုတ်မှမဖြေဘဲ
ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်နှာကို
အောက်ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ ဝေဦးက
ညှော်ခန်းမှ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ဝင်
သွားသည်။ အိမ်ထဲတွင် မိန်းမ
ချောလေးတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အိန္ဒိန်းဖြူက သက်ခိုင်ကိုမော့
ကြည့်သည်။ အိန္ဒိန်းဖြူ၏မျက်လုံး
အိမ်ထဲမှ မျက်ရည်စများကို မပျော်
လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ အိန္ဒိန်းဖြူ
အဘယ့်ကြောင့် ဤအိမ်သို့ရောက်
နေသည်ကို စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်
ခဲ့ရသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူသည် သက်ခိုင်၏
ငယ်ချစ်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိန်းဖြူက

ချမ်းသာစွာနေလိုသည်။ ကျော့ရှင်း
လှပစွာဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ
နေလိုသူဖြစ်သည်။

အမြင့်ကို အမြဲမှန်းဆနေသော
အိန္ဒိန်းဖြူက အလုပ်အကိုင် မရရှိ
သေးသော သက်ခိုင်ကို ကျော့ခိုင်း
ပြီး ကျော်မင်းသူဆိုသည့်သူနှင့်

လက်ထပ်သွားခဲ့သည်။

ကျော်မင်းသူက ဘွဲ့ရပညာ
တတ်ဖြစ်သော်လည်း ပန်းပုလုပ်
ငန်းဖြင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားသူ
ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ပစ္စည်းအရောင်း
ဆိုင်လည်းဖွင့်ထားသည်။ ကျော်
မင်းသူက ပန်းချီပညာလည်းတတ်
သည်။

လက်ရာကောင်းသော ပန်းပု
ရုပ်တွင် ၎င်း၏ပန်းချီပညာဖြင့်
ထပ်ဆင့်ခြယ်သမှုပြုခြင်းကြောင့်

အိမ်ထည်တွေက အနားမရအောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရုပ်တုများကို ထုလုပ်ရာတွင်
လက်ရာမြောက်လွန်းသည်။ ဘုရား
ပုံတော်၊ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဘိုးတော်ပုံများကို
အများဆုံးအော်ဒါလက်ခံရရှိသည်။
အနည်းဆုံး ဒေသင်းဂဏန်းမှ သိန်း
ကြီးဂဏန်းအထိ ပညာသည်ခံ ရရှိ
သည်။

ကျော်မင်းသူ၏ဆိုင်တွင် ပန်း
ပုထုလုပ်သူ (၁၀)ဦးခန့်ရှိသည်။

နိုင်ငံခြားထိ တင်ပို့ရသော
အော်ဒါလက်ခံရရှိမှုကြောင့် ကျော်
မင်းသူ၏စီးပွားရေးမှာ နေ့ချင်းည
ချင်း တိုးတက်ခဲ့သည်။

အိမ်ဝယ်နိုင်သည်။ အိမ်သုံး
ကားဝယ်နိုင်သည်။ ဘဏ်တွင်ငွေ
စုဆောင်းနိုင်သည်။ အိန္ဒိန်းဖြူက
ငွေကြေးချမ်းသာသော်လည်း သူမ
၏ဘဝတွင် အပျော်များပျောက်နေ
သည်ဟု ယူဆထားသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျော်မင်းသူက
နံနက် (၈)နာရီမှစပြီး ည (၈)နာရီ
ခန့်အထိ အလုပ်မှာပဲရှိသည်။

အပျော်ဆိုသည်မှာ သူနှင့်
မဆိုင်သလိုဖြစ်သည်။

အိန္ဒိန်းဖြူက နံနက်ဆိုလျှင်
(၉)နာရီကျော်မှ အိပ်ရာမှထသည်။

အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူ အသင့်လုပ်ပေးထားသော
လက်ဖက်ရည်နှင့် နံနက်စာအား

ပြေကိုစားသည်။ စားပြီးသည်နှင့် ရေချိုးသည်။ အလှပြင်ချိန်မှာ သူမ အတွက် အချိန်တစ်နာရီကျော်ကြာ သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျော်မင်းသူက နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထပြီး အိမ်အတွက်နှင့် အလုပ်သမားများ စားရန် ချက်ပြုတ်ရသည်။ ညနေ အလုပ်သိမ်းချိန်ဆိုလျှင်လည်း ကျော်မင်းသူကပင် ထမင်းဟင်း ချက်ရသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူက ဟင်းမချက် တတ်ကြောင်း အကြောင်းပြပြီး ဘာ ဟင်းမှမချက်ချေ။ ဈေးဝယ်လျှင် လည်း ကျော်မင်းသူ၊ ချက်ပြုတ် စီမံရသည်မှာလည်း ကျော်မင်းသူ ပင်ဖြစ်သည်။

ထမင်းချက်က ကျော်မင်းသူ၊ ဈေးဝယ်၊ အိမ်ပစ္စည်းဝယ်ရသူက လည်း ကျော်မင်းသူ။ ကျော်မင်းသူ မှာ အိမ်ဖော်တစ်ဦးလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

အိန္ဒိန်းဖြူက မြို့ထဲသွားမည်၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် လည်ပတ် မည်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်၊ ကာရာအို ကေဆိုင်သွားပြီး သီချင်းဆိုမည်။

ဒါက အိန္ဒိန်းဖြူအတွက် နေ့ စဉ်အလုပ်။

အိန္ဒိန်းဖြူကလည်း ပညာ တတ်၊ ဘွဲ့နှစ်ခုပင် ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ် သည်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်။ သူမ ၏မိဘများကို စိတ်ကြိုက်ထောက်

ပံ့နိုင်သည်။ ငွေအပြင် စားစရာ ပစ္စည်းအစုံ ဝယ်ပေးသည်။

ကျော်မင်းသူက သူ့ဘက်မှ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို ငွေစေ့ နှင့် အနည်းငယ်ထောက်ပံ့လျှင် အိ နှင်းဖြူကမကြိုက်။ ပြဿနာရှာ၏။ စကားများလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စကားမပြောဘဲ ရက်သတ္တ တစ် ပတ်ခန့်နေသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အမှတ်တရ ဝယ်ပေးသော ပစ္စည်းဆိုလျှင် စိတ် ဆိုးချိန်၌ ထုခွဲရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ် သည်။ ကျော်မင်းသူမှာ တစ်ဖက် သတ်ဆန်လွန်းသော အခွင့်အရေး ယူမှုကို သည်းခံရင်း ခံစားချက်ကို ရင်ထဲ၌ သိမ်းထားခဲ့သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ သူ့စိတ်ကို အလုပ်ထဲ၌ပင် မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ဘယ်မှလည်းမသွား။ ဇနီးဖြစ်သူ လုပ်သမျှကို ထိုင်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ မည်သည့်ဆုံးမပြုပြင်မှုမှမလုပ်ခဲ့။

ကြာတော့ ကျော်မင်းသူတွင် နှလုံးရောဂါ ခံစားလာရသည်။ နှလုံး ရောဂါနှင့်အတူ သွေးတိုးရောဂါပါ ပူးတွဲဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကျော်မင်းသူက ဆေးရုံဆေး ခန်းသို့မသွား။ မြန်မာဆေးခြီးတိုဖြင့် ကာကွယ်ရင်း ဖြစ်သလို၊ ကြုံသလို နေသည်။

တစ်နှစ်ပင်မကြာလိုက်။ နေ့ ကာလ အပူပြင်းသော တပေါင်းလ

တွင် ကျော်မင်းသူမှာ အလုပ်ထဲ တွင် လဲကျရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။ သွေးတိုးရောဂါကြောင့်ဟု သိရ၏။

ထိုအချိန်က အိန္ဒိန်းဖြူမှာ အိမ်တွင်မရှိ။

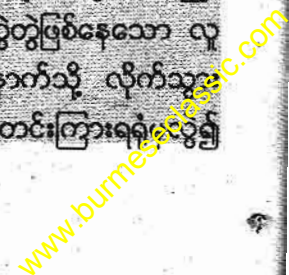
အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရှမ်း ပြည်နယ်၊ အင်းလေးသို့ ရောက်နေ သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကွယ်လွန် မှန်း မသိခဲ့။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အသုဘရက် လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသည့်နေ့တွင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ လူတိုင်းက အိန္ဒိန်းဖြူကို အပြစ်တင်ကြသည်၊ ဝေဖန်ကြသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပြစ်တင်မှုကို မခံနိုင်တော့၍ ပန်းပု လုပ်ငန်းကို အပြီးတိုင်ရောင်းသည်။ ရရှိသမျှ ငွေထုပ်ကိုပိုက်၍ မိဘများ ၏အိမ်သို့ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

အိန္ဒိန်းဖြူ၏အစ်ကိုနှင့်မောင် များက လုပ်ငန်းထူထောင်ပေးမည် ဟုပြောပြီး ငွေကိုလိမ်ယူကြသည်။ အိန္ဒိန်းဖြူက ဘဏ်ရှိငွေဖြင့် သုံးစွဲ နေထိုင်သည်။

စားရင်းသောက်ရင်း ငွေကုန် သွားတော့ အိန္ဒိန်းဖြူမှာ သူမ၏ မိဘအိမ်မှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ သူမနှင့် တတွဲတွဲဖြစ်နေသော လူ ငယ်တစ်ဦးနောက်သို့ လိုက်သွား ခဲ့သည်ဟု သတင်းကြားရရှိသွား၍

မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရတော့။

“ထိုင်လေ ကိုသက်ခိုင်”

အတွေ့လွန်နေသော သက်ခိုင်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်။ အိမ်အနီး ဖြူက ထိုင်ရန်ပြောမှ အတိတ်မှပုံရိပ်များကို အတွေ့မှချောက်၍ ဆက်တီခံသို့သွား၍ ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်”

ဝေဦးက ထိုင်နေသော သက်ခိုင်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘာလဲ ဝေဦး”

“ဒီကိုလာကွာ၊ မင်းအတွက် အတွေ့အကြုံထူးတွေရှိတယ်”

“ငါမလာချင်ဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း အနားယူပါ”

“ဒီကိုလာရင် တစ်ခုခုလုပ်ရတယ်၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မင်းကို ရဲကလား၊ စုံစမ်းရေးကလားလို့ အထင်မှားလိမ့်မယ်”

“မှားတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီအိမ်ထဲမှာ လူမိုက်အုပ်စုရှိတယ်၊ မင်းကိုရန်ရှာလိမ့်မယ်”

ဝေဦးက သက်ခိုင်အနားသို့ ရောက်လာပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့် သတိပေးသည်။ သက်ခိုင်က အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

အိမ်ထဲဝင်သည့်အပေါက်ဝတွင် လူထွားကြီးနှစ်ဦးထိုင်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရ၏။

တကယ့်လူထွားကြီးများဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလည်း ကြောက်စရာ၊ နပန်းသမားများလိုရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ လူမိုက်နှစ်ဦးက ဝေဦးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ ဝေဦးနှင့်သက်ခိုင်တို့ စကားတီးတိုးပြောနေသည်ကို မသကာသည့်အကြည့်ဖြင့်လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သက်ခိုင်ကို ဝေဦးက လက်ကုတ်ပြီးခေါ်သည်။

သက်ခိုင်က အိမ်အနီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အိမ်အနီးအကြည့်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည်အကြည့်မျိုး။ သူမကိုယ်ကို သူမ ရှက်ရွံ့နေဟန်ရှိသည်။

အိမ်အနီးဖြူက ခေါင်းကိုညိတ်ပြခြင်းမပြုဘဲ မျက်တောင်နှင့် မျက်ခွံကို အဖွင့်အပိတ်ပြုပြီး လိုက်သွားရန် သင်္ကေတထုတ်ပြလိုက်၏။

သက်ခိုင်က အိမ်အနီးဖြူ၏ အချက်ပြမှုကို သဘောပေါက်၏။ ဝေဦးနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ဝေဦးက အစောင့်လူမိုက်များနှင့် ရင်းနှီးနေသူဖြစ်၍ ငွေအချို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ငွေကြောင့် လူမိုက်နှစ်ဦးထံမှ နှစ်သက်ဖွယ်အပြုံးများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အထဲသို့ရောက်သွားသည်။ အခန်းများဖွဲ့စည်းထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အခန်းများက မကျဉ်းမကျယ်

လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အခန်းတိုင်းတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးစီရှိသည်။ မိန်းကလေးများက အခန်းပေါက်ဝမှထွက်ကြိုသည်။ သူမတို့ အခန်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သက်ခိုင်က ဝေဦးကိုမေးသည်။

“အခန်းထဲဝင်သွားကွာ၊ မင်းကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုမယ်၊ မင်းရဲ့ခြေဖဝါးကို ပထမဆုံး ရေခဲခွေးနဲ့ ဆေးကြောပေးလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းကို နှိပ်နယ်ပေးလိမ့်မယ်၊ အဆင်ပြေရင် အားလုံးဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

ဝေဦးက အခြားအခန်းတစ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

အခန်းဝတွင် ယောင်ချာချာရပ် နေသော သက်ခိုင်ကို မိန်းမချော တစ်ဦးက လက်ဆွဲ၍ အခန်းထဲခေါ် သွင်းသည်။

သက်ခိုင် အခန်းထဲရောက်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် ဒန်းလော့ပ “မွေ့ရာတစ်ခုကိုခင်းထားသည်။ ခေါင်း အုံးနှင့်စောင်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းအုံးနံဘေးတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှစ်ထည် တွေ့ရသည်။

“လာလေ အစ်ကို”

စုမှာပေါ့”

မိန်းမလှကလေးက သက်ခိုင်ကို မွေ့ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီးအိပ်စေသည်။ သက်ခိုင် အိပ်လိုက်သည်နှင့် မိန်းမလှကလေးက ရေခန်းခွက်တစ်ခုယူလိုက်သည်။ အခန်းတိုင်းတွင် ရေသုံးရန် သစ်သားဘေစင် စီစဉ်ပေးထားသည်။

မိန်းမချောကလေးက ဓာတ်ဘူးတစ်လုံးထဲမှ ရေခန်းကို ခွက်ဖြင့်လောင်းထည့်သည်။ ရေအေးကို အနည်းငယ်ထည့်၍ ရောစပ်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေခန်းထဲသို့ နှစ်ပြီး စိမ်လိုက်၏။

ရေခန်းစွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေပြန်ညှစ်ပြီး သက်ခိုင်၏ခြေဖဝါးမှ ချေးများကို သုတ်ပေးသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ဆေးကြောသည်။

ပြီးမှ အဝတ်ခြောက်ဖြင့် ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။

ခြေဖဝါးအပိုင်းကို ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပေးပြီးသည်နှင့် သက်ခိုင်၏ပုဆိုးကို မိန်းမချောကလေးက အပေါ်သို့လှန်တင်လိုက်၏။

ခြေထောက်နှင့်ပေါင်ကို ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။

ရေခန်းဖြင့် ရေပတ်တိုက်ရာတွင် အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး နေရာလပ်မကျန်စေရ။ သက်ခိုင်ကရုတ်၍ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်

ထားလိုက်ရသည်။

မိန်းမချောကလေးက အပြုံးဖြင့် မျက်နှာကို မရ ရအောင် လိုက် ကြည့်သည်။

“အစ်ကို မရက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ တို့က တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးရမှာပါ”

“အစ်ကိုက အတွေ့အကြုံမရှိဘူး”

“အိမ်ထောင်ရော ရှိသလား”

“အစ်ကို့မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး”

“စိတ်ချ၊ အစ်ကို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုပေးပါ့မယ်”

သက်ခိုင်မှာ အတွေ့အကြုံမရှိသော်လည်း ကြားဖူးနားဝဖြင့် လေ့လာဖူးသည်ဖြစ်၏။ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံရင်း အိန်ဒုံးဖြူအကြောင်းစုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လူချင်းရင်းနှီးမှ သူသိလိုသောသတင်းကို မိန်းမချောကလေးက ပြောပြမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။

“အစ်ကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဘေးဘက်ကားထားပေးနော်”

သက်ခိုင်က မိန်းမလှကလေး ပြောသည့်အတိုင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ကားပေးလိုက်၏။

မိန်းမလှကလေးက ခြေနှစ်ချောင်းအကြားသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ပေါင်နှစ်ချောင်းပေါ်သို့ သက်ခိုင်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲတင်သည်။

ပေါင်မှကြွက်သားများကို နှိပ်နယ်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ဖိ၍ ပွတ်ချေရင်း အကြောဖြေပေးသည်။ အတန်ကြာပြုလုပ်ပြီးချိန်၌ လူချင်းကပ်လိုက်ပြီး မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် သက်ခိုင်၏ကျောအောက်သို့ လက်နှစ်ချောင်း လျှိုသွင်းကာ ပခုံးသားများကို ဆွဲဆုပ်၍ နှိပ်နယ်ခဲ့၏။

သက်ခိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံး

တုန် ခါသွားသည်။ နှလုံးခုန်မြန်လာ၏။ နားထင်ကြောများ ထောင်တက်လာသည်။ သွေးတိုးမြန်လာ၏။

အနှိပ်ခန်းတွင် နှိပ်နယ်ပုံက အနှိပ်ပညာနှင့် မဆိုင်သလိုပင်။ လူချင်းပူးကပ်ပြီး သေနေသော၊ တုန်လှုပ်မှုမရှိသော အကြောများကို ရှင်သန်စေရန် နှိုးဆွသည့်နည်းဖြစ်နေသည်။

အနှိပ်လုပ်ငန်းတွင် လူချင်းပူးကပ်ထားပြီးမှ နှိပ်နယ်ရသည်ဆိုသည်ကို ယခုမှ လက်တွေ့သိခွင့်ရတော့၏။

သက်ခိုင်မှာ သူ့အသိတရားများကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရ၏။ တော်တော်နှင့် ထိန်းချုပ်၍မရ။

သူက တရားကျင့်ဖူးသူဖြစ်သည်။ ထိခြင်းကိုပျောက်သည်။ အထိအတွေ့မှ နိုးထလာသောစိတ်ကို စိတ်ထဲတွင်မှတ်ပြီး ပျောက်လိုက်သည်။

ခဏကြာမှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်ကျမှ အိမ်နင်းဖြူအကြောင်းကို စတင်မေးနိုင်တော့သည်။

“ညီမ နှိပ်ပေးတာ အရမ်းသဘောကျတယ်”

“နောက်လည်း အမြဲလာနော်”

“လာမှာပေါ့၊ ညီမကိုသဘောကျနေမိပြီ”

“ဟင့်...အစ်ကိုက အပိုပြောနေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ အစ်ကိုက မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အတွေ့အကြုံမရှိဘူး”

“ဒီလိုလာတဲ့လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်”

“တကယ်ပါ၊ ညီမနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောချင်သေးတယ်”

“စကားပြောဖို့သက်သက်ပဲလား”

သက်ခိုင်က မိန်းမချောလေးဘာကိုရည်ရွယ်ပြောမှန်းသိသည်။

“အစ်ကို ညီမနဲ့ အပြင်မှာ တွေ့လို့ရမလား”

“အစ်ကို့မှာ အခြားကိစ္စရှိသေးလို့လား”

“ညီမက စကားပြောချီတော့ ညီမပြောတာတွေကို ထိုင်ပြီး နားထောင်ချင်လို့”

“စကားပြောတာ နားထောင်ချင်ရင် ဆက်ရှင်ပိုယူလေ”

“ဆက်ရှင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အချိန်ဝယ်သုံးတာကိုပြောတာ”

“အခု ညီမတို့ဆီမှာ ဆက်ရှင်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်သလဲ”

“တစ်နာရီပေါ့”

“တစ်နာရီကို ဘယ်လောက်ယူသလဲ”

“ပိုင်ရှင်က ကျပ်တစ်သောင်းယူတယ်၊ ညီမတို့ကို လေးထောင်ပဲပေးတယ်”

“ဟင်.....ထက်ဝက်ကျော်ယူတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုင်ရှင်က အခန်းခ၊ နေရာခ၊ စောင့်ရှောက်ခ၊ ဘာကြေး၊ ညာကြေးပေးခအတွက် ထက်ဝက်ယူတာ”

မိန်းမလှကလေးက နှိပ်နယ်ပေးနေရင်း ရှင်းပြသည်။

သက်ခိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း အနှိပ်ခန်းများအား နိုးကြောင်နိုးဝှက်ဖွင့်ထားရင်း စီးပွားဖြစ်နေမှုကို စဉ်းစားကြည့်နေခဲ့မိ၏။

“ညီမတို့က အနှိပ်ခံသူဆီကပဲ ရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အနှိပ်ခံသူက ကရုဏာနဲ့ပေးတဲ့ အပိုငွေကို မျှော်လင့်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြရတယ်”

“ဒီလိုလုပ်တော့ ညီမတို့မှာ အခြားဝေဒနာကူးစက်ခံရတာ ရှိသေးသလား”

“ရှိတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အပူထုတ်ပေးရတော့ အပူကူးတယ်၊ ညီမတို့ဆီ အပူကူးတော့ အကြောတက်တာ၊ မျက်လုံးအပူခိုက်တာရှိတာပေါ့”

“တခြားအလုပ်လုပ်ပါလား”
“ဒီမှာက သီးသန့်ဆိုတော့ လုံခြုံတယ်၊ အဖမ်းခံရမှာ မကြောက်ရဘူး၊ တစ်နေ့ကို ငါးယောက်လောက် နှိပ်ပေးရရင် ညီမအတွက် ငွေနှစ်သောင်းလောက် ကျန်တယ်”

“ဒီ ကို လာတာက ဘယ်လိုလူတွေလဲ”

“သူဌေးတွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေများတယ်၊ တစ်ခါတလေ အရေးယူဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့သူတွေပါ လာကြတယ်”

သက်ခိုင်က ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်တွေတယ်၊ အဲဒါက ဘာအလုပ်မျိုးလဲ”

“တခြားကုမ္ပဏီရဲ့ နာမည်ကို လုပ်ငန်းခွဲရုံးအနေနဲ့ ဟန်ပြချိတ်ဆွဲ ထားတာပါ”

“ကုမ္ပဏီက ခွင့်ပြုလို့လား”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဒီဆိုင်ကို လည်းပိုင်တယ်”

“သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“အစ်ကိုဝင်လာတော့ မန်နေဂျာဆိုတာကို တွေ့ခဲ့သလား”

သက်ခိုင်က သူ့အနေဖြင့်

မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ရည်ရွယ်ထားသူနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်၏။

“ညီမပြောတာ မအိနှင်းဖြူလား”

နေရာဟု ထင်ထားသည်။ ကုမ္ပဏီကို ဗန်းပြပြီး အနှိပ်ခန်းဖွင့်ထားသူမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏စတုတ္ထမြောက် ဇနီးဟု သိလိုက်ရ၏။

“ဒီအိမ်က အိနှင်းဖြူပိုင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ပိုင်တာပါ၊ အိနှင်းဖြူက ဒီအိမ်ကို ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရဆဲပဲ”

“အိနှင်းဖြူရဲ့ရုပ်ရည်က လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်ပါလျက် ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

“အိနှင်းဖြူက အရှုပ်ပဲ၊ အဲဒီလို ရှုပ်ပွေရင်း အဘိုးကြီးကို လှည့်စားနိုင်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပေါ့”

အိနှင်းဖြူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကားမှာ လုံးဝကို အံ့အားသင့်စရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေသည်။

အိနှင်းဖြူနှင့် တစ်ချိန်ကချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သက်ခိုင်မှာ အိနှင်းဖြူကို ဘဝဆိုးထဲမှ မည်သို့ဆွဲထုတ်ရမည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန် စာပေသစ္စာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်”

“သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က အဘိုးကြီးပါ၊ အိနှင်းဖြူက အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့ စတုတ္ထမြောက်ဇနီးပါ”

“ဟင်.....”

သက်ခိုင်မှာ အမှန်တကယ်ပင် အံ့သြရတော့၏။

အိနှင်းဖြူကို ကုမ္ပဏီ၏ မန်

တံတေးမြို့နယ်အတွင်းမှ ခေါင်းပြတ်လူသတ်မှုကို

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့က (၂၄) နာရီအတွင်းဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ

ရောင်းချပြီး လယ်မြေကို အပေါင်ခံကြောင်း အငြင်းပွားခဲ့၍ ငွေပေးပြီး သတ်ခိုင်းကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ခဲ့မှု

မြစ်မှကူးလွန်သူများ လူသတ်မှုကူးလွန်ရန် တောင်ကြည့်ခဲ့သည့်ကားတွေရေခင်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်၊ တံတေးမြို့နယ်၊ ခလောက်ချိုက်ရဲစခန်းအပိုင် ကြည်တန်းကျေးရွာနေ ကွမ်းခြံပိုင်ရွှင်အမျိုးသမီးကြီးအား နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်၌ ၎င်းပိုင်ဆိုင်ရာ ကွမ်းခြံအတွင်းအမည်မသိလူများက ရက်စက်စွာခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့မှုကို ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့၊ ပူးပေါင်းအဖွဲ့က စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ အသတ်ခံရသူက ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်သော လယ်မြေပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဝယ်ယူသူနှင့်စကားများခဲ့ရာမှ ဖြစ်ရသည် လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများကို လက်ရဖမ်းဆီးရမိသည်အထိ ကြီးပမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့နိုင်ကြောင်း သိရသည်။

[အဆိုပါသတင်းကို ၂၆-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ထုတ် ကတယ်ဖြစ်ရပ်မူခင်းဂျာနယ်၊ အမှတ်စဉ်(၈၀၇)၊ စာမျက်နှာ(၅)တွင် “ကွမ်းခြံထဲသွားရောက်သူအမျိုးသမီးကို ခေါင်းပြတ်ဖြင့် သေဆုံးလျက်တွေ့ရတဲ့ လူသတ်မှု”

ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းတိုအား ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိတ်လန့်ဖွယ်လူသတ်မှု

၁၅-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက် ၇နာရီအချိန်က တံတေးမြို့နယ်၊ ကြည်တန်းကျေးရွာနေ ကွမ်းခြံပိုင်ရွှင်ဦးကြီးမောင်(၅၉နှစ်)သည် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်သို့ သွားရောက်၍ ဓာတ်မြေဩဇာဝယ်ယူသည့် ငွေကြေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပြီး နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ညနေ ၅နာရီအချိန် အရောက်ပြန်ခဲ့သည် ဆို၏။

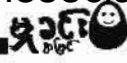
နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်နေသော သားဖြစ်သူ ဦးပဋ္ဌင်း ဦးဇာနေယျ (၃၃နှစ်)ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြီး သားဖြစ်သူနှင့်အတူ ရွာသားများ၏ ပြောပြချက်အရ ဦးကြီးမောင်၏ဇနီး ဒေါ်စိန်သန်း(ခ)ဒေါ်သန်းမြင့်(၅၇နှစ်)မှာ မွန်းလွဲ ၂နာရီအချိန်၌ နေအိမ်နှင့် ကိုက် (၈၀)ခန့်ဝေးကွာသည့် ၎င်းတို့မိသားစု ပိုင်ကွမ်းခြံထဲသို့ တစ်ဦးတည်းထွက် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ညနေ

၄နာရီ ၃၀ မိနစ်အချိန်ခန့်၌ သုံးအိမ်ကျေးရွာနေ မတင်တင်မိုးက နေအိမ်တွင် မွေးမြူထားသော ဘဲများလာဝယ်သဖြင့် ဒေါ်စိန်သန်း(ခ) ဒေါ်သန်းမြင့် ကွမ်းခြံထဲရောက်နေကြောင်း သိရ၍ လိုက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ မတင်တင်မိုးမှာ ခဏအကြာ၌ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာပြီး ဒေါ်စိန်သန်း လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သားဖြစ်သူက သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံ ထားရကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆို၏။

ဦးကြီးမောင်က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် ခလောက်ချိုက်နယ်ခြေရဲစခန်းမှ(ပ)၆၃/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၀၂ဖြင့် ရေးယူ၍ အမှုစစ်စခန်းမှူးရဲအိုင် ဝိန်းဦးနှင့် အဖွဲ့က အချင်းဖြတ်လုပ်သည့် ရောက်ရှိစစ်ဆေးခဲ့သည်။

ချက်ချင်းညွှန်ကြားတာဝန်ပေးအပ်

လူသတ်မှုဖြစ်စဉ်မှာ ခေါင်းပြတ်သတ်မှုဖြစ်၍ အများပြည်သူလူထုအား

အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသည့်အတွက် အဖြစ်မှန်ဖော်ထုတ်ပြီး ပြစ်မှုကျူး လွန်သူများအား အလျင်အမြန် ဖော်ထုတ်အရေးယူနိုင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ရဲမှူး(ဦးစီး)များ၊ တောင်ပိုင်းခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့အား ပူးပေါင်းအင်အားဖြင့် ဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ တာဝန်ပေးအပ်မှုကြောင့် ရဲမှူး(ဦးစီး)ရဲမှူးသိန်းလွင်နှင့်ဌာနစုမှူး ဒုရဲမှူးအောင်ဝင်းတို့က လိုအပ်သည့် စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုများပြုလုပ်၍ ဒုရဲအုပ် ဆန်းလင်းနှင့်အဖွဲ့အား တုံတေးမြို့နယ် သို့ ချက်ချင်းစေလွှတ်ပြီး ပူးပေါင်းဖော် ထုတ်မှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ်ဆန်းလင်းနှင့်အဖွဲ့က မြို့ နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ စခန်းမှူး၊ တောင်ပိုင်း ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ အထူးမူခင်းနှိမ်နင်း ရေးဌာနစုမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်ပူးပေါင်း ၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ကွမ်းခြံသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

အိမ်နဲ့မဝေးတဲ့ကွမ်းခြံ

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ ကွမ်းခြံမှာ ဦးကြီးမောင်နှင့်သေဆုံးသူဒေါ်စိန်သန်း (ခ) ဒေါ်သန်းမြင့်တို့နေထိုင်ရာအိမ်

ရှေ့မှ ကိုက်(၇၀/၈၀)ခန့်အကွာတွင် ရှိပြီး အိမ်နှင့်ကွမ်းခြံအကြားတွင် မိသား စုသုံး ရေကန်တစ်ခုတည်ရှိပြီး ပိုင်းခြား ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သေဆုံးနေသူ၏အလောင်းမှာ ဘယ်တစောင်းအနေအထားဖြစ်၍ ကွေးလျက်သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရ သည်။ သေဆုံးသူမှာ ဦးခေါင်းဖြတ် ထားခြင်းခံရ၍ ဦးခေါင်းအား လိုက်လံ ရှာဖွေရာ အလောင်းတည်ရှိရာနေရာမှ (၁၀)ပေခန့်အကွာ၊ ကွမ်းခြံနံရံနံဘေး ကွမ်းခြံနံရံမှ သုံးပေခန့်အကွာ၊ ရေ အနက် ငါးပေရှိ ရေထဲမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိ ခဲ့သည်။

တွေ့ရှိသော ဦးခေါင်းအား ကွမ်း ခြံနံရံရှိ ကာရံထားသော အပေါင်ယံမှ လွင့်ပစ်ခဲ့သည့်အတွက် အကာအရံ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် သွေးစ သွေးနမားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ဦးခေါင်းအဖြတ်ခံထားရသည့် နေရာနှင့် သေဆုံးနေသူ၏ခန္ဓာကိုယ် အား စစ်ဆေးရာ လည်ပင်းအောက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့်ဝဲဘက် လက်ညှိုးလက်မအကြားတွင် ခြောက် လက်မခန့်အရှည်ရှိသော ဆံခြည်ပင် များရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အချင်းဖြစ်အရပ် ကွမ်းခြံအား

စစ်ဆေးရာတွင် ကွမ်းခြံမှာ အရှေ့မှ အနောက်သို့ အလျား(၉၄)ပေရှိ၍ တောင်နှင့်မြောက် ခြံအကျယ်မှာ(၄၇) ပေရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကျွမ်းခြံအတွင်း၌ စိုက်ပျိုးထား သော ကွမ်းပင်အတန်း(၂၀)ရှိ၍ ကွမ်းခြံအနောက်ဘက်ဝင်ပေါက်မှ စတင်ရေတွက်လျှင် ကွမ်းပင်တန်း အမှတ် (၉)နှင့် (၁၀)အကြား၌ အလောင်းကို တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။

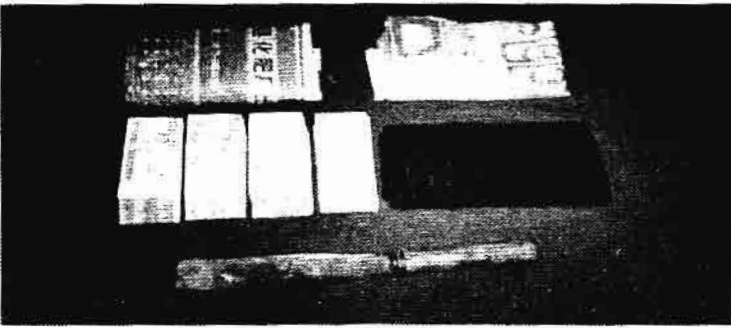
ပလတ်စတစ်စတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသော ပလတ်စတစ်ရေခွက် တစ်လုံး၊ ကွမ်းပင်တန်းအမှတ် (၇)နှင့် (၈)အကြားတွင် ဝါးဖတ်ဦးထုပ် တစ် လုံးကို တွေ့ရှိရ၍ သေဆုံးသူ ဆောင်း သော ဦးထုပ်ဟု သေဆုံးသူ၏ ခင်ပွန်း ဦးကြီးမောင်က အတည်ပြု ပြောပြခဲ့ သည်။

အလောင်းနှင့်ကပ်လျက်နေရာ တွင် လုပ်ငန်းသုံး ဝါးလှေကား ထောင် ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ဦးခေါင်းပြတ် အား လွင့်ပစ်သည့်ခြံပေါက်အနီး၌ ကွမ်းခြင်းတောင်း အလွတ်တစ်ခြင်းကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

သေဆုံးသူနေထိုင်ရာအိမ်သည် လှေလမ်းရိုးတူးမြောင်းကို ကျောပေးပြီး အိမ်ကို ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ နေအိမ်တွင် ဘဲများမွေးမြူထား သည့်အတွက် နေအိမ်ပတ်လယ်အား အမြင့်နှစ်တောင်ခန့်ရှိ ပိုက်ဟောင်း များဖြင့် ကာရံထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဘဲခြံစည်းရိုးကိုကျော်လျှင် ကုန်း မြေအလွတ်တစ်ခုရှိ၍ ၎င်းကုန်းမြေ၏ ရှေ့တွင် ရေကန်တစ်ကန်တည်ရှိ၏။ ရေကန်၏အခြားတစ်ဖက်တွင် လူသတ် မှု ဖြစ်ပွားရာ ကွမ်းခြံတည်ရှိသည်။

သေဆုံးသူ အသတ်ခံရရာ နေရာ နှင့် သေဆုံးသူ နေထိုင် ရာအိမ်မှာ ပေ(၂၁၀)ခန့်အကွာအဝေးရှိသည်။ သေဆုံးသူနေထိုင်ရာ နေအိမ်ခေါင်း

ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ရရှိသောငွေနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ဓားအား တွေ့ရစဉ်

www.burmeseclassic.com

ပြည်ထောင်စု

ရင်းဘက် ပေ(၁၅၀)ခန့်အကွာတွင် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ မင်းဇော်ဦးနေ ထိုင်သည့်အိမ်ရှိပြီး လူသတ်မှုဖြစ်ပွား သည့်နေ့က ထိုအိမ်တွင် လူမရှိကြောင်း စစ်ဆေးသိရှိရသည်။

လယ်မြေရောင်းပြီးမှ ပေါင်သည်ဟု တိုင်ကြားမှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့ များရုံး၊ အကူတပ်ဖွဲ့ခွဲ၊ လုံခြုံရေးတပ် ခွဲ(၂)မှ ဒုရဲအုပ်ဆန်းလင်းဦး ခေါင်း ဆောင်သောအဖွဲ့က မှုခင်းအကူ ဌာနစုမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ တောင်ပိုင်း ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့များ၊ အထူးမှုခင်းနိမ်နင်း ရေးဌာနစုမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ တွံတေးမြို့မ ရဲစခန်းမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်ပူးပေါင်း၍ အချင်းဖြစ်အရပ်စစ်ဆေးခြင်း၊ တရားလို နှင့် သက်သေများအား စစ်ဆေးခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သတင်းစုံစမ်းခြင်း များပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးခြင်း၊ စုံစမ်းသတင်း ရယူခြင်းပြုလုပ်ခဲ့မှုကြောင့် သေဆုံးသူ ဒေါ်စိန်သန်း(ခ)ဒေါ်သန်းမြင့်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ၎င်းပိုင် လယ်မြေစွဲစကကို ဦးစိုးမြင့်(ခ) ပသီထံသို့ ၄၅ကျပ်(၇၃)သိန်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ လယ်မြေစေးများ တက်လာသောအခါ ရောင်းချထား သော လယ်မြေကို ပြန်လည်ရယူလို သည့်အတွက် သေဆုံးသူဒေါ်စိန်သန်း (ခ)ဒေါ်သန်းမြင့်က ပေါင်နှံထား ကြောင်းပြောဆို၍ လယ်မြေပြန်လည် ရရှိရန် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ အသတ်ခံရခြင်းမဖြစ်ပွားမီ ငါးရက် ခန့်က တိုင်ကြားမှုပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကိစ္စ ကြောင့် အကြီးအကျယ်စကားများ ခဲ့ကြောင်း ဦးစိုးမြင့်(ခ) ပသီ၏ သား ဖြစ်သူ ထူးနိုင်မှာ ဒေါ်သန်းမြင့်(ခ) ဒေါ်စိန်သန်းအား အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း သတင်း ရရှိခဲ့သည်။

ပြစ်မှုကူးလွန်ခဲ့သည့် ဒေရာအား ပြသကြစဉ် သတ်သော်လည်းကောင်း ရောင်းချမှုနေ့နေ့

အသံတွေကြားရပြီး လူတိုပါတော့ ရှိခဲ့မှု

ပူးပေါင်းအဖွဲ့က စုံစမ်းသိရှိရ သည့်သတင်းများအပေါ် အခြေခံ၍ သေဆုံးသူ၏သား ဦးအနေယု(ခ)လူ အမည် သန့်ဇင်မင်းအား မေးမြန်း လျှောက်ထား သတင်းရယူမှုပြုခဲ့သည်။ သေဆုံးသူ၏သား သန့်ဇင်မင်း က အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့ မွန်းလွဲ ၂နာရီအချိန်ခန့်က သေဆုံးသူ မိခင်မှာ နေအိမ်မှ ကွမ်းခြံထဲသို့ ဆင်းသွားခဲ့ ကြောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူ ကွမ်းခြံထဲသို့ မဆင်းမီ နေအိမ်၏အနောက်ဘက် ငှက်ပျောတောဘက်ခြမ်း၌ လူနှစ်/သုံး ယောက်ခန့်၏ ပေါက်တူး ပေါက်နေ သံကိုကြားခဲ့ရသည်ဆို၏။

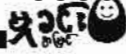
သို့ဖြစ်၍ အဆိုပါပတ်ဝန်း ကျင်တွင်နေထိုင်ကြသော ဦးသောင်း အေး (၅၆နှစ်)၊ ဦးမြင့်ဝေ(၄၂နှစ်)၊ ဦးစိုးထွန်း(၃၃နှစ်)တို့အား တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရာ အချင်းဖြစ်နေဖြစ်သည့် ၁၅-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁နာရီ အချိန်ခန့်၌ သံဖြူရုံကွင်း၊ ၎င်းတို့ တဲအနီးဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ကြသည့် သံဖြူရုံ ကျေးရွာနေ ဦးစိုးမြင့်(ခ) ပသီ၏သား ထူးနိုင်နှင့် ၎င်းတို့၏ လယ်သူရင်းငှားအောင် အောင်(ခ) အောင်ကြီးတို့နှစ်ဦးအား ပေါက် တူးတစ်လက်စီကိုင် ဆောင်ထားလျက်

စိုးထွန်းဆိုသူ၏ နေအိမ်ရှေ့ ဝိတ်တား ပေါ်မှ ဒေါ်သန်းမြင့်(ခ)ဒေါ်သန်းမြင့် ၏နေအိမ် ဘက်သို့ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်း ပြောပြခဲ့ကြသည်။

မသင်္ကာမှုဖြင့် ပမ်းဆီးစစ်ဆေးရာမှ

ဒုရဲအုပ်ဆန်းလင်းက ရရှိသတင်း ကို ဌာနစုမှူးဒုရဲမှူးအောင်ဝင်းထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်သတင်းပို့ခဲ့၏။ ဒုရဲမှူးအောင်ဝင်းက ရဲမှူး(ဦးစိုး) ရဲမှူး သိန်းလွင်ထံ တင်ပြခဲ့ရာ ခေါ်ယူစစ် ဆေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့၍ ဒုရဲအုပ်ဆန်း လင်းနှင့်ပူးပေါင်းအဖွဲ့က ၁၆-၇- ၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက် ၁၁နာရီတွင် ဦးစိုးမြင့်(ခ)ပသီ၏သား ထူးနိုင်(၂၉နှစ်) နှင့် ၎င်း၏လယ်သူရင်းငှားအောင် အောင်(ခ) အောင်ကြီး(ခ)ရဲစိုးအောင် (၁၈နှစ်)တို့ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးစဉ် ၎င်းတို့နှစ်ဦးက အချင်းဖြစ်နေရာအနီးသို့ သွားရောက် ခဲ့မိကြောင်းကိုသာ ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့ကြပြီး လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ ကွမ်းခြံအနီးရှိ လယ်ကွင်းထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထား သော ထူးနိုင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် လယ်စောင့်တံ၌ တွံတေးမြို့နယ်၊ ဘုရား ငှက်တိုကျေးရွာတောင်ပိုင်းနေ လယ်သူ ရင်းငှား အရွယ်ကြီး(ခ)ကိုဇော်(၃၇ နှစ်)အား တွေ့မြင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြ၍ ပူးပေါင်းအဖွဲ့က အရည်ကြို

ကိုဇော်အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထူးနိုင်နှင့်အရှည်ကြီး(ခ) ကိုဇော် တို့အား ဥပဒေနှင့်အညီ စစ်ဆေးနိုင်ရန် ရမန်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဆက်စပ် သတင်းအရ မသင်္ကာသူဖြစ်သည့် ဘုရားငုတ်တို့ ကျေးရွာ၊ ဘုရားငုတ် တို့အရှေ့ကွင်းနေ လယ်သူရင်းငှား ထွန်းမင်းလတ်(ခ)ဇော်ကြီး(ခ) မောင် ထွန်း(၂၅နှစ်)ကို ၂၀-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ ည ၁၀နာရီ ၃၀မိနစ်အချိန်တွင် ၎င်းနေ ထိုင်ရာအိမ်မှ ထပ်မံဖမ်းဆီး၍ စစ် ဆေးခဲ့သည်။

ငွေပေးငှားပြီး သတ်ခိုင်းကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆို

ဦးစိုးမြင့်(ခ)ပသီ၏သား ထူးနိုင်ကို စစ်ဆေးသဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့ရာတွင် ၎င်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေတွင် ၎င်းက လယ်ကို ဦးစီးလုပ် ကိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းနှင့်အတူ လယ် သူရင်းငှား အရှည်ကြီး(ခ)ကိုဇော်၊ သန်းလင်းအောင်(ခ)ဝက်ကြီး၊ ထွန်းမင်း လတ်(ခ)ထော်ကြီးကို ငှားရမ်းထား၍ အတူတကွ လယ်လုပ်ငန်းကို လုပ် ဆောင်ခဲ့ ကြောင်း သိရသည်။

၎င်းက ထွက်ဆိုရာတွင် ၎င်း၏ ဖခင်ဦးစိုးမြင့်(ခ)ပသီက ဦးကြီးမောင် နှင့်ဒေါ်စိန်သန်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော လယ် မြေ ရှစ်ဧကကို ငွေကျပ်(၇၃)သိန်း ကျော်ဖြင့် ၂၀၁၂ခုနှစ်တွင် ဝယ်ယူခဲ့ သည်ဆို၏။

ဝယ်ယူခဲ့သော လယ်မြေများကို မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်မြင့်သိန်းအမည်ပေါက် ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်မှုပြောင်းလဲ၍ လယ်ယာ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဆို၏။

၂၀၁၃ခုနှစ်တွင်ဦးကြီးမောင်က ၎င်းတို့ရောင်းချထားခဲ့သော လယ်မြေ များထဲသို့ ဝင်ရောက်ထွန်ယက်မှုကြောင့် စကားများခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ထိုကိစ္စဖြင့် ကြည်တန်းရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးတွင်

ဖြေရှင်းပြောဆိုခဲ့ရကြောင်း၊ ၎င်း၏ မိခင်ဝယ်ယူထားသော လယ်မြေကိစ္စ ဖြင့် ဦးကြီးမောင်နှင့်ဒေါ်စိန်သန်းတို့က သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားပြီး လယ်မြေ ပြန်ယူမည်ဟု ပြောဆိုသံကိုကြားခဲ့ရ ကြောင်း၊ လယ်မြေကို ရောင်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပေါင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုမှုကို ကြားသိခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ထိုသို့သော လယ်မြေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုကြောင့် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ကာ လယ်သူရင်းငှား အရှည်ကြီး(ခ) ကိုဇော် နှင့်ထွန်းမင်းလတ်(ခ) ထော်ကြီးတို့ နှင့်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီး ဦးကြီးမောင် နှင့်ဒေါ်စိန်သန်းတို့အား သတ်ပေးပါက ငွေကျပ်သိန်း(၅၀) ပေးမည်ဟုပြောဆိုခဲ့ သည်ဆို၏။

အရှည်ကြီး(ခ)ကိုဇော်နှင့်ထွန်း မင်းလတ်(ခ) ထော်ကြီးတို့က ငွေကျပ် သိန်း(၅၀)ဖြင့် လူသတ်ပေးရန် သဘော တူပြီး သတ်ရန်အတွက် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် သွားရောက်ကြီးစားခဲ့သော် လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၅-၇-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား လယ်စောင့်တဲတွင် စောင့်နေ ရန်ကြိုတင် မှာကြားခဲ့ကြောင်း၊ မွန်းလွဲ ၁နာရီခန့် တွင် ထူးနိုင်က ကြိုတင်ပြုလုပ်ထား သော တံစဉ်ကျိုးတစ်ခုကို သွေး၍ ယူဆောင်လာကာ လယ်သူရင်းငှား အောင်အောင်အား ခေါ်ဆောင်၍ ပေါက်တူး တစ်ယောက်တစ်လက်စီ ကိုင်ဆောင်လျက် ဦးစိုးထွန်း၏ နေ အိမ်ရှေ့ဝါးတံတား ပေါ်မှဖြတ်ကာ လယ်ထဲသို့ သွားခဲ့ကြသည် ဆို၏။

အရှည်ကြီး(ခ)ကိုဇော်အား လယ်စောင့်တဲတွင် တွေ့ရ ၍ ၎င်းယူ ဆောင်လာသော တံစဉ်ကျိုးကို လယ်တဲ ရှေ့၌ ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ဒေါ်စိန်သန်း၏ နေအိမ်နောက်ဖေးဘက်ရှိ လယ်များကို

ရေပေါက်သွား ပိတ်ရင်း အခြေအနေ စောင့် ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်စိန်သန်း ကွမ်းခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်အောင်အား လေ့လမ်းနိုး ချောင်း ကို ကူးဖြတ်စေလျက် နေအိမ်ဘက် ခြမ်းရှိ လယ်ရေထွက်ပေါက်များကို ပိတ်စေခဲ့ သည်ဆို၏။

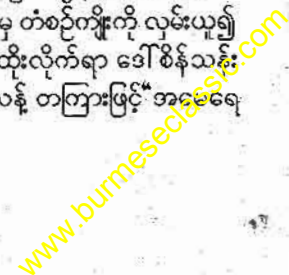
ထို့နောက် ဒေါ်စိန်သန်း ၏ နေအိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူး လာကာ အရှည်ကြီး(ခ)ကိုဇော် နှင့်ထွန်းမင်း လတ်(ခ) ထော်ကြီးတို့နှင့်အတူ ကွမ်းခြံ ထဲသို့ အတူတကွသွားခဲ့ကြသည် ဆို၏။

ကွမ်းဝယ်ဖို့ပြောရင်း အောက်ဆင်းခိုင်းကာ

ကွမ်းခြံထဲသို့ရောက် သောအခါ ဒေါ်စိန်သန်းမှာ ဝါးလှေကားဖြင့် ကွမ်းညွန့်များကို ဝါးနီးဖြင့် ချည်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထွန်းမင်းလတ် (ခ)ထော်ကြီးက ဒေါ်စိန်သန်း အား ဝါးလှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာစေရန် အတွက် ကွမ်းရွက် ၂၀၀ဖိုး ရောင်းပါရန် လှမ်းအော် ပြောခဲ့သည်။ ဒေါ်စိန် သန်းက အမှန်တကယ် ကွမ်းဝယ်ယူ မည်ဟု ထင် ၍ လှေကားပေါ်မှ မြေပြင်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

အရက်စက်ဆုံး သတ်ခဲ့မှု

ဝါးလှေကားပေါ်မှဆင်း လာ သော ဒေါ်စိန်သန်းမြေ ပြင်သို့ရောက် သည်နှင့်အရှည် ကြီးက ဒေါ်စိန်သန်း၏ နှာခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလို သည်။ ဒေါ်စိန်သန်း မှောက်လျက် လဲကျသွားစဉ် ထွန်းမင်းလတ်က အရှည်ကြီးထံမှ တံစဉ်ကျိုးကို လှမ်းယူ၍ လည်ပင်းကို ထိုးလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်သန်း က ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် အမေရေ

အမေ ရေ ဟု အော်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ အော်ဟစ်နေသော ဒေါ်စိန် သန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်သို့ အရှည်ကြီး (ခ)ကိုလော် က တက်ခွကာ မျက်နှာကို မြေ ကြီးနှင့်ကိုင်ဆောင်ခဲ့၍ ဒေါ်စိန် သန်းမှာ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထွန်းမင်း လတ်က ကွမ်းခြံထဲရှိ အရိုးအသွား(၁၆) လက်မ ခွဲခန့်ရှိသော ဓားကိုယူ၍ လည်ပင်းကို ခုတ် ခဲ့ပြန်သည်။ လည်ပင်း တစ် ဝက်နီးပါးခန့်ပြတ်သွားပြီး ရုန်းကန် နေသဖြင့် ထူးနိုင်က ဦးခေါင်းကို ကိုင် ထားပေးစဉ် အရှည်ကြီး(ခ)ကိုလော်နှင့် ထွန်းမင်းလတ်တို့က တစ်လှည့်စီ ပြတ်ထွက်အောင် လှီးဖြတ်ခဲ့ ကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ဦးခေါင်း တခြားစီ ဖြစ်သွားသောအခါ အရှည်ကြီး(ခ) ကိုလော်က ဦးခေါင်းနှင့်တံစဉ်ကန့်ကို ရေ မြောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ကြပြီး နောက် နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်လည်ထွက် ပြေးခဲ့ကြသည်။

နေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထူးနိုင်က ငွေကျပ် နှစ်သိန်းကိုယူ၍ ထွန်းမင်းလတ်နှင့် အရှည်ကြီးတို့အား တစ်ယောက်လျှင် ကျပ်တစ်သိန်း စီပေးပြီး ခြေရာ ဖောက်ကာ လူချင်းခွဲခဲ့ ကြကြောင်းထူးနိုင်က ဝန်ခံ ထွက်ဆို ခဲ့သည်။

ကွဲလွဲချက်မရှိ ထွက်ဆိုခဲ့ကြ

လူသတ်မှုကို စီစဉ်စေ ခိုင်းသူ လယ်ပိုင်ရှင် ထူးနိုင်ကိုယ်တိုင်က လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင် လယ်သူရင်း ငှား နှစ်ဦးနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ အသေးစိတ် ဝန်ခံထွက်ဆိုသကဲ့ သို့ လက်သူရင်းငှားအရှည်ကြီး (ခ)ကို လော်နှင့် ထွန်းမင်း လတ်(ခ)မောင်ထွန်း (ခ)ထော်ကြီးတို့ကလည်း လူသတ်မှုကျူး လွန်ကြောင်းကို ကွဲလွဲချက်မရှိ ဝန်ခံ

ထူးနိုင်၊ အရှည်ကြီး(ခ)ကိုလော်နှင့် ထွန်းမင်းလတ်တို့အား ဖမ်းမိထားစဉ်

ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းယူရရှိခဲ့

ပူးပေါင်းအဖွဲ့က လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူထူးနိုင်(၂၉နှစ်)၊ အရှည်ကြီး (ခ)ကိုလော်(၃၇နှစ်)၊ ထွန်းမင်းလတ်(ခ) မောင်ထွန်း (ခ)ထော်ကြီး(၂၅နှစ်)တို့၏ ဝန်ခံထုတ်ဖော်ပေးအပ်ချက် အရ သက်သေများ ရေ မှောက် တွင် လူသတ်မှုကျူးလွန်စဉ် အသုံးပြုခဲ့သော အရိုးအသွား (၁၆)လက်မခွဲခန့်ရှိ ဓားမတစ်ချောင်း၊ ထူးနိုင်က လူသတ်ရန် ပေးထားသည့် ငွေကျပ် (၁,၂၄,၀၀၀)၊ အရှည်ကြီး(ခ) ကိုလော် လူသတ်မှု ကျူးလွန်စဉ် ဝတ်ဆင်သည့် ပုဆိုး တစ်ထည်၊ ထူးနိုင်ဝတ်ဆင်သည့် အား ကစား ဘောင်းဘီအပြာ တစ်ထည်နှင့် စပို့ရှပ်အနီစင်း တစ်ထည်တို့ကို သက် သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူနိုင် ခဲ့သည်။

ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က သေသူ ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းတို့ကို စစ် ဆေးသိမ်းဆည်း၍ ရဲဆေးစာဖြင့်ဆေး ရုံသို့တင်ပို့ခဲ့သည်။

အလားတူပင် လူသတ် ရာတွင် အသုံးပြုသော ဓားကို ရေငုပ်ကျမ်း ကျင်သူများ၏ အကူအညီဖြင့် လူသတ်

မှုကျူးလွန်သူများ လွှင့်ပစ်ခဲ့သော ရေအနက်ငါးပေရှိ ရေမြောင်း အတွင်းမှ ရေငုပ်ရှာဖွေသိမ်းဆည်းခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

ယခုဖော်ပြပါ လူသတ်မှုသည် လယ်မြေပိုင်ဆိုင်မှု အငြင်းပွားရာမှ ရန်ငြိုးထားပြီး ကြိုတင်ကြံစည် သတ် ဖြတ်ခဲ့သော လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း သိရ သည်။ လူသေရုံသတ်ခဲ့မှု မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့မှု ဖြစ်၍ ပြည်သူ လူထုအနေဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ် များဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ် ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းအဖွဲ့က အင်အားသုံး စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့ ရာတွင် ဒေသခံပြည် သူလူထု၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့် စီးပွားရေးနှင့်လူမှုရေး ပဋိပက္ခမှ ပေါ် ပေါက်လာခဲ့ရသော လူသတ်မှုဖြစ် ကြောင်း ကို ဖော် ထုတ်ပေးခဲ့နိုင်ပြီဖြစ် ၍ ထိရောက်သော ပြစ်ဒဏ်ချမှတ် နိုင်ရေးအတွက် ခရိုင်တရားရုံးသို့ အမြန်ဆုံး တရားစွဲဆိုတင် ပို့ရန် အမှု စစ်က ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရသည်။

ကျော်

(၄) ရက်သားသမီး တစ်လတာကံကြမ္မာ

ယခုလအတွင်း ရာထူး၊ နေရာ၊ ဌာန တိုးတက်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းရတတ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ကိန်းမြင်သည်။ မိဘအမွေအနှစ်ကိစ္စ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့နှင့် အမှုအခင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ညှိနှိုင်းပါက ပြေလည်သွားမည်။ ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ထိမှန်မှန်ထိုး

ပေးပါ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သတိနှင့်ယှဉ် ဉာဏ်ဖြင့်မြင်ပါလေ၊ ကံကောင်းမည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နံ့သာရောင်၊ စကားဝါဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အညိုထဲမှာ အဖြူကွက်စိပ်၊ အဝါထဲမှာ အနီပန်းပွင့်ရှောင်
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်လိုလျက်နှင့် ခွဲခွာကိန်းမြင်သည်။ သတိထားပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မိမိခင်ပွန်းအပေါ် သံသယဝင်နေပါက ဖျောက်လိုက်ပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၅-၈၊ (ခ) ၅-၇၊ (ဂ) ၅-၂
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ငွေကျပ်စေ့ပေါ် ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ထွန်းပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအသစ်လုပ်ရန် အကြံပေါ်မည်။ အထည်အလိပ်၊ အလှကုန်၊ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ပါ။ စက်ချုပ်ပါက ကံကောင်းမည်။ ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ မမျှဖြစ်တတ်သည်။ ရွှေ့ဟောင်းပြန်ဝင်မည်။ ကူညီမစသူ ကျေးဇူးရှင်များ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ ခရီးမသွားသင့်

ပါ။ ဘေးရန်မြင်သည်။ အိမ်နီးချင်း ရန်လုပ်တတ်သည်။ သတိရှိပါလေ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အပြာနုထဲမှာ အစိမ်းပန်းခက်၊ အဖြူထဲမှာ အဝါပန်းပွင့်
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ဆီးရောင်၊ အုန်းခွံရောင်ဝမ်းဆက် လုံးဝရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရ ချစ်သူထံမှ အဖြေရမည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တတ်ပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (င) ၇-၄၊ (စ) ၇-၆၊ (ဆ) ၇-၃
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ကြက်မောက်သီး၊ ကြက်မောက်ပန်း၊ ကိုးလုံး၊ ကိုးပွင့်ကပ်ပါ။

ယခုလအတွင်း ကြွေးဟောင်းမြီဟောင်း၊ အိမ်ခြံမြေတို့ ပြန်ဝင်လာတတ်သည်။ လက်ခံ ပြီး ပြန်ရောင်းလိုက်ပါ။ ဝန်ထမ်းမှထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတည်ထောင်က ကံကောင်း တတ်ပါသည်။ အစားအစာ သတိထားပါ။ အစာအဆိပ်သင့်ကိန်းမြင်သည်။ ရွှေငွေကိစ္စ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ နိုင်မည်။ အိမ်တွင်းသို့ သောကြာ၊ စနေသားသမီး ညဉ့်အိပ်ညဉ့်

နေ လက်မခံသင့်ပါ။ ပြဿနာကြီးစွာတက်တတ်သည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အနီရဲရဲထဲမှာ နံ့သာရောင်ကွက်စိပ်
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနက်၊ အစိမ်းရင့်ရောယှက်ရောင်ရှောင်
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူ၏သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး စီးပွားရေး ပူးတွဲလုပ်ပါ။ သိန်းသန်းဝင်မည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (တ) ၉-၃၊ (ထ) ၉-၅၊ (ဒ) ၉-၁
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ပန်းထိမ်မနိုင်ပန်းပွင့်နိုင် ကိုးခိုင် ကပ်လှူပေးပါ။

ယခုလအတွင်း ပညာရေးအတွက် အောင်ပွဲဆင်မည်။ ဆေး၊ စက်မှု၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံ လိုင်းတို့ရရှိတတ်သည်။ မိဘကို ကျေးဇူးဆပ်ရန်အတွက် ပညာရေးကို ဦးစားပေးပါ။ နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီများ၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်၊ ငွေစုငွေချေးအသင်းတို့ဖြင့် ကံကောင်းတတ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြား ခေတ္တသွားရမည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရန်ရှိသည်။ သတိရှိပါလေ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နက်ပြာ၊ စိမ်းပြာ ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အညို၊ မဟော်ဂနီရောင် လုံးဝရှောင်
- အချစ်ရေး။ ။ လက်ရှိချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ကိန်းမြင်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ သာယာပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဋ) ၆-၄၊ (ဌ) ၆-၉၊ (ဍ) ၆-၂
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ထန်းသီးမုန့်၊ မုန့်လုံးရေပေါ် ကိုးလုံး၊ ကိုးခု ကပ်လှူပါ။

ယခုလအတွင်း စိတ်တိုင်းမကျစရာ ပြဿနာပေါင်းစုံ၊ လင်မယားကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စ၊ သားသမီးကိစ္စတို့ကို ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ ကားသစ်ရမည်။ ဂီတ၊ သဘင်၊ ရုပ်ရှင်အနုပညာ ရှင်ဖြစ်ပါက အောင်မြင်မှု အထူးရရှိပြီး အောင်မြင်မှု ထိပ်တန်းရောက်တတ်ပါသည်။ အရက်၊ ဖဲ၊ လောင်းကစားအမျိုးမျိုးရှောင်ပါ။ မင်္ဂလာသုတ်၊ ဓာရဏသုတ် ရွတ်ဖတ်ပေးပါလေ။ ရန်ကင်း၊

- ဘေးကင်းပြီး လာဘ်ရပါလိမ့်မည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အုန်းခွံရောင်၊ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ကြက်သွေးရောင်၊ ကာကီရောင်ရှောင်

အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူတွေများပြီး ရွေးရခက်နေတတ်သည်။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး အိပ်ရာနေရာ ခေတ္တခွဲအိပ်လိုက်ပါ။
 ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၈-၁၊ (ပ) ၇-၃၊ (ဖ) ၆-၃
 ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ဗာဒံရွက်အစိမ်းပေါ် ငွေတစ်မတ်တင်ပြီး ရေကပ်လှူပါ။

ယခုလအတွင်း တစ်မြို့၊ တစ်ရွာ၊ တစ်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရတတ်သည်။ ဘာပဲ
 လုပ်လုပ် သတိထားရမှာက အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေတို့ကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။
 သတိအထူးရှိပါ။ သံ၊ သွပ်၊ ဘီလပ်မြေ၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းဝယ်က ကံကောင်း
 တတ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းရေး ပူညံ့ဆူညံဖြစ်တတ်သည်။ အတွင်းရန်ရှိသည်။ သတိထားပါလေ။
 ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ မိုးစက်ပွင့်ရောင်၊ ကြည့်ပြာရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
 ကံညံ့အရောင်။ ။ အညိုထဲတွင် အနက်ကန့်လန့်ဖြတ် ကွက်ကျဲရှောင်
 အချစ်ရေး။ ။ လိုက်လေဝေးလေဖြစ်တတ်သည်။ ရပ်လိုက်ပါ။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်ခင်ပွန်းကို သံသယဝင်တာများနေသည်။ ပြင်လိုက်ပါ။
 ထိထိုးရန်။ ။ (ဒ) ၆-၄၊ (ခ) ၆-၂၊ (န) ၆-၉
 ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် မာလကာသီးအမှည့်ပေါ် အမွှေးတိုင် ငါးတိုင်တင်ထွန်းပါ။

ယခုလအတွင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်များတတ်သည်။ မိမိနှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စများကို
 ဖြေရှင်းအောင်မြင်တတ်သည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန် တစ်ခုခုပျောက်တတ်၊ သူ့ခိုးခိုးခံရတတ်သည်။
 ရာထူး၊ လုပ်ငန်း၊ နေရာ၊ ဌာန ရွှေ့ပြောင်းကိန်းမရှိပါ။ လက်ရှိဌာနမှာပဲ ကောင်းတတ်သည်။
 ကျန်းမာရေးညံ့၊ လူမှုရေးကောင်းပြီး စီးပွားရေးသင့်ပါသည်။
 ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ခဲရောင်၊ ဇီဝါရောင် ဝမ်းဆက်
 ကံညံ့အရောင်။ ။ အညို၊ အနီ၊ အပြာရောယှက်ရောင်ရှောင်
 အချစ်ရေး။ ။ ချစ်ရေးဆိုထားလျှင် အချစ်ကံကောင်းမည်မှတ်ပါ။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အထင်လွဲအမြင်လွဲ ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။
 ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၅-၄၊ (င) ၇-၄၊ (ဇ) ၂-၇
 ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကြာနီ၊ ကြာဖြူ ကိုးပွင့်စီကပ်လှူပါ။

စမ်းလိုအေး၍ ပန်းလိုမွှေးပါစေ။
 သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
 နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်

www.burmeseclassic.com